Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

MART
1984
Sayı: 54
100 TL

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

25 Mart yerel seçimleri ve proleter devrimci tavır

25 Mart'ta yapılacak yerel seçimlerle, belediye başkanları, belediye ve il genel meclisi üyeleri, mahalle ve köy muhtarlarıyla ihtiyar heyetleri belirlenecektir. Önümüzdeki yerel seçimlere, 6 Kasım genel seçimlerine katılan üç parti ile o zamanlar cuntanın doğrudan engellemeleriyle seçimlere katılamayan SODEP, DYP ve Refah Partisi katılacaklardır. Faşist cuntaya sivil bir görünüm kazandırmak ve hakim sınıfların diğer kesimlerinin siyasi faaliyetlerine serbestlik sağlayan 6 Kasım seçimlerinden sonra 25 Mart yerel seçimleri bu doğrultuda daha ileri bir adım olacaktır.

6 Kasım genel seçimlerinden 4,5 ay sonra yapılan 25 Mart yerel seçimleri karşısında doğru bir tavrın takınılabilmesi için, genel seçim sonuçlarını ve aradan geçen dört aylık zaman dönemindeki gelişme ve değişimleri gözden geçirmek, değerlendirmek gerekir. Hiçbir kuşkuya kapılmaksızın söylenebilir ki, hem ekonomik hem de siyasal hak vb. açısından 6 Kasım genel seçimleri ve sonrası gelişmelerde, halk için değişen olumlu hiçbir şey olmamıştır; hatta daha da kötüleşmiştir. Cuntanın demokrasiye ilişkin sözlerini, partilerin seçim konuşmalarında yaptıkları vaadlerin beklentisi içinde olan bazı kesimler bile, dört aylık zamanda daha iyi gördüler ki, ne "demokrasi", ne "demokrasiye geçiş" ne de sosyal haklardaki kısıtlamaların kaldırılması ve geçime yetmeyen ücretlerde bir artış, bir rahatlama olmadı. Hakim sınıfların diğer kanatlarının örgütlenmesine ilişkin bazı gelişmeler dışında, emekçiler açısından hiçbir değişiklik olmamıştır. Faşist yönetimin şimdiye kadar sürdürdüğü kısıtlamalar, baskılar, katliamlar ve terör bütün hızıyla sürmüştür. Kemalist cuntanın "teröristleri ezdik, terörü durdurduk" demogojisinin yerini 6 Kasım seçim dönemi ve sonrasında, "teröristler yeraltına çekildi; hala faaliyetlerini sürüyor" şeklindeki yoğun bir propagandaya dönüştü. Seçimlerin hemen arkasından faşist Evren'in "sıkıyönetim hala gereklidir" direktifini sıra ile izleyen sıkıyönetim komutanlarının duyuruları ülke çapında yeni bir terör dalgasının habercisi oldu. Özellikle Orta-Anadolu Güney ve Doğu Anadolu'nun kırsal alanlarında "silah araması"bahanesiyle yeniden köyler didik didik arandı, köylüler köy meydanlarında toplanarak, baskı ve eziyetle gözdağı verildi; Dersim'de, Dicle'de ve Erzincan'da olduğu gibi, köylüler toplu işkenceden geçirildi, yüzlercesi gözaltına alındı. "Yurtdışına kümelenen teröristler sahte evraklarla Türkiye'ye geliyor" demogojisini izleyen "bombalı araba" olayları, başta büyük şehirlerde olmak üzere, ülke çapında yoğun arama-taramaların, yeni yeni operasyonların nedeni olarak gösterilerek, halka gözdağı verilmeye çalışılırken, bir yandan da sıkıyönetimin devamı ve cuntacıların mevcut diğer uygulamalarını haklı çıkarmanın zeminini hazırladı. Devamında sıkıyönetim güçleri, siyasi polis ve çevik kuvvetlerin ortaklaşa belirli semtlere yönelik operasyonlar tezgahlandı. Dört aylık sürede yüzlerce kişi çeşitli nedenlerle gözaltına alınırken, çeşitli devrimci örgütlere mensup 100'ün üzerinde devrimci yakalanarak, ağır işkencelerden geçirildi. 12 devrimci de kahpe pusularda katledildi. Faşist cunta, 6 Kasım seçimleriyle Türkiye ve Dünya kamuoyunu iyiniyetine inandırmaya yönelik çabalarda bir yana fırlatarak, zindanlardaki siyasi tutuklu ve hükümlülere karşı da harekete geçti. Yıllardır cezaevlerinde en koyu faşist terör, sindirme ve katliamlara karşı devrimci onurunu koruma mücadelesini can pahasına sürdüren binlerce devrimci tutukluya saldırdıkça saldırdı. Daha önce can bedeli mücadelelerle alınan kısmi hakları da faşist terörle gaspederek, onları teslim almak için bütün gücünü harekete geçirdi. Bu saldırılara yiğitçe karşı koyan devrimci tutuklu ve hükümlülerden AHMET BAYIK, YILMAZ DEMİR, NECMETTİN BÜYÜKKAYA, İSMET KARAK, HALİL ÇATAK ,

Devamı Syf: 2'de

İÇİNDEKİLER

* Uluslararası kadınlar günü ve .... Sayfa: 10

* J. Stalin'i Anıyoruz..... Sayfa: 12

* K. Marks'ı Anıyoruz..... Sayfa: 18

* Paris Komünü'nün Dersleri..... Sayfa: 22

25 MART YEREL SEÇİMLERİ...

Baştarafı Syf. 1'de

REMZİ ÖZYURT ve CEMAL adlı devrimciler Diyarbakır zindanlarında alçakça katledildi. Tüm askeri cezaevlerinde aylardır aileler ve avukatlarla görüşme yapılmıyor. Tek tip elbise giymeyen binlerce tutuklu ve hükümlüye dondurucu soğukta iç çamaşırlarından başka giyecek verilmiyor.

Son aylarda faşist terör ve baskıların daha yoğunlaşmasının nedeni, 12 Eylül darbesinin ardından, devrimci örgütlere vurduğu darbenin sonucunda, yeniden toparlanmalarına fırsat vermeden daha zayıflarken tamamen yoketmeyi amaçlamasıydı. Son aylardaki gelişmelerin de tüm çıplaklığıyla gösterdiği gibi, faşist cuntadan "demokrasi", "yumuşama" beklemek hayaldir, aldatmacadır. Faşist Türk devletini ve onun bugünkü biçimi olan askeri cunta yönetimini ayakta tutan, sınır tanımayan faşist terör ve demogojidir.

6 Kasım seçimlerine katılan üç parti seçim propagandalarında her ne kadar birbirlerinin ekonomik konulardaki görüşlerini eleştirmeye çalıştılarsa da, farklılıkları öze ilişkin değildi, olamazdı da. Seçim öncesi "köprüyü halka satanlarla", "sattırmayanlar", seçim sonrası ise "çikita muz ithali doğrudur", "yanlıştır" farklılığın ötesine gitmedi, gidemezdi de. Çünkü, ABD ve Batılı emperyalistlerin İMF, Dünya bankası mali kuruluşları aracılığıyla oluşturulup yönlendirildiği bu ekonomi politika bizzat bu güçler tarafından Türkiye hakim sınıflarına dayatılmıştır. Bu politikaya karşı olan kesimleri bile (geçmişte Ecevit hükümeti gibi) bu politikayı uygulamak zorundadırlar. Yakın tarihimizdeki pek çok fırtına yaratan olaylara bu politika neden olmuştur. "24 Ocak Kararları" ve daha sonraları bu konuda alınan bir dizi kararlarla bir bütünlük teşkil eden İMF reçeteleri Özal'ın deyimiyle başından "alternatifsizdir." Türk hakim sınıfları açısından, 1970'li yıllardan itibaren kendisini "yüksek enflasyon", "dış ticaret açığının büyük boyutlara varması" vb. şekillerde gösteren Türk ekonomisinin gittikçe derinleşen krizini aşmasının yolu olarak İMF tarafından dayatılan "ekonomide liberalleşme" veya "dışa açılma" şeklinde ifade edilen reçete "24 Ocak kararları" şeklinde 1980'de o zamanki Amerikancı Demirel hükümeti döneminde tam şekliyle uygulanmaya başlamıştı. Halkın alım gücünün sürekli düşürülmesini, bunun içinde ücret artışlarının enflasyon oranının çok altında tutulması, üretimi düşüren grev, iş durdurma, yavaşlatma eylemlerinin mutlak suretle engellenmesi içeriyordu; aynı şekilde tarımda da taban fiatları düşük tutmak, devlet sübvansiyonlarını kaldırmak, gübre, ilaç başta olmak üzere, tarım girdilerinin fiatına astronomikoranda zam yapmak, vergileri arttırmak vb. uygulamalarla sömürüyü sınırsızca genişleterek sermayenin "merkezileşmesi" sürecini hızlandıran, birikmiş tasarrufun en büyük kompradorların elinde toplanmasını sağlayan vb. bir dizi uygulamayı da içeren bu ekonomik politikanın hayata geçirilmesini, gerek bir dizi yarı-sömürge ülkenin deneylerinden, gerekse 12 Eylül öncesi Türkiye deneyiminden de görülebileceği gibi, halkın çok sınırlı demokratik haklara sahip olması bile, bu ekonomi programını önemli ölçüde aksatmakta, uygulanabilirliğini zorlaştırmaktadır. Şili, Güney Kore vb. bir dizi ülkede olduğu gibi, bu ekonomik politikanın uygulanabilmesi halkın her türlü demokratik hakkının gaspedildiği, işçilerin, emekçilerin dipçik zoruyla çalıştırılabileceği, köylülerin alınteri ürünlerinin yok pahasına gasp edileceği bir ortam, yani mezarlık sessizliği gereklidir. 12 Eylül cuntasının işbaşına getirilmesinin en önemli nedenlerinden biri de budur. 6 Kasım seçimleriyle başlayan ve 25 Mart yerel seçimleriyle sürdürülmeye çalışılan cuntaya sivil bir görünüm kazandırma çabalarında bu amaca hizmet etmektedir.

25 MART YEREL SEÇİMLERİNDE SINIF BİLİNÇLİ PROLETARYANIN TAVRI NE OLMALIDIR?

25 Mart yerel seçimleri, askeri faşist cuntanın hüküm sürdüğü, halkın her türlü örgütlenme, söz söyleme vb. hakkının gasp edildiği, yani olmadığı şartlarda yapılmaktadır. Seçime katılan tüm partiler, emperyalistlerin uşakları olan komprador patronların ve toprak ağalarının çeşitli kanatlarının siyasi temsilcisi olan faşist halk düşmanıpartilerdir. Bu partiler arasındaki çelişkiler ve dalaşmaların esas nedeni, soygun ve talandan kimin daha fazla pay alacağı, bunun içinde devletiktidarı içinde kimin daha fazla etkin olacağından kaynaklanmaktadır. Bunların halkın çeşitli sorunlarını dile getirmeleri veya çözeceğiz, yapacağız demeleri, bugüne kadar olduğu gibi palavradır, aldatmacadır. Yoktur bunların birbirinden farkı. Çünkü 60 yıllık cumhuriyet tarihi boyunca görüldüğü gibi, her gelen, sürekli olarak gideni aratmış, en fanatik faşist partiler bile muhalefet iken demokrasi hayranı kesilmiş, bazen sivil, bazen asker gelmiş, ama hepsinin de halka getirdiği, açlık sefalet, baskı, zulüm olmuştur.

Sınıf bilinçli proletaryanın il' ve devrimin hedefi, emperyalizme, sosyal-emperyalizme bağımlı, halk üzerinde sömürü ve zulüm aracı olan faşist Türk devletini tüm kurumlarıyla parçalamak, yerine halkın kendi iktidarı olan işçi sınıfının önderliğinde halkın demokratik iktidarını kurmaktır. Komünistler bu amaçlarını bitmez, tükenmez bir enerjiyle sürekli olarak açıklayacaklar ve 25 Mart yerel seçimlerinde devrimin propagandasını bütün yol ve araçları kullanarak bütün güçleriyle sürdürecekleridir. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının sömürü ve zulümden kurtuluşunun bu düzen sınırları içinde olabileceğini şu veyabu kılıf altında vaaz eden her türden burjuva görüşünü mahkum ederek, kitlelere tek kurtuluş yolunun devrim olduğu gerçeği anlatılacaktır.

Sınıf bilinçli proletarya; 25 Mart yerel seçimlerinde halkın demokratik, ekonomik, öğrenci gençliğin akademik taleplerini savunacak, halkın her türlü örgütlenme ve fikirlerin özgürce açıklanması hakkı için mücadele edecektir. İdamlara, işkencelere karşı mücadele, genel af talebinin yaygınlaştırılması, cezaevlerindeki yaşam koşullarının düzeltilmesi, savunma hakkı için mücadele komünistlerin önemli görevleridir ve 25 Mart seçimlerini bu talepleri geniş kitlelere mal etmek için kullanacaklardır. Komünistler, bu talepler doğrultusundaki mücadeleye sırt dönen, bunları sözde savunan akımlara karşıda kararlı mücadele yürüterek, onları kitlelere teşhir edeceklerdir.

Sınıf bilinçli proletarya, 25 Mart seçimlerine katılan halk düşmanı, faşist partilerden hiçbirini desteklemeyecek, halkın onlara oy vermesi için çağrıda bulunmayacaktır. Bu partilerin tümü de bağımsızlığın, demokrasinin, özgürlüğün, emeğin azılı düşmanlarıdır. Bunlar emperyalistlerin ülkemizdeki uşakları olan komprador, toprak ağalarının, büyük bürokratların çıkarlarını savunan çeşitli kılıklara girmiş partileridir. İşçinin, köylünün, emekçinin göz nuru, alın teri olan vatanın her türlü değerini emperyalistlere hovardaca peşkeş çeken parti kendine Anavatan, en azılı demokrasi düşmanları kendile-

rine demokrat, demokrasi partileri, cunta güdümünde kurulan halk düşmanı parti kendine Halkçı Parti adlarını vermişler. İsimlerine veya bazı tumturaklı sözlerine bakılarak, bunlar arasında ayrım yapılamaz. Özellikle kendine solcu süsü veren sosyal adaletçi gözüken SODEP, kitlelerin cuntaya ve diğer partilere tepki duyan ileri kesimlerini kendi kuyruğuna takmaya çalışmaktadır. Faşist düzenin en akıllı koruyuculuğunu üstlenen bu partiyi ehven-i şer mantığı ile desteklemek, ilericilik, devrimcilik adına, düzenin ömrünün uzatılmasına hizmettir. Halkın, faşist cuntaya ve diğer Amerikancı faşist partilere karşı muhalefetinin, SODEP'e yönelmesinin kuyruğuna takılmak, halka yapılacak en büyük kötülüktür, görev bu potansiyeli devrime yöneltmektir. Bu da SODEP'in ilerici, solcu maskeli faşist bir parti olduğunun teşhiri ile mümkündür. Genel Af talebini savunmayan, idamlara, işkencelere karşı en ufak bir ses çıkarmayan, sıkıyönetimin sürmesinden yana olan SODEP'in ilericiliği aldatmacadır.

Sınıf bilinçli proletarya, 25 Mart yerel seçimlerinde devrimci-demokrat bağımsız adayları destekleyecektir. Bugünkü şartlarda başta anayasa olmak üzere, bir dizi yasa ile devrimci demokrat örgütlenmelerin değil seçime katılması, legal olarak örgütlenmeleri bile engellenmiştir. Tek tek devrimci-demokrat kişilerin seçimlere katılması ve ilerici bir propaganda yürütmeleri önemli ölçüde engellenmiş olmasına rağmen, çok sınırlı da olsa vardır. Yoğunluğu köy ve mahalle muhtarlıkları seçimlerinde olmak üzere çeşitli il ve ilçelerde çok sayıda ilerici, demokrat belediye başkanlığı için adaylıklarını koymaktadırlar. Ve ayrıca Partimiz faaliyet sürdürdüğü alanlarda, ilerici, demokrat, halkın güvenini kazanmış kişileri aday olmaları için teşvik etmektedir. Devrimci, demokrat bağımsız adayların desteklenmesi, halkla, hakim sınıflar, dostlarla düşmanlar arasında net bir ayrım yapılmasına hizmet edecek, halkın en ileri kesimlerinin hakim sınıfların şu veya bu partilerinin kuyruğuna takılmasını engellemeye yönelecektir. Halkın ileri kesiminin oy potansiyeli tek tek kişiler nezdinde ve yerel düzeylerde de olsa devrimci, demokrat birikim şeklinde toparlanmasına hizmet edecektir. Şartların olduğu alanlarda devrimci örgütlerle eylembirliği temelinde yürütülmesi karşı-devrimci alternatiflere karşı, devrimci demokrat alternatifleri güçlendirecektir. Partimiz TKP/ML'de dahil, devrimci örgütlerin yaralarını sarmaya, toparlanmaya çalıştıkları bu dönemde yapılan 25 Mart seçimlerinde etkinlikleri gerek tek tek, gerekse ortaklaşa sınırlı olacaktır. Halkın örgütsüzlüğüde dikkate alındığında, bu sınırlı faaliyetin, çeşitli talepler çevresinde halkın örgütlenmesine ve ayrıca komünist ve devrimcilerin kitle bağlarını geliştirmeye hizmet edecektir. Partimizin ve devrimci örgütlerin ağır darbeler alması, halkın örgütsüzlüğü vb. nedenler, devrimci, demokrat adayların seçimleri kazanmalarını zorlaştırmaktadır. Fakat sınırlı da olsa bazı alanlarda bu imkan vardır. Devrimci, demokrat adayların, muhtar veya belediye başkanı olması, bu kurumların genel niteliğini değiştirmez. Bu kurumlar devletin birer parçasıdır. Belli sınırlar içinde bu kurumlardan devrim için yararlanılabilinir. Bu reddedilemez. Fakat bu kurumların seçim yoluyla, tek tek ele geçirilerek mevcut devleti yıkmadan, devleti halkın çıkarları doğrultusunda kullanılabileceği şeklindeki görüşler, devletin temel niteliğini kavramayan ve kavramak istemeyen yanlış, mevcut düzenin korunmasını savunan reformist, revizyonist görüşlerdir.

İşçiler, Köylüler, Emekçiler;

Cumhuriyet tarihi boyunca çokca görüldüğü ve en son 6 Kasım genel seçimlerinde pratik olarak yaşandığı gibi, seçimler bizleri ne kurtarmıştır, ne de sırtımızdaki yükü azaltmıştır. Her seçim öncesi, emekçilerin omuzlarındaki yükü hafifleteceğine dair, sıkılan palavralar, söylenen tumturaklı sözler, bizleri aldatmak, kuyruklarına takmak içindir. Çünkü bunlar, seçim sabahı hep unutulmuştur. 25 Mart yerel seçimlerinde de aynısı olacaktır. Faşist cunta yine işbaşında kalacak, baskı, zulüm, işkence tüm şiddetiyle sürecek, sömürü ve talan azalmayacak, artacaktır. Başta faşist cunta olmak üzere, hakim sınıfların tüm kesimleri, halka, emekçilere karşı olan birliklerini sürdüreceklerdir. Şu veya bu partinin kazanması, bu durumu değiştirmeyecektir. Bundan dolayı hakim sınıf partilerinin kuyruğuna takılmayalım, onlara oylarımızı vermeyelim. Onlar arasındaki sömürü ve talandan pay alma mücadelesinin aracı olmayalım. Kendimize, halkın gücüne sonsuz güven duyalım. Bizim zayıflığımız, örgütsüzlüğümüzdendir. Örgütlenelim, güçlerimizi birleştirelim. Bugün gözümüzde tüten bir dizi hakkımızı, ancak bizim kendi örgütlü mücadelemiz sağlar. Onlar isteyerek geri adım atmazlar. Ancak biz onları itersek geri gitmek zorunda kalırlar. İşçi sınıfının partisi önderliğinde, bizim örgütlü gücümüz onları geriye itmekle kalmayacak, düzenlerini kafalarında parçalayacak, doktükleri kanların hesabını soracak, halkın kendi iktidarını kuracak yegane tek güçtür.

Bütün hakim sınıfların, güçlü olması, bizim örgütsüzlüğümüzdendir, bundan dolayı da geçicidir. Hain hayallerle kötüler içinden iyisini arama yerine, devrime yönelelim. 25 Mart seçimlerinde düşman partilere değil, devrim yolunda ileri bir adım olan devrimci, demokrat adaylara oy ver! Faşist cuntayı, hakim sınıf partilerini lanetle! Seni kurtuluşa götürecek olan işçi sınıfının biricik örgütü TKP/ML'ye omuz ver, onun yaralarını sarmasına destek ol! Çünkü, TKP/ML gücünü halktan, emekçilerden alan, ülkemizin bağımsızlığı, halkımızın gerçek demokrasi, toprak, özgürlük, ekmek için mücadelede önderlik edebilecek biricik Partidir. Çünkü O, 12 yıldır, tüm vahşete, katliamlara, saldırılara rağmen, hiçbir emperyalist, sosyal-emperyalist, gerici güce dayanmadan, onlarca şehidi bağrına basarak, işçi sınıfının aydınlık yolunda dimdik yürümektedir. Ne emperyalistler, ne sosyal-emperyalistler, ne de onların uşakları ve ne de eli kanlı faşist cunta TKP/ML'i, Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Sınıfsız, Sömürüsüz bir dünya yaratma mücadelesinden alıkoyamamışlardır, alıkoyamazlarda. Zafer mutlaka Partimiz TKP/ML önderliğinde çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının olacaktır.

* HİÇ BİR PARTİYE OY YOK!

* BAĞIMSIZ DEVRİMCİ–DEMOKRAT ADAYLARI DESTEKLE!

* KAHROLSUN FAŞİST CUNTA!

* KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON–AĞA DEVLETİ!

* KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL–EMPERYALİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK!

* YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML, ORDUMUZ TİKKO!

Mart 1984

YAŞASIN KOZKOZLUCA DİRENİŞİMİZ!

Partimiz savaşçıları 29 Ocak 1984 tarihinde, Dersim'in Hozat kazasının Kozkozluca köyünde, faşist Türk ordusuyla çatışmaya girdiler. Düşman ordusunun gücü, yoldaşlarımızın on katından fazla olmasına rağmen (sayıları 34'dü) bir buçuk saatten fazla süren çatışmada, yoldaşlarımız kararlı bir direniş örneğini gösterdiler.

Olay günü, yoldaşlarımız köye henüz yeni girmişlerdi ki, tesadüfen düşman askerlerde değişik yönden köye geliyorlardı. Düşmanı farkeden yoldaşlarımız, sessiz ve kamuflelı bir biçimde geri çekilmek istedilerse de, yoldaşlarımızı farkeden düşman güçleri, takibe başladı. Düşmanın takibini farkeden yoldaşlarımız, düzenli ve kademeli bir şekilde uzaklaşırlarken, düşman güçleri yoldaşlarımıza seslenince, yoldaşlarımız silahlarını ateşleyerek düşmana cevap verdiler. Yaklaşık 250 metre kadar yoldaşlarımıza yaklaşabilen düşman güçleri, açılan bu ateş sonucunda geri püskürtüldü. Yoldaşlarımız yanlarında taşıdıkları Lekan*'larını takarak arazinin en stratejik yerlerine geçip ateşe devam ettiler. 1,5 metreyi aşan karın doğal engellemesine rağmen, yoldaşlarımız enerjik bir şekilde hareket ediyorlardı. Yoldaşlarımızın çatışmada izledikleri soğukkanlılık ve usta taktikleri sonucu, düşman ordusu yerinden kıpırdayamıyordu bile. Saklandıkları siperlerden yüzlerce mermi yakarak işi idare etmeye çalışan düşman ordusunun moralini bozmak ve paniğe düşmelerini sağlamak için, yoldaşlarımız kendi imal ettikleri bombalarından birinide kullandılar.

Düşman ordusunun komutanları erlere emir verip ileriye atılmalarını söylemesine rağmen, ancak birkaç adım ilerleyebildiler. Yoldaşlarımızın taraması sonucu tekrar aynı yerlerine, karlar üzerine yüzükoyun yattılar. Bu durumdan iyice deliye dönen faşist ordu komutanları, köylüleri önlerine siper ederek ateş etmeye devam ediyorlardı. Hatta Kozkozluca'lı bir köylünün omuzunun üstünden ateş eden yüzbaşı, ne kadar korkak olduğunu açıkça ortaya koyduğu gibi, aynı zamanda uluslararası savaş kurallarında çiğniyordu. Halbu ki, uluslararası savaş kurallarına göre; savaşmayanları hedeflemek ve onları koz olarak kullanmak doğru değildir. Biz diğer çatışmalarda olduğu gibi, bu çatışmada da düşmandan daha fazlasını bekleyemezdik. Çünkü onun bu davranışları daha yeni değildir. Onlar daha önceki çatışmalarda da böylesi yöntemlere başvurmuşlardı.

Yoldaşlarımızdan on kat fazla güce sahip olan düşman ordusu, korkusundan yoldaşlarımızın üzerine bir türlü varamıyordu. Kendilerinin haksız bir konumda olmaları, çürümüş olan bu zulüm ve sömürü düzeninin koruyucusu olan bu faşist ordu, yoldaşlarımızın haklı bir dava uğruna savaştıklarını ve bu uğurda ölüme seve seve göğüs gerdiklerini çok iyi bildiklerinden yoldaşlarımızın üzerine gitme cesaretini gösteremiyorlardı.

Artık iyice umudu tükenen düşman ordusu, yoldaşlarımızdan vazgeçerek, zavallılıklarının ve acizliklerinin kinini Kozkozluca köylülerinden çıkarmaya başladılar. 10'dan fazla köylüyü Hozat'a götürüp, en adi işkencelere tabi tuttular. Daha sonra, diğer çevre yerlerden gelen takviye güçlerle, Hozat ve Ovacık yöresinin köylerine yoğun bir operasyona başladılar. Diğer operasyonlarda olduğu gibi, bu operasyonda da köylülere insanlık dışı muamelelerden en adi yöntemlere kadar uygulanmaktadır.

—YAŞASIN ŞANLI KOZKOZLUCA DİRENİŞİMİZ!

—KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ!

—HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELEMİZİ, HİÇBİR GÜÇ ENGELLEYEMEYECEKTİR!

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ORDUMUZ TİKKO!

5 Şubat 1984
Hozat İKK Muhabiri

(*) Lekan: Karda batmadan yürüyebilmeyi sağlayan, ayağa takılan kasnak şeklinde bir araç.

İflah olmaz ihbarcı Şemsettin Şimşek Partimiz Savaşçıları tarafından ölümle cezalandırıldı!

Partimiz tarafından defalarca uyarılmasına rağmen, bu amacından vazgeçmeyen ünlü ihbarcı Şemsettin ŞİMŞEK 1 Şubat 1984 günü Partimiz savaşçıları tarafından Hozat'ın Torut köyünde cezalandırıldı. Partimizin hakkında ölüm kararı aldığı bu unsurun, kısaca suçları şöyledir:

1)— METİN KARATAŞ yoldaşın da içinde bulunduğu mıntıka birimimizi ihbarlamak. Yine aynı ihbar olayı ile ilgili olarak yapılan sorgulamada samimi davranmamak ve devrimcileri küçümseyici bir tavıra girmek ve hiçe saymak..

2)— İhbarcı faaliyetlerinden dolayı, Partimiz tarafından 15 gün süreyle Deşt, Hozat ve Tunceli'ye gitmemesi yönünde bir ceza verilmiş. Bu cezaya sözde uyacağını belirtmesine rağmen, yoldaşlarımızın köyü terketmesiyle birlikte, onların gidiş yönlerini takip etmiş ve bu defada Pertek kazasına giderek tahmini bir şekilde ihbarda bulunmuştur. (İhbarını bu defada Pertek'e yapmasındaki amaç, hedef şaşırtmak, dikkatleri kendi üzerine çekmemektir.) Bu ihbarı değerlendiren bakim sınıf ordusu ile mıntıka birimimiz arasında çıkan çatışmada, METİN KARATAŞ yoldaşın ölümüne önemli ölçüde neden olmak.

3)— Bütün bu yaptıklarından dolayı, defalarca uyarılan, ama bu uyarıların hiçbirini dinlemeyip, bildiğinde direten Şemsettin ŞİMŞEK'in durumu Eylül 1982'de Alt Gerilla Bölgesi, Parti Örgütleme Komitesi'nce (AGB-PÖK) görüşülmüş ve caydırıcı amaçla Elazığ ve Tunceli dışı olması koşuluyla, 6 aylık bir sürgün cezası ile birlikte dövülmüştür. Bu karardan sonra, İstanbul'a gitmesine rağmen, orada da ihbarlarına devam etmiş ve süresi dolmadan kararı dinlemeyerek geri dönmüştür.

Köyüne gelmesi ile birlikte, faaliyetlerine yine son vermemiştir. İhbar edilme korkusuyla köyde hiç genç kalmayınca, bu adi yaratık bu defada yaşlı halktan, sıradan insanları devrimcilere yardımcı oluyor gerekçesiyle ihbar etmiştir. Evlerin kapısı önündeki ayakkabıların sayısından içerideki insanların sayısını ve devrimcilerin hangi evlere gittiklerini öğrenerek, bu aileleri açığa çıkartmıştır.

Bütün bu karşı devrimci faaliyetlerde bulunan unsur hakkında Partimizin aldığı ölüm kararı 1 Şubat 1984'de başarılı bir şekilde yerine getirildi. Eylem halk üzerinde olumlu bir etki bırakırken, aynı nitelikteki unsurların yüreğine de korku saldı.

İKK Dersim Haber Bürosu

TÜTÜN ÜRETİCİLERİ MALİYE VE GÜMRÜK BAKANINI PROTESTO ETTİ:

"PIRASA DEĞİL TÜTÜN YETİŞTİRİYORUZ!"

Faşist cuntanın düzenlediği seçim aldatmacası sonucu işbaşına gelen Özal hükümeti, halk düşmanı icraatlarını peşpeşe sergilemeye devam ediyor. Tabii ki, emperyalist ağababalarının ve uşağı bir avuç komprador patron-ağa, ithalat-ihracatçı, tefeci-tüccar, soyguncu-vurguncunun menfaatleri doğrultusunda onların tatlı kârlarına kâr katmak ve cüzdanlarını daha da çok şişirmek için...

Özal hükümeti, baş efendisi ABD'nin dayatması ve İMF, Dünya Bankası patentli "24 Ocak Kararları" doğrultusunda, "azim"le yoluna devam ediyor ve her geçen gün kimin dostu, kimin düşmanı olduğunu daha iyi gösteriyor.

Bir dizi temel ihtiyaç maddelerine gelen zamlar; yükseltilen faiz oranları; gümrük kapılarının hafif aralanmasıyla piyasayı saran "çikita" muzları, "roküfor" peynirleri, "nes kafe"leri, diş fırçaları, kapı kilitleri; "ihracat seferberliği"ni hızlandırmak için tanınan ayrıcalıklar; yapılmaya çalışılan yasal düzenlemeler; dağıtımı düşünülen yüz milyarlarca liralık ihracat kredileri; "boğaz köprüsü", "baraj" satışı şarlatanlıkları vs. vs... Bütün bunlar Özal vari politikanın bir avuç sömürücüye, soyguncuya, emekçi halkın sırtına binerek sunmaya çalıştığı "nimet"ler!

Bu emperyalist uşağı ve halk düşmanı politikanın son olarak yeni bir örneğine daha tanık olduk. Özal'ın Maliye ve Gümrük Bakanı Vural Arıkan, 15 Şubat'ta "Ege Ekici Tütün Piyasasını, İzmir'de düzenlenen bir törenle açtı. Daha önce gazetelerde çıkan, "on bin lira alan aç kalmaz, allah verir" sözleriyle kargaları bile güldüren ve emekçi halkımızla adeta alay eden bu faşist bakan; bu kez de, tütünün kilosuna biçtiği 465 liralık "baş fiat"la, Ege'nin tütün üreticisi emekçilerini acı acı güldürdü ve onların şiddetli protestolarına yol açtı. Bakanın tütün baş fiatını açıklamasından sonra, yuh sesleri Akhisar hükümet alanını adeta çınlattı. Bu olay üzerine protestoculara karşı yoğun önlem alan güvenlik kuvvetleri, saldırıya geçerek bazılarını topladı. Bu toplama giderek nefreti arttırdı. Bu protestolar, bakanın uğradığı ve boy gösterisi yaptığı diğer merkezlerde de sürdü. Tütün üreticisi emekçiler, "emeğimizin karşılığı bu mu olmalıydı?" "Pırasa değil, tütün yetiştiriyoruz" sözlerini haykırarak, içlerindeki kini adeta faşist bakanın yüzüne kustular. Bu da gösteriyor ki, yoksul halkımız için artık bıçak kemiğe dayanmıştır. Ve üreticiler; *"600-700 lira bekliyorduk. Yandı bebeler, yandı gelinler, tütün gitti, way way, tapanaktan beter oldu. Borcumuzu bile ödeyemeyeceğiz. Ege'liler vazgeçecek tütünü ekmekten....."* diyerek içlerini döktüler.

En azından 663 TL baş fiat beklenirken, bunun 465 TL olarak saptanması, tütün üreticisi emekçilere büyük bir darbe olmuştur. Faşist bakanın, "fiatın gerçekçi olduğu" demogojisinin aksine, bu fiat, normal maliyet fiatının dahi çok çok altındadır. Bu gerçeği, İzmir Ziraat Odası Başkanı Reşit Kuran'ın şu sözleri de açıkça ortaya koymaktadır:

"Bize göre, normal baş fiat 663 liradır. 550 lira baş fiatın altındaki fiatlar, üreticiyi tütüncülükten vazgeçmeye mahkum edecektir. Maliyet büyük ölçüde artmıştır. Şu anda binlerce Ege'li tütüncü hayal kırıklığına uğramıştır. Bizim çıkardığımız maliyet tablosunda, bir kilogram yaprağın maliyeti 513.60 liradır. Buna göre Ege'li tütüncü, tütün dikimini bırakmak zorundadır. Bırakacaktır da...."

Aslında piyasa fiatları, bu "resmi" fiatında altındadır. Nitekim daha şimdiden fiatlar hızla düşmeye başlamış; bazı tütünlerin fiatı, Akhisar'da 332 lira, Ödemiş, Manisa ve Bergama'da 90-80 hatta 60 liraya kadar inmiştir. Bu da gösteriyor ki, Özal hükümeti; İMF, Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşların, "taban fiatlarını düşük tutun" direktifini, 12 Eylül döneminde olduğu gibi, ne pahasına olursa olsun sürdürme kararındadır. Zaten emperyalist uşağı ve halk düşmanı karakteri de bunu gerektirmektedir.

Çünkü bu karardan en çok kârlı çıkacak olan, tütün üreticilerinin "resmi" patronu "tekel"dir, bir avuç vurguncu tüccardır, "Türk tütünü"nün alıcısı emperyalist çevrelerdir. Tütünün, Türkiye'nin başta gelen ihraç ürünlerinden birisi olduğu hatırlanırsa, tütün üreticisi emekçilerin sırtında oynanmak istenen sömürü oyunları kendiliğinden anlaşılır....

Bugün tütün, yarın pamuk, öbürgün fındık, buğday vs.... Diğer tarım ürünleri üreticilerin akıbeti de aynı olacaktır; daha çok yoksulluk, daha çok sefalet, daha çok perişanlık. Çünkü komprador patron-ağa düzeninin sömürü çarkı böyle işliyor. Bugüne kadar böyle işledi, bundan sonra da böyle işleyecektir. Tabi ki bu sömürü çarkı ve onun üzerinde yükselen zulüm çarkı halkımızın nasırlı yumruklarıyla paramparça edilene kadar!

Dün Ulusu hükümeti bu çarkın bir dişlisi durumundaydı. Bugün Özal hükümeti, yarın daha başkaları... Giden ağam, gelen paşam. Halkımız için değişen birşey yok. Hakim sınıfların Özal gibi sözcülerini, "pahalılığın belini kıracağız", "Enflasyon canavarını yeneceğiz", "orta direği kurtaracağız" türünden süslü laflarından başka... Bu lafların gerçek özünü açığa çıkaran en son örnek ise, Egeli tütün üreticisi emekçilere oynanan oyun... Ama, bugün, "pırasa değil, tütün yetiştiriyoruz" diyerek adeta faşist bakanın yüzüne tüküren emekçilerin, onların kafasına nasırlı yumruğunu indireceği günlerde mutlaka gelecektir...

Okuyucu Mektupları :

Güneydoğu'dan bir ses ...

İKK Muhabirimiz Diyarbakır ilinin .... kazasının .... köyünde bir köylüyle görüştü. Çeşitli konularda söyleşide bulundu. Aynısını aktarıyoruz:

İKK: Adınız, soyadınız, hangi köylüsünüz?

Cevap: Adım ve soyadım .....dır. .....nın ....köyündenim.

İKK: 12 Eylül 1980'de bir askeri darbe oldu ve bu darbeyle Türkiye'nin her tarafında faşist ordu azgınca halka saldırdı ve zulüm uyguladı. Buralarda herhalde nasibini almıştır. Bize kısada olsa burada yapılanları anlatırmısınız?

C: Hay hay, anlatayım. Bu askeri hareket dedikleri, faşist cuntadan sonra buralara da çok baskı yapıldı. Köylerimize operasyon düzenlendi. Operasyon sırasında köylüler köy meydanında toplatılıp yat-kalk talimi yaptırıldı. Dayak atıldı, hakaret edildi. Köy kadınları karakollara rehin olarak götürüldü. Böylece köylüler namus meselesinden dolayıda olsa silah veriyordu. Şu ana kadar baskılar devam ediyor. Operasyonlarda muhbirler kullanılıyordu. Muhbirler silahları ihbar ettikten sonra, yüz başıyla anlaşıp tekrar köylülere satıyorlardı. Bu her kes tarafından biliniyor. Dicle merkezinde de çok işkence vardı. Anlatılanlara göre bir bayan öğretmen işkencede öldürülmüş, bir erkek öğretmen ise işkencede delirtilmiştir. Dicle belediye başkanında işkenceye aldılar. Bu Şeyh Sait'in torunudur. Sana ne diyem, çok şey yapıldı, kısa kestim.

İKK: Anayasa oylaması ve son 6 Kasım seçimlerinde köylülerinizin genel eğilimi ne oldu?

C: Anayasa oylamasında bir sürü dedikodu ve sahtekarlıklar yapıldı. Yok "parmak izi" yok "köyleriniz yakılacak" tehditleri yapıldı ve sonuçta daha fazla evet oyu çıktı. Halk, anayasadan anlamıyor, köylüler baskı kalksın diye de evet dediler. Askerlerin baskısıda vardı.

6 Kasım seçimlerinde ekseriyet boş oy kullandı. Ancak bu boş oyların hemen hemen hepsi MSP'nindi. Eğer MSP seçimlere girseydi ona oy vereceklerdi.

İKK: 6 Kasım seçimlerinden sonra T. Özal önderliğinde ANAP bir hükümet kurdu. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz? Sizin için bir umut var mı?

C, T. Özal'dan ne umut beklenir ki. Şimdiye kadar diğer hükümetler bir şey vermedi. Bu da vermez. T. Özal faşist Evren tarafından tayin edilmiştir. Bir şey beklenmez. Şunu iyi biliyoruz ki, ne Sunalp, ne Özal, ne Calp bize yarar getirmez. Anayasa çerçevesinde kurulan partiler halka bir şey vermez. Devrim bizi kurtarır. Yoksa Kenan Evren'in bir kolu bizi kurtaramaz. Radyo konuşmasında bir sürü söz verdi. Ama bugün tam tersi oluyor. Halk eli-kolu bağlı, onları seyrediyor ve umutsuzca bekliyor. Bir şaşkınlık vardır halkta.

İKK: Radyo, TV ve basında açıklandığı gibi var olan sıkıyönetim Mart 84'e kadar uzatıldı. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz? Sıkıyönetimin kaldırılmasını talep ediyormusunuz?

C: Kaldırılmasını talep ediyorum. sıkıyönetim kaldırılsa da bizim buralarda kaldıramıyorlar. Bazı gericiler sıkıyönetimin devamı istiyorlar. Halkın büyük çoğunluğu cuntadan şikayetci. Kürdistan'da genç kalmadı, mahvettiler.

İKK: Peki sıkıyönetim kalkarsa, halk için özgürlük sayılabilir mi sizce?

C: Yok, sadece bir perde olacak. Bu şartlarda pek birşey değişmez, kalksa da işkence, zulüm devam edecek.

İKK: Gazetemiz İKK'yı okuyormusunuz.

C: Okuyorum.

İKK: Nasıl karşılıyorsunuz?

C: İyi karşılıyorum, düşüncelerine katılıyorum.

İKK: Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederiz.

C: Ben de teşekkür ederim.

8 Şubat 1984
Diyarbakır İKK Muhabiri

Gaziantep'de Operasyon

25.12.1983 tarihinde Gaziantep'in Nizip kazasına bağlı Çardak, Kahtin, Eneş, Çağıt ve diğer köylerinde bir dizi operasyonlarda işkenceler zoruyla çeşitli çap ve markalarda 18 tabanca 1 adet Kırıkkale ele geçiren faşist it sürüleri, zafer naralarıyla köy halkına hakaretlerde bulunulmuş ve işkence yapılmıştır. Daha önceki operasyonlarda teslim edilmeyen bu silahlar, bu operasyonda muhbirlerin oynadığı rolle de birleşince, yapılan yoğun işkencelere dayanamayan bazı köylüler, silahlarını teslim etmek zorunda kaldılar.

Yine 19.1.1984 tarihlerinde Urfa'nın Birecik kazasına bağlı Altınova, Havvavi, Böğürtlen, Ayran, Çiftlik ve diğer köylerinde bir dizi operasyonlar yapıldı. Operasyon öncesinde düşman ordusu komutanları bu köylülerin muhtarlarıyla özel olarak konuşmuş ve kendi köylerinden silah toplamaları için emir vermişti. Bu durum üzerine, bazı demokrat muhtarlar kendi köy halkına durumu bildirmiş ve silahlarını teslim etmemeleri noktasında uyarmış ve silahlarını saklamalarını istemiştir. Hatta bazı muhtarlar silahların kendilerine emanet edilmesini istemişlerse de, ne var ki, muhbirler bu durumu paşalarına bildirmelerinde gecikmemişlerdir. İsimlerini şimdilik tespit edemediğimiz bu muhbirler, bazı demokrat muhtarları ele vermişlerdir. Operasyon esnasında faşist subaylar gerek köy halkına ve gerekse demokrat muhtarlara işkence yapmış, askerler kadınların saçlarından tutarak yerlerde sürüklemiştir. İşkence alanına dönen, köy alanında halkı sindirebilen faşist köpeklerin bu vahşetine dayanamayan bazı köylüler, silahlarını vermek zorunda kalmışlardır. Bu operasyonlarda çeşitli çap ve markalarda 15 tabanca 1 adet Klaşinkof ele geçiren it sürüleri, bununla da yetinmeyip, köy muhtarlarını çivili tahta üzerinde gezdirmişlerdir. Bu tür işkenceye tabi tutulan Altınova köyü muhtarı Gaziantep hastanesine kaldırılmış ve şu anda da hastanede koma halinde yatmaktadır. Ve yine Urfa'nın Suruç köylerinde terör estiren faşist Türk ordusu, buralarda da tehditler savurup silah istemektedir. Önümüzdeki dönemde bu yörede bir operasyonun başlaması büyük ihtimaldir.

Gaziantep İKK Muhabiri

Divriği Demir Çelik İşletmesinde İŞVERENLE SARI SENDİKA ELELE

İKK Okuyucuları olarak, Divriği Demir Çelik işletmesinde biz işçilere uygulanmak istenen bazı uygulamaları ve şu anda uygulanan faşist baskıları ve zorlamaları gazetemiz İKK aracılığıyla en geniş kitlelere ulaştırmak istiyoruz.

İşletmeye bağlı olan A. Kafa 1200 galeri yeraltı tünel işçilerine, yer altı zamları verilmemekte ve en kötü şartlar altında çalıştırılmaktadırlar. % 80 sağlığa zararlı olan bu işyerinde, işçiler zorunlu olarak 8 saat çalıştırılmaktadırlar. Gün boyunca su içinde çalışmak zorunda kalan bu işçilere, önceleri yer altı zammı tam olarak ödenmesine rağmen, bugün ancak % 50 oranında ödenmektedir. Yasalara göre % 100 ödenmesi gereken bu zam, bugün bilinçli olarak % 50'ye indirilmiştir. Acaba bundan cuntacı şeflerin ve Turgut Özal sahtekârının haberi yok mudur? Tabii ki vardır. Hemde bu uygulamalar onların başının altından çıkmaktadır, bizler bunu çok iyi biliyoruz. Ağzından hiç düşürmeden çok bolca bahsettiği şu "Orta Direk" meselesinde ise; ne yapacağı gayet açıktır. Hergün peş peşe gelen zamlar ve zulümlerle kimi kurtardığını çok iyi görüyoruz.

Biz işçilere yapılan bu kadar baskı ve haksızlığa ise, Türk-İş'in şubesi durumunda olan sendika alkış çalmaktadır. Sendika yöneticileri el ele verdikleri, işverenle, işçiler üzerinde azgın bir sömürü, baskı ve zulüm uygulamaktadırlar, bunların bazılarını örnek verecek olursak;

Bizlerin bugüne kadar ki sosyal haklarımızdan biride, Meşin Gocuk verilmesiydi. Bugün bu hakkımızda kısıtlandı. Belirli bir kesime verilirken, büyük çoğunluğa verilmemektedir. Bu kararın alınmasında sendika başkanı uşak Hüsnü Tuncer'inde onayı ve imzası vardır. Bu uygulama ile işyerimizdeki mevcut sendikanın ve onun yöneticilerinin işçilerden yana değil, işverenden yana olduğunu gayet açıkça ortaya koymaktadır.

Yine işletmemize bağlı olarak, Cürekte işçi pansiyonu olarak bilinen işçi sarayındaki uygulanan yönteme gelince; sözde işçilere çıkan yiyecekler pansiyon memuru Hacı Türk ve üst amiri Bektaş Karahoğlu ve diğer ilgililerin işbirliğiyle gaspedilmektedir. İşçilerin emeği karşılığında alınan bu yiyecekleri, torbalarla evlerine taşımaktadırlar. Yine az yiyecek almalarına rağmen, fazla aldık diye gösterip, paraları cebe atmaktadırlar. Gelen etlerin budlarını çalarak evine götüren bu adiler, bu gaspettikleri yetmiyormuş gibi, misafirlerinide buralara getirip, işçilerin istikaklarını bunlara sunmaktadırlar. Yaptıkları bu haksızlıklara karşı çıkan işçilere ise, "her işe burnunuzu sokmayın" deyip, tehditler savurmaktadırlar.

İşçilere kıdemleri verilmiyor. Ücretler kesintiye uğratılıyor, sosyal haklarımız oldukça geciktiriliyor. Mesela kurban bayramında ücretlerimizin gecikmesinin ve bayram ikramiyesinin zamanında verilmemesinin işçilerde yaratacağı hoşnutsuzluğu iyi tahmin eden uşak işletme müdürü, işçilerin bunu hoş karşılaması ve biraz yumuşamaları için işçilere; bayram şekeri ve kolonya gönderdi. Bayram ikramiyesini alamayan işçiler bu davranışa çok bozuldular. Kendileri bu kolonya ve şekerden alabilirlerdi, ama ya evdeki çocukları veya bayram ziyaretine gelen komşulara ve onların çocuklarına ne ikram edeceklerdi. İşte bütün bu sorunları düşünen işçiler bunun bir aldatmaca olduğunun bilinciyle, tüm işçiler birden bu şeker ve kolonya ikramiyesini protesto ettiler. İşletme müdürü işçilerin bu tavrı karşısında neye uğradığını şaşırdı ve paniğe kapıldı. Çünkü gerek işçiler ve gerekse de Divriği halkı nezdinde rezil olmuştu. Yine bu durum yöresel olarak epeyce yankı yarattı.

İlerici, yurtsever ve devrimci işçiler (ki bunların ileri gelenleri 12 Eylül'le birlikte sıkıyönetim ve işveren işbirliği ile işten atılmış ve tutuklanmıştır) eski işyerlerinden alınıp, hiç kademesi ile, yaptığı iş ile, branşıyla ilgisi olmayan işyerlerine sürülmekte, kıdemleri verilmemekte ve böylelikle işten çıkarılmaya zorlanmaktadırlar. Buna karşılık, geri ve bilinçsiz işçileri önemli işyerlerine yerleştirip, ilerici ve yurtsever işçilere karşı kışkırtıp istediğini o geri işçiler vasıtasıyla yapmaktadırlar. Öyle bir durumdayız ki, işveren hakkındaki en ufacık bir konuşma bile ihbarlanmaktadır. Bu durum bize çok zor şartlar altında çalışan bu işçi arkadaşların kendi davalarından ne kadar uzak ve bilinçsiz olduklarını göstermektedir.

Ayrıca, yine A. Kafa işyerinde 1200 voltla çalışan bager motorun kablosunun işçilerin kendi elleriyle taşımaları ön koşulmuştur. Bu da ölümün her an kapıda beklemesi demektir. Geçenlerde usta başı veya onun nezaretindekiler bu 1200 volt'un geçtiği cıvıyan tellerinin üzerindeki kablonun çatlamış olduğunu bilmelerine rağmen, bir işçiye kabloyu tutup kaldırmasını emrediyor. Durumu farkeden işçiler, buna karşı çıkınca, bu defa kendisi kaldırmak istiyor.. Kendisine çavuşluk verilen bu zavallı, mevkisinin verdiği uşaklık ruhuyla kabloya yanaşır yanaşmaz; kaçak yapan akımdan dolayı, silkelenip zor geri kaçıyor. bu durum işyerinde iş kazalarına karşı ne kadar ciddi tedbirlerin alınıp, alınmadığını açıkça göstermektedir.

Yine işveren, yeni açılacak olan konsantrasyon ve paketleme tesislerine tümüyle kendine yaraşır, uşaklık yapabilecek, maksatlı ve bilinçli elemanları seçerek, buralara ve buralardaki önemli kademelere getirmek istiyor. Çoğu ünitelerde bu durumu gerçekleştirmişlerdir. İşin garip tarafı, bu kademelere getirilen ustabaşıları, makinist vs'ler, işten anlamayan ve branşlarıyla alakası olmayan kimselerdir. İşveren aslında bu yöntem ile geleceğe yatırım yapmak istiyor. İleride gelişecek olan mücadeleyi sekteye uğratabilmenin planlarını bugünden yapıyor.

Yukarıda sıraladığımız uygulamalar tabiiki bununla sınırlı değildir. Bunlar sadece birkaç örnekti. Ayrıca yine biz şunu çok iyi biliyoruz ki, bu uygulamalar sadece bize değil, genel olarak bütün işçilere her yerde uygulanan haksız uygulamalardır.

Bütün işçi arkadaşlar;

Bizler hayatın her alanında işgücümüzle çalışan insanlarız ve bizlerin durmasıyla hayatın duracağının bilincine varmak zorundayız. Bugün görünüşte güçlü görünen emperyalizmin uşağı, komprador patronlar ve büyük toprak ağalarının devleti kağıttan kaplandır. Onlar bir avuç biz ise milyonlarcayız. Bizler örgütlenip kenetlenmedikçe, bileğimizi bükecek hiçbir güç olamaz. Bölük, pörçük ve örgütsüz bir şekilde tek tek onların karşısına dikilmek, bir sonuç sağlamayacağı gibi, gücümüzüde çar-çur edecektir. Örgütlü bir mücadele ve kalıcı zaferler elde etmek için, proletarya partisi TKP/ML saflarında örgütlenelim. Mücadelemizi, diğer yoksul ve ezilenlerin yürüttükleri mücadeleler ile birleştirerek tek bir yumruk olalım. İşçi sınıfı, yoksul köylü, dar gelirli, memur, esnaf ve sanatkarlar, yani kısaca, biz ezilen insanlar omuz omuza vermedikçe, komprador patron-ağalar ve efendileri emperyalistleri mezarına gömmek mümkün olmayacaktır.

Divriği Demir Çelik İşletmesinde
çalışan işçilerin sorunlarını dile getiren
bir grup TKP/ML taraftarı
İKK okuyucuları.....

Diyarbakır cezaevindeki direniş yurtdışında militanca destekleniyor

Faşist cuntanın gerek ülkemizdeki bütün cezaevlerinde, gerekse de son olarak Diyarbakır askeri cezaevinde doruğuna ulaştırdığı işkence ve katliamına karşı, yiğitçe direnen Özgürlük Mahkumlarının bu şanlı direnişi, cezaevinin dört duvarını olduğu gibi, ülkemizin sınırlarınıda aşarak, dalga dalga Avrupa'nın bütün ülkelerine yayıldı.

Yurtdışında bulunan bizler, Özgürlük Mahkumlarının bu şanlı direnişlerine destek vermek, Avrupa demokratik kamuoyu nezdinde faşist cuntanın idam, işkence ve zulmünü bir kez daha teşhir etmek için çeşitli faaliyetlere giriştik.

Yapılan teşhir faaliyetlerinden bazılarına değinecek olursak, bunlar Yunanistan'da Atina Türk Hava Yolları Bürosunun işgali eylemidir. TKP/ML, Dev-Sol, Kawa, TDY, D. Kurtuluş gibi siyasi hareketlerden .... devrimcinin işgal eylemi, yaklaşık 1,5 saat sürdü. İşgalciler, cuntayı ve onun uygulamaları ile yine son Diyarbakır cezaevinde devam eden direniş hakkında bilgi verip, teşhir ettiler. Direniş büyük bir destek gördü. Dışarıda biriken kalabalık halk topluluğu Yunanca "Kahrolsun Evren Cuntası" diye sloganlar attılar.

Yine Diyarbakır cezaevleriyle ilgili olarak, B. Almanya'nın Hamburg ve Stuttgart şehirlerinde açlık direnişleri yapıldı. Hamburg'da Partizan, Dev-Sol ve PKK'nın ortaklaşa düzenledikleri açlık direnişi, 40 civarında devrimcinin katılımıyla başlatıldı. Eylem içerisinde eylemin amacını duyuran binlerce bildirinin dağıtımı ve yapılan basın toplantısında cunta teşhir edildi. Yine eylem süresi içinde SPD parti binası işgal edildi ve Türk konsolosluğu önünde bir miting düzenlendi. Eylem her ne kadar belirli bir kamuoyu oluşturduysa da yinede beklenilen sonuca ulaşamadı. Bunun başlıca nedenleri ise, eylemi yürüten güçlerden özellikle Dev-Sol ve PKK'nın kısır çekişmelere girmeleri ve yine çeşitli Alman teşkilatlarıyla ilişki kurmadaki yetersizlikleridir.

Stuttgart'taki açlık direnişi ise, daha farklı bir durum arzetmektedir. Eylem öncesinde Dev-Yol, Dev-Sol, H.K, PKK ve Partizan arasında yapılan uzun görüşmeler bir sonuç vermeyince, PKK ve Partizan eylemi ortaklaşa yapmayı kararlaştırdılar. Ancak, eylem başlamak üzereyken, PKK'nın "eylem yerini beğenmeme" gerekçesiyle, eylemden çekilmesi sonucu, Partizan eylemi tek başına başlattı.

17 grevcinin Türk Danış binasını işgal ederek başlattığı eylem, kısa bir süre içinde demokratik kamuoyunda güçlü bir yankı uyandırdı. Eylemin ikinci gününde düzenlenen basın toplantısında, faşist cuntanın uygulamaları teşhir edildi ve eylemin amacı anlatıldı ve tüm ilerici, yurtsever, devrimci kurum ve kuruluşlara eylemi desteklemeleri için çağrı yapıldı. Gazeteciler ve televizyon kurumunun da katıldığı basın toplantısında yapılan konuşmalar ve açlık direnişinde olanlar, Televizyonda iki defa gösterildiler ve Alman televizyonları Diyarbakır direniş ve ölüm olayları hakkında bilgi vermek zorunda kaldılar. Bu direniş, televizyon roportörlerince o günler B. Almanya da bulunan Türk ekonomi bakanına da yansıtıldı. Ve bakandan yapılan eylem ve Diyarbakır'daki durum hakkında bilgi istendi. Beklemediği bir soru karşısında şaşıran ve küstahlaşan bakan, kızgın bir şekilde *"Türkiye'de insan haklarına saygı vardır", "Türkiye'de demokrasiye geçilmiştir, biz kimseden demokrasi dersi alacak değiliz"* derken, ne kadar desteksiz bir yalan attığı açıkça ortadaydı. Soru karşısında bakanın tutumu dahi Türkiye'deki "demokrasinin" nasıl bir demokrasi olduğu açığa çıkıyordu.

Eylemin elde ettiği önemli başarı sonucu, Stuttgart bölgesinde Alman Sendikalar Birliği (DGB), Yeşiller ve Uluslararası Af Örgütü birer basın açıklamasında bulunarak, eylemi desteklediklerini açıkladılar. Yine bunun dışında eylem komitesinin çağrısı üzerine, Dev-Yol, DHB, KPD, ATİF, Halk Cephesi, Yeşiller, Şili Komitesi, Gençlik Örgütü İşçileri, Atom karşıtı bir grup'dan oluşan bir dayanışma komitesi oluştu. Eylem Komitesini desteklemek amacıyla bir basın toplantısı düzenleyen Dayanışma Komitesi, Diyarbakır cezaevindeki durum hakkında toplantıya katılanlara geniş bir bilgi verdiler. Yine bu konuda gerek eylem komitesinin, gerekse dayanışma komitesinin imzasını taşıyan binlerce bildiri dağıtıldı. Ayrıca Türk konsolosluğu önünde bu örgütlerinde katılacağı bir miting yapma kararı alındı.

Halen devam etmekte olan Açlık Direnişi Diyarbakır cezaevlerinde incelemelerde bulunmak amacıyla bir araştırma komisyonunun oluşturulması yönünde önemli adımlar attı.

Yüzlerce Türkiyeli ve Alman ilerici ve anti-faşistin sık sık geldikleri eylem yeri, adeta bir enternasyonal protesto gösterisi yapılan bir alana döndü.

Faşist cuntanın zindanlarında yapılan insanlık dışı uygulamaları kendi benliklerinde her an hisseden Partizan Sempatizanları, militan bir ruh ve azimle görevlerine sarılıyor. Gelen ziyaretçilerle ilgileniyor, onlara gelişmeler hakkında bilgiler veriyor ve onlardan eylemi desteklemelerini istiyordu. Böylesine yoğun bir çaba ve devrimci atılganlıkla yürütülen bu eylem, bugüne kadar Stuttgart'ta yapılan eylemler içinde en fazla kamuoyu oluşturan ve ilgi gören bir eylemdir.

Eylem, kitlelerde bize karşı önemli bir güven duygusu oluştururken, bol bol "direnme" ve "savaşma" edebiyatı yapan HK ve PKK'nın söylediklerinde ne kadar ciddi olduklarını ortaya çıkarıyordu. Eylem karşısında kayıtsız ve umursamaz tutumlarıyla öne çıkan HK ve PKK için kitleler "yazık olsun bunların devrimciliğine" demekten kendilerini alıkoyamamışlardır.

Son olarak bu eylem geniş kitleler nezdinde kimin ne dediğini ve ne yaptığını, kimin teorisi ile pratiğinin birbiriyle uyum içinde olduğunu ortaya sermiştir.

7.3.1984
İKK Yurtdışı
Haber Bürosu....

Kürt köylerine her gün bir baskı daha ekleniyor

Aralık ayında yurtsever-demokrat iki mahkumun, Diyarbakır merkez cezaevinden kaçmasını bahane eden faşist Türk ordusu, Diyarbakır'ın Dicle köylerine helikopterli operasyon düzenlendi.

Operasyon, Dicle'nin Bozova, Kocaalan, Urak, Amini, Gulizan, Biçer, Kornik, Ersek, Bekmez, Matmur köy ve mezralarında yapıldı. Köylere gidiş-gelişler yasaklandı. Arama ve taramalar yapıldı. Mahkum aileleri karakollara götürülüp en adi işkenceye tabi tutuldu. Mahkum ailesi Diyarbakır sıkıyönetimince göz altına alındı. Ayrıca Bozova köyünün dağ evinde yoksul bir köylüye işkence yapıldı. Bozova köy muhtarına en adi işkence yaptıktan sonra, bıyıkları çekildi. Ancak buna rağmen köy muhtarı onların isteğini yerine getirmedi. Ersek köyünde bir köylüye yaptıkları işkence sonucu, köylü bir hafta komalık durumda yataklara düştü. Böylece yapılan baskılara bir yenileri daha eklendi.

8 Şubat 1984
Diyarbakır'dan bir İKK okuyucusu.

Ölümünün 11. Yıldönümünde AHMET MUHARREM ÇİÇEK

Yoldaşın Anısına!

12 Mart dönemi, devrimci hareketlerin ağır bir darbe yediği, devrimci kanatın yenilgiyle birlikte geri çekildiği, yüzlerce devrimci ve komünistin işkencede, çatışmalarda, darağaçlarında katledildiği, binlerce ilerici, yurtsever ve devrimcinin zindanlara tıkıldığı Türkiye tarihinin karanlık dönüm noktalarından biridir.

Bu dönemin en önemli özelliği; devrimci özverinin, devrimci atılımın önemli derecede kaybolduğu, soysuzluğun, uyuşukluğun, devrimci mücadeleyi terketmenin, örgütsüzlüğün, kısaca karamsarlığın at oynatmasıdır.

12 Eylül'le birlikte, yine butür olayları tekrar yaşadık, yaşıyoruz. Askeri faşist diktatörlüğün azgın baskısı, zulmü, katliamları ve devrimci hareketlerin darbeler yemesiyle, birçok unsur davayı terkedip sıcak köşelerine çekilerek, "mutlu" yaşamlarına döndüler. İdeolojik olarak sağlam olmayanların gerçek kimliklerini açığa çıkaran, (işkence, zindan ve mahkemenin yanısıra) işte bu dönemlerdir. İdeolojik sağlamlık, siyasi olarak çok ileri veya geri bilinçli olmakla ölçülmez. Tersine, devrime yürekten bağlılık, her türlü zorluğa göğüs germe gibi, direnme, fedakarlık, burjuva rahatlığını ve alışkanlıklarını reddetme vb. ile ölçülür. Yoksa böylesi dönemlerin zorluklarına göğüs geren, işkence tezgahlarında, zindanlarda, ve mahkemede direnen birçok siyasi olarak ileri ve geri devrimcinin yanısıra direnme gücü gösteremeyen yine siyasi olarak ileri veya geri unsurların direnememelerini açıklayamayız.

İçinde bulunduğumuz 12 Eylül döneminde de pratik olarak yaşadığımız gibi, 12 Mart dönemi de devrimci atılganlığı, ideolojik sağlamlığı yaşadığı gibi ideolojik laçkalığı, karamsarlığı ve soysuzlaşmayı da pratik olarak yaşadı.

Devrimci hareketlerin ağır darbeler yediği, karşı-devrimin geçici de olsa üstünlük sağladığı her dönem, tüm bu olguları yaşamıştır.

Bu durum, sadece ülkemiz pratiğine has değildir. Lenin'in SBKP-B'si de 1905 yenilgisinin ertesinde buna benzer olayları yaşamıştır. İrtica yılları olarak adlandırdığımız bu dönemlerin en karakteristik özellikleri; siyaset yerine durgunluk, yılgınlık, bölünmeler, dağılma, davayı terkediş ve ahlaksızlık, felsefi alanda idealizme kaymaktır.

Aynı zamanda bu dönemler, Komünist Partisine, proletaryaya son derece yararlı bir ders verir, siyasal savaşı yılmadan yürütmeyi anlatır ve öğretir.

Kısaca bu dönemler, ideolojik sağlamlığın denek taşı, gerçek dostları tanıma dönemidir. Çünkü Stalin yoldaşın da dediği gibi: işlerin tıkırında gittiği, hareketin yükseldiği yıllarda devrimcilik kolay bir iştir. Fakat işlerin tersine döndüğü, karşı-devrimin azgınca saldırdığı dönemlerde paniğe kapılmamak, sebatla mücadele etmek zordur. İşte bu zor zamanlarda, güçlükler karşısında ezilmeyen ve yan çizmeyenler Stalin'in deyimiyle sağlam devrimcilerdir.

Ahmet Muharrem ÇİÇEK yoldaş işte bu zor dönemlerde, 12 Mart faşizminin azgın saldırı karşısında korkuya kapılmadan, komünist inanç ve fedakarlıkla, sebatla mücadele eden, Partimiz TKP/ML'nin değerli üyelerinden, TİKKO'nun İstanbul bölgesi gerilla komutanı olan örnek bir komünistti.

Ahmet Muharrem ÇİÇEK, Elazığ'da gerici bir ailenin çocuğuydu. Üniversite yıllarına kadar, sürekli gerici yoz kültürle eğitildi. İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ne girmeyi kazandıktan sonra, gençliğin akademik-demokratik mücadelesinden derinden etkilendi. Kendini çepeçevre kuşatan, yılların gerici-yoz kültürünün kabuğunu parçalamada tereddüt göstermeyerek ilerici düşüncelerle temasa başladı.

Ahmet Muharrem, bir afyon olan ve kendini derinden etkileyen din'in komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları tarafından kitleleri uyutup, kandırmak ve böylece sömürülerini daha uzun süre sürdürmek için kullanıldığı gerçeğini kavradıkça, devrim mücadelesine daha bilinçli ve daha aktif bir şekilde katılıyordu.

Ahmet Muharrem, bir devrimcinin sahip olması gereken erdemleriyle çevresinin beğeni ve sempatisini kazandığı gibi, her geçen gün yetkinleşiyor ve gelişme gösteriyordu.

Bu süreç içerisinde Partimizin düşünceleri ile temasa geçtiğinde, Partimiz TKP/ML'nin Marksist-Leninist düşüncelerini benimsemede hiçbir tereddüt göstermeyen A. Muharrem ÇİÇEK, bundan böyle mücadelesini Partimizin değerli bir üyesi, Ordumuzun yılmaz bir savaşçısı olarak onurla yürüttü.

Karşı-devrimin azgınca saldırdığı 12 Mart döneminde, aranır duruma düştüğünde, mücadeleyi sürdürmede hiçbir çekingenlik ve yılgınlık eğilimi göstermeyen Ahmet Muharrem tersine daha bir şevkle kavgayı omuzluyor ve aranır durumu düşmesini, haklı mücadelesinin doğal bir sonucu olarak görüyordu.

Bu zor koşullarda aralıksız mücadeleyi sürdüren yoldaşın İstanbul Şehremini'de kaldığı ev 19 Mart 1973'de bir ihbar sonucu çelik yelekli polis timlerince çevrildi. A. Muharrem ve diğer yoldaşlar aynı kararlılıklarını, güçlerinin azlığına bakmadan burada da gösterdiler. Polisin "teslim ol" çağrılarına, silahlarını ateşliyerek cevap verdiler. Son mermilerine kadar savaş naraları ve türküleriyle dişe-diş mücadele verilen bu çatışmada, A. Muharrem ÇİÇEK yoldaş şehit düşerken, biri sağ ikisi yarah olmak üzere üç yoldaş düşmanın eline geçti. Ahmet Muharrem yoldaşın bu çatışmada mermisi bittikten sonra, silahını kırması bile O'nun düşmana karşı nasıl bir sınıf kiniyle dopdolu olduğunun bir kanıtıdır. O, silahının düşmanın eline sağlam geçmesi halinde, kendi silahının gelecekte yine kendi yoldaşlarına karşı kullanılacağının bilinciyle düşmana "ganimet" bırakmadı. Sınıf kinini son nefesinde dahi dosta, düşmana sergiledi. İşte Ahmet Muharrem ÇİÇEK yoldaşı, şehit düşüşünün 11. yıldönümünde saygıyla anarken, O'nun gericilik yıllarında gösterdiği kararlılığını, davaya olan bağlılığını ve komünist mücadele azmini kendimize rehber alalım.

—HALK SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML, ORDUMUZ TİKKO!

Uluslararası kadınlar günü ve proletaryanın tavrı

"Kadın özgürlüğünün derecesi tabii ki genel özgürlüğü tayin eder"
K. Marks

8 Mart Uluslararası kadınlar günü, uluslararası proletaryanın devrimci bir geleneğidir. Asırlardır sınıf baskısının yanısıra, birde salt kadın olmalarından dolayı, ikili bir baskı altında yaşamakta olan kadınların, sınıf-bilinçli isyankar sesini tüm dünyaya haykırdıkları; kendilerini ikili baskı ve sömürü altında tutan kapitalist emperyalist dünya sistemine meydan okuduklarını ilan ettikleri şanlı bir gelenektir.

8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü, 1910 yılında Uluslararası Sosyalist Kadınlar Kongresinde devrimci bir ruhla ilan edildiğinden bu yana geçen zaman zarfında, çeşitli burjuva güçler tarafından çeşitli şekillerde kullanıldı ve yozlaştırıldı. Düzenlerini korumak ve sağlamlaştırmak için dünya nüfusunun yarısını oluşturan ve yavaş yavaş sınıf bilinci olarak uyanmaya başlayan kadınları kazanmanın ve aldatmanın gerekli olduğunu farkeden burjuvazi, "kadın haklarından" ve "özgürlüğünden" dem vurarak, 8 Mart'ın devrimci geleneğini bulandırmaya ve onu düzenin sınırları içinde "kabul edilebilir" bir "bayram" haline getirmeye çalışmaktadır. Kadın kitlesinin siyasi hayata uyanışının kaçınılmazlığı karşısında, bu uyanışı kendi potasında eritmek ve kendisini tehdit eden bu potansiyeli bertaraf ederek durumu kendi lehine çevirmek için bu konuya özel bir önem verdiklerini çeşitli örnekleriyle yaşıyoruz. Bugün bunun en bariz örneklerinden biri; ülkemizde seçim safsatası döneminde burjuva partilerinin propaganda malzemelerinde kadınlara verdikleri ağırlıkta yansımaktadır. "Tüm kadınlar sosyal demokrattır" diyen SODEP'ten, seçmen sayısının önemli bir bölümünü de kadınların oluşturduğunu farkeden ve binlerce seçmen kadına parfümlü mektup gönderen "açıkgöz" bir belediye başkan adayına kadar, bu "kurnazlık" kendisini göstermektedir.

Öte yandan, bugün çeşitli sosyal tabakalar burjuvazinin tüm bu oyunları karşısında, sınıflar arasındaki eşitsizlik ve çatışmayı bilimsellikten uzak bir şekilde ele almakta ve çeşitli yanlış anlayışlarla sözde kadın haklarını savunur gözükûp, özünde burjuvazinin ekmeğine yağ sürmektedirler.

Kadınların ezilmelerinin sebebini bütün erkeklerde gören feminist anlayış, bugün uluslararası alanda çeşitli burjuva güçlerin denetiminde gelişmekte ve ülkemizde de yavaş yavaş birtakım küçük-burjuva aydın kadınları etkilemektedir. Feministlere göre, kadınların özgürlüğünü sağlamanın yolu erkeklere karşı yürütülen mücadeleden geçer. Bu anlayış içinde, belirli bir isyankarlığı simgelese de, kadınlar üzerinde var olan cinsiyet baskısına karşı çıksa da, yine de kadınların gerçek kurtuluşunu karartan ve onların enerjilerinin çar çur olmasına yol açan bir akımdır. Bu anlayış bugün burjuvazi tarafından özellikle kullanılmak istenmektedir. Çünkü bu anlayış, proleterleri cinsiyet ayrımı temelinde bölmekte, proleterleri burjuvazi karşısında güçsüz bırakmakta, hatta proleterleri erkek-kadın ayrımı temelinde birbirine düşürmektedir. Özellikle yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapıya sahip olan bizim ve bizim gibi ülkelerde, kadınlar üzerindeki baskının yoğunluğunu göz önüne aldığımızda, bugün bir özenti olarak kendini gösteren bu akımın ilerde ne denli yanlış ve tehlikeli durumlar doğuracağını rahatlıkla görebiliriz.

Kadınların ezilmişliğinden yola çıkarak, bunun çözümünü yine yanlış yönlerde arayan bir diğer anlayış ise, bu soruna salt ekonomist yaklaşımdır. Bu akım kadınlar sorununu sadece ücretler meselesinde ele alan ve burjuvaziden "demokrasi" dilenen ve bu anlamda mücadeleyi devrim mücadelesinden koparıp, burjuvazinin düzen sınırları içinde kabul edebilir ve çözülür bir hale getirmeye çalışan bir sapmadır. Bu sapma, kadınların kurtuluşunu erkeklerle aynı derecede ezilip sömürülmesinde görmekte. Onun tek çıkış noktası erkek ve kadının eşit ücret almasıdır. Şüphesiz ki, "eşit işe eşit ücret" ileri sürülebilir bir taleptir. Ama bu proleterlerin gerçek kurtuluşunu hiçbir zaman sağlamaz, hele kadınların kurtuluşunu ise hiç. Kadınlar erkeklerle aynı ücreti alınca özgürlüğüne mi kavuşacaktır ? Elbette değil. Kadınların yasalar karşısındaki eşitliği özgürleşmenin sadece bir ilk adımı olmasına rağmen, *"burjuva ve en demokratik bir tek cumhuriyet bile bu ilk adımı olsun atmayı göze alamamıştır. Bunu 'kutsal özel mülkiyet' karşısındaki korku yüzünden göze alamamıştır."* (1)

Oysa proleter hareket, soruna biçimsel bir eşitlik için değil, tersine, kadının ekonomik ve toplumsal eşitliği için savaşım verir. Bu da ancak, bu ekonomik ve toplumsal eşitliğin önünde duran ve ona engel olan mekanizmayı ortadan kaldırmakla mümkündür. Burda, bir devrim sorunudur. Kadınların kadın olmalarından dolayı maruz kaldıkları ve tamamen onlara has olan bu baskının kökleri özel mülkiyet sisteminde yatar. Marksist-Leninist bilimin bu doğru tahlilinden yoksun olan bir yaklaşım, kadınların kurtuluşunu hiçbir zaman gerçekleştiremez. Emekçi kadınlar ancak aynı sınıftan olan erkek kardeşleriyle birlikte devrim mücadelesine hız verip ve komünizm hedefine doğru yöneldikleri taktirde, gerçek bir özgürlüğe kavuşmanın maddi temelini yaratına yönünde ilk adımlarını atmış olacaklardır. Çünkü ancak üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin ve kadının bir mal olarak görülmesinin kaldırılmasıyla kadın, toplumun eşit, haklı ve özgür bir üyesi olabilir. Açıktır ki, böylesi bir toplumun yoluda ancak proletarya devriminden geçer.

Burada şunu belirtelim ki, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet düzeninin kaldırılması ve özgürlüğe kavuşma meselesi, yalnızca kadınlar için geçerli ve zorunlu birşey değildir. Bunu sadece kadınlarla sınırlamak elbette saçma olacaktır. Bu sorun sermaye tarafından acımasızca sömürülen ve esaret altında tutulan kadın-erkek tüm ezilenler için gereklidir ve kaçınılmazdır.

Yüzyıllardır evinin esiri olan kadını katiyetle üretici olmayan, bayağı, sınırlendirici, sersemleştirici, boğucu ve aşağılayıcı ev içi ekonomisinden koparıp, siyasi hayata, topluma kazanmak, yönetilenden yönetene geçmesini sağlamak, elbette kolay bir iş değildir. Çünkü, ilk ve en önemli görev olan devrimin gerçekleştirilmesiyle, kadınlar otomatikman hemen özgürlüğe kavuşmuş olmayacaklardır. Bu sosyalizmin inşaası ve kitlelerin kültürel yön-

den eğitimi vb. gibi bir süreç meselesidir ve bunu bugünden görmek gerekir. Çünkü *"burada söz konusu olan, pek derinlere kök salmış, katılaşmış bir 'düzen'in (gerçekte bir 'düzen'in değil, korkunç ve barbarca bir durumun) değiştirilmesidir."* (2)

Yılların gerici ve yoz kültürüyle dolu olan kemikleşmiş kafa yapısını yıkmak, meselelere bakış açısını devrimcileştirmek, düzenin sadece şekli değişikliğiyle değil; her yönüyle devrimcileştirilmesiyle ve eski fikir, gelenek, töre ve alışkanlıklardan köklü olarak kopulmasıyla gerçekleşecektir.

"Kadınlar medeni vazifeye, milis içinde görev almaya ve politik hayata çağrılmazlarsa, ev işi ve mutfağın bunaltıcı atmosferinden çekilip alınmazlarsa, gerçek özgürlük temin edilemez, demokrasi kurulamaz —değil sosyalizm— demokrasi bile kurulamaz." (3)

Bunun bilincinde olarak, kadınların ikili ezilmişliğini devrim için bir güce dönüştürmek ve yönlendirmek, hem mümkün, hem de son derece önemli bir görevdir. Bunun içinde kadın sorununun toplumun diğer sorunlarından farklı olan kendine özgü sorunlarına dikkat etmek, meseleyi doğru ele alıp, kadınları harekete geçirmeye önem vermek, son derece önemli bir sorundur. Bu soruna yaklaşırken, kadınların çifte baskı altında olduğunu ve bu anlamda kendine özgü sorunları olduğunu görmemek veya bir kadın ve erkek proleterin ikisininde aynı siyasal faaliyetle devrim mücadelesine kazanılabileceğini sanmak, kadın sorununa doğru yaklaşmamaktır. Bu aynı zamanda kadın üzerindeki çifte baskıyı görmemektir.

Yüzyıllar boyu, geri bırakılan ve çifte zincir taşıyan kadınları bu konumlarından çekip çıkarmak, uluslararası proletaryanın en önemli görevlerinden birisidir. Çünkü toplumda en fazla ezilenlerin bu ezilmişliğini görüp, bunu doğru bir şekilde maddi güce dönüştürmeleri proleter devrimin gücünü daha da arttıracaktır. Bu konuda Lenin şöyle der:

"Bolşevizmde ve Rus Ekim devriminde başta gelen ve temel olan şey, kapitalizm koşullarında en çok ezilmişlerin politikaya katılmalarıdır.... Madem ki kölelerin köleleri, ezilenlerin en ezileni bile sosyalizm yolunda giderek kendi kurtuluşları için savaşmaya kalkıyorlar, şimdi artık dünya proleter devriminin zaferinden kim kuşku duyabilir." (4)

Kadınlar Sorunu ve Uluslararası Proletaryanın bu soruna doğru bir şekilde yaklaşımı, her zaman önemini korumakla birlikte, bugün içinde bulunduğumuz koşullarda daha da önemli bir durum arzetmektedir. Emperyalist kapitalist sistemin içine düştüğü derin bunalım ve emperyalistlerin 3. bir dünya savaşına hazırlandığı ve bu tehlikenin her geçen gün daha ciddi boyutlara büründüğü bu dönemde, nüfusun yarısını oluşturan kadınların örgütlenmesi, çok daha ağırlık kazanır. Yaşanılan iki dünya savaşının tecrübesininde gösterdiği gibi, çıkan bir savaşta cephe gerisinde önemli görevlere verilen kadınların, o anda savaş malzemelerinin üretiminde olduğu kadar, cepheye giden erzak'ın üretiminde de önemli rol oynarlar. Emperyalist burjuvaziyi savaşta yenik duruma düşürmek, onun savaşma gücünü zayıflatmak, buralarda yürütülecek mücadeleler ile yakinen ilgilidir. Bir erzakın veya cephanenin işin yavaşlatılması sonucu, cepheye zamanında gidememesi bile savaşta önemli bir rol oynar. Bu anlamda bugün içinde bulunduğumuz dönemde kadınların örgütlenmesi, önemli bir sorun olarak kendisini dayatmaktadır.

Yalnız burada şunu belirtelim ki, proletarya kadınları sadece üretimi yavaşlatmaları ve bir savaş anında sadece bu görevi yapmak amacıyla örgütlemeyecektir. O emperyalist savaş karşısında, sınıf bilinçli proletaryanın tavrıyla soruna yaklaşacak ve iktidarı ele geçirme yönünde mücadele yürütecektir. Önemli olan bu iki görevin biribiriyle bağını görebilmektir. Proletarya yürüttüğü iktidar mücadelesinde, safında örgütleyip, harekete geçiremediği kadınları, üretimi yavaşlatma yönünde bir harekete geçirebilmesi bile önemli bir şeydir ve bu burjuvazinin proletarya karşısında zayıflamasına yol açacağından dolayı, hiçte küçümsenmemesi gereken bir mücadeledir.

Kadınlar sorununu kısacada olsa böyle ortaya koyduktan sonra, birde ülkemizdeki kadınlar sorununa kısaca bir göz attığımızda, bu sorunun ülkemizde aldığı vaziyet ve bizler açısından bu sorunun önemi, daha da açık olarak kendisini göstermektedir. Emperyalizme bağımlı, yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapıya sahip olan ülkemizin bu iktisadi yapısı, kaçınılmaz olarak diğer bir dizi sorunda olduğu gibi, kadınlar sorununda da emperyalist kapitalist ülkelerden farklılıklar göstermektedir.

Ülkemizin dengesiz bir ekonomik yapıya sahip olması sonucu, gerek feodalizmin daha koyu olduğu yerlerle, çözüldüğü yerler arasında ve gerekse de kırsal kesim ile şehirlerde bazı farklılıklar gösteren kadın sorununun çözümü, ancak Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin bir parçasıdır. Bu anlamda da, ülkemizde kadınlara kurtuluşlarının yolu olarak, bu mücadelenin önemi kavratılmalıdır.

Proleter dünya devrim tarihi, bu konuda tüm ezilenlere örnek olmuş nice yiğit devrimci kadınların mücadelesiyle doludur. KLARA ZETKİN'den, ROSA LUXSEMBURG'a, MERAL YAKAR'dan ÇİANG ÇİNG'e kadar, çifte zincirlerinden kurtulmanın tek yolunun, proleter devrimden geçeceğinin bilincine varan ve bu anlayışla sınıf mücadelesine aktif bir şekilde katılan bu yiğit kadınların mücadelesi, sadece ezilen kadınların kurtuluşları ile sınırlı değildir. Onlar, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan uluslararası proletaryanın kurtuluşları için mücadele yürütmüşlerdir. Ve onlara yol göstermeye çalışmışlardır.

Onlar, yüzyıllardır "kadınlara özgü" olarak gösterilmeye çalışılan ve "doğal" olarak kabul edilen kadınlar üzerindeki baskıya, proletaryanın bilimsel dünya görüşüyle yaklaşmış ve bu yanlış anlayışlara darbe indirmişlerdir.

Bizde 8 Mart'ı anarken, dünyanın en ücra köşesinde sınıf mücadelesine aktif olarak katılan ve proletaryanın kurtuluşu uğruna militanca mücadele yürüten kadınların, bu mücadelelerini selamlıyor ve destekliyoruz.

Yine bugün, burjuvazi ve onun uşakları tarafından yanlış yönlere ve anlayışlara sevkedilmek istenen kadınlara şu çağrıyı yapıyoruz.

"Uyanın, harekete geçin, savaşın! Bugünkü büyük tarihi durum sizleri cesaretsiz bırakmasın. Dünün bilinmeyen milyonlarca köle kadınları, bugünün sosyalistleri meydana çıkın ve ileri yürüyün! Zafere doğru koşun, ulkun olun! Lenin'in vasiyetlerini yerine getirin, Uluslararası toplulukta kendi yerinizi almanız, Lenin'in büyük davası ve öğretisine layık olduğunuzu göstermeniz artık gerekliidir!" (5)

DİPNOTLAR:

(1) Lenin Toplu Eserler C. 26. Syf: 193-194
(2) Lenin Toplu Eserler C. 32. Syf:
(3) Lenin Toplu Eserler C. 30 Syf: 28
(4) Klara Zetkin "Lenin'in Bütün Dünya Kadınlarına Vasiyeti" Syf: 59

Uluslararası proletaryanın büyük önderlerinden J.V. Stalin'i anıyoruz !

Bundan tam 31 yıl önce 5 Mart 1953'de aramızdan ayrılan Josef. Vissarionoviç Stalin yoldaşı ölümünün 31. yıldönümünde Marksizm-Leninizme olan sarsılmaz inancımızla anıyor ve önünde saygıyla eğiliyoruz.

Uluslararası proletaryanın büyük önderlerinden Stalin yoldaş 21 Aralık 1879 tarihinde Tiflis eyaletinin Gori kasabasında dünyaya geldi. Gürcü, bir ayakkabı tamircisinin oğlu olan Stalin yoldaş, önce, (1888 yılında) Gori'deki Papaz okuluna, daha sonra ise (1894'de) Tiflis'deki Ortadoks İlahiyat okuluna devam etmeye başladı.

Stalin yoldaş, İlahiyat okulunda öğrenci iken devrimci düşüncelerle yüz yüze geldi. Çünkü bu dönem Rusya'da büyüyen sanayi kapitalizmi ile birlikte işçi sınıfının sayısal gücünün arttığı ve proletaryanın bilimsel dünya görüşü olan Marksizm'in ülkede yayıldığı yıllardı. Yine bu yıllar yüce Lenin'in kurduğu ve önderlik ettiği St. Petersburg İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği'nin kitleler içinde gelişme gösterdiği yıllardı. Stalin yoldaşın devam ettiği Ortadoks İlahiyat Okulu ise o dönem Ulusalca Narodnizm'den Enternasyonalist Marksizme dek her türlü düşüncenin özgürce tartışıldığı ve gençlik arasında taban bulduğu bir merkez durumundaydı. Okulda hüküm süren bu siyasi hava Stalin yoldaşı daha 15 yaşında iken kendi atmosferi içine aldı. Stalin yoldaş her türlü burjuva düşüncenin de zehirini kustuğu böyleri bir ortamda Marksizme karşı derin bir ilgi duyarak ona yöneldi. Stalin yoldaş bu dönemlerine ilişkin olarak şöyle diyor.

"Devrimci hareketel 5 yaşında, o sırada Kafkasya'da yaşayan Rus Marksistlerinin bazı yeraltı guruplarıyla ilişki kurduğumda katıldım. Bu gruplar beni derinden etkilediler. Ve bana yasa dışı Marksist yapıtları okuma beğenisini aşıladılar." (1)

Bitmek tükenmek bilmeyen bir öğrenmek azmiyle, Felsefe, Ekonomi politik, tarih vb. gibi konularda sürekli kendisini bilinçlendiren Stalin yoldaş 1896 ve 1897 yıllarında İlahiyat okulundaki Marksist eğitim guruplarına önderlik etmeye başladı. Ve 1898 yılında da Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisinin Tiflis örgütüne resmen üye oldu.

Marksist klasiklerin yanı sıra O, özellikle de Lenin yoldaşın yazılarından etkilendi. Onun derin bilgisine ve Rusya'nın somut sorunlarına ilişkin getirdiği çözüm yollarına büyük bir hayranlık duyuyordu. Ve ne olursa olsun Lenin'le tanışıp konuşmak istiyordu. O, Lenin'e olan hayranlığını şöyle dile getiriyordu.

"1890'ların sonundan beri özellikle de 1901'de Iskra'nın çıkışından sonra Lenin'in Devrimci eylemine ilişkin bilgim beni Lenin'in olağanüstü yetenekte bir insan olduğuna inandırdı. O'nu yalnız Partinin önderi olarak değil, gerçek kurucusu olarak da görüyordum; Çünkü bir tek O Partinin özünü ve acil gereksinimlerini anlıyordu. O'nu, Partinin diğer önderleriyle karşılaştırdığımda bana her zaman çalışma arkadaşlarının—Plehanov, Martov, Akselrod ve diğerleri—fersah fersah ötesinde göründü. Onlarla karşılaştırıldığında Lenin; sıradan önderlerden biri değildi. Mücadelede korku tanımayan ve Rus devrimci hareketinin bilinmeyen yollarında Partiye yüreklilikle önderlik eden yüce bir önder, bir dağ başıydı." (2)

Lenin dehasına büyük bir inanç ve sarsılmaz bir güven duyan Stalin yoldaş Parti saflarında yoğun bir faaliyet yürütüyordu. Özellikle de işçiler arasında propaganda ve örgütlenme faaliyetlerine ağırlık veren Stalin yoldaş işçilerin yasa dışı toplantılarına katılıyor, onların sorunlarını ele alıp işleyen ve yol gösteren bildiriler yazıyordu. Yine O, birçok işyerinde grevler örgütledi ve yönetti. İşçi sınıfı içinde yoğun bir faaliyet yürüten Stalin yoldaş, Pratik Devrimci eylemindeki ilk eğitimini Tiflis proleterleri arasında aldığına ilişkin şöyle der:

"İlk kez demiryolu atölye işçilerinin eğitim gruplarının sorumlusu olduğum 1898 yılını anımsıyorum... İlk derimci taftizim burada, bu yoldaşlar arasında yapıldı... İlk öğretmenlerim Tiflis işçileriydi." (3)

Öğrenci olmasına rağmen, işçiler arasında böylesine yoğun bir faaliyet yürüten Stalin yoldaş, Marksist propaganda yapıyor gerekçesiyle okulun gerici yöneticileri tarafından 29 Mayıs 1899 tarihinde okuldan uzaklaştırıldı.

Kendisine RSDİP saflarında proletaryanın kurtuluşu davasına adayan Stalin yoldaş, artık profesyonel olarak çalışma yürütmeye başladı. 1900 ve 1901'li yıllarda Rusya'da başlayan ekonomik bunalım, işçi sınıfının yaşamını her geçen gün daha da kötüleştiriyordu. RSDİP'in yoğun faaliyetleri sonucu, Tiflis'te bir çok fabrika ekonomik greve gitti. Yine bu dönemde Tiflis merkezinde Stalin yoldaşın örgütlediği ve önderlik ettiği 1 Mayıs gösterisi düzenlendi. Kafkasya'daki işçi sınıfı hareketinin gelişmesini derinden etkileyen bu hareket, Lenin'in Iskra'sı tarafından *"tarihsel öneme sahip bir olay"* olarak nitelendirildi ve selamlandı.

Proletaryanın her geçen gün gittikçe güçlenen devrimci mücadelesi karşısında dehşete düşen Çarlık; bu mücadelenin önderlerini yakalamak için köpeklerini devreye soktu. Daha öğ-

rencilik yıllarında göze batan Stalin yoldaşın kaldığı ev, polisler tarafından basıldı. Hakkında tutuklama kararı olan Stalin yoldaş zorunlu olarak illegal çalışma yürütmeye başladı.

Polisin sıkı takibi altında bulunan Stalin yoldaş buna rağmen büyük bir azimle çalışmalarını sürdürüyordu. Ve O, bir gazetenin kolektif bir propagandist, ajitatör ve örgütleyici özelliğini iyice kavradığı için 10 Eylül 1901'de Gürcistan'ın ilk yasadışı gazetesi olan Mücadele (Brdzola)yi çıkartmaya başladı. Stalin ve Ketskhoveli'nin denetiminde kurulan bu gazete işçilerin ve emekçilerin sorunlarını ele alıp onlara yol göstermede önemli bir rol oynuyordu.

Parti saflarında yoğun bir faaliyet içinde olan Stalin yoldaş sonunda 5 Nisan 1902'de Çar'ın köpekleri tarafından yakalandı. Ve Batum'a sürgüne gönderildi. Stalin yoldaş sürgünde bulunduğu dönemde bile devrimci çalışmayla bağını koparmadı. Tutuklu bulunmasına rağmen Kafkasya Birliği Komitesine seçildi. Yine O, tutuklu bulunduğu için katılamadığı 2. Parti Kongresi'nden dönen delegelerden Bolşeviklerle-Menşevikler arasındaki keskin çatışmayı öğrenince kararlılıkla Bolşeviklerin safında yerini aldı. Sürgünde daha fazla kalmaya niyeti olmayan Stalin yoldaş; 5 Ocak 1904'de kaçarak yeniden Kafkasya'ya döndü.

Bu dönemde "Kısaca Parti İçindeki Anlaşmazlıklar Üzerine" adlı broşürü ile parti içindeki sorunlara çözümler getirmeye çalışan Stalin yoldaşın bu yapıtı, Lenin'in "Ne Yapmalı"sı ile çok yakın bir benzerlik içeriyordu. Bu broşürde Lenin'in düşüncelerini daha da derinleştirmeye çalışan Stalin yoldaş, işçi hareketindeki sosyalist bilincin önemini kanıtlamak için *"sosyalizmin herşey olduğu ve işçi hareketinin hiçbirşey olmadığı söylenebilirmi?"* diye sorar ve şöyle der:

"Tabiki hayır! Bunu yalnızca idealistler söyler"

"İşçi hareketi olmadan *bilimsel sosyalizm neye benzer? Kullanılmazsa paslanacak ve fırlatıp atılacak bir pusulaya.* Sosyalizm olmadan *işçi hareketi nedir? Nasıl olsa karşı kıyıya varacak olan, ancak pusulayla çok daha önce ve tehlikesiz varacakken pusulasız kalmış bir gemi.*

İkisini birleştirin; karşı kıyıya doğru hızla yol alacak ve limana, hasar görmeden varacak mükemmel bir gemi elde ederiz"(4)

1905 devriminin yenilgisinin ardından gelen gericilik yıllarında Stalin yoldaş yine defalarca tutuklandı ve sürgüne gönderildi. Ama O her gittiği yerden kaçmayı başararak mücadeleden kopmuyordu. Gericiliğin getirdiği yılgınlık, karamsarlık ve dağınıklığı gidermek için ve yeniden toparlanmak, Partinin örgütlerini sağlamlaştırmak ve kitleler arasında Partinin etkinliğini yaygınlaştırmak için güçlü bir araç olan günlük Bolşevik gazete Pravda St.Petersburg'da yayınlanmaya başladı. Lenin'in direktifi üzerine Stalin'in inisiyatifinde kurulan gazetenin, Stalin tarafından hazırlanan ilk sayısı 5 Mayıs 1912'de çıktı. Devrimci kabarışta önemli rol oynayan Pravda'nın çıkışı, işçiler arasında bayram sevinci yaratmıştı. Gazetenin Onuncu yıldönümünde bir konuşma yapan Stalin şöyle diyordu.

"1912'nin Pravda'sı, 1917'de Bolşevizmin zaferinin köşe taşının yerine konuşuydu." (5)

Stalin yoldaş'ın böylesine militanca yürüttüğü mücadelesi, onun Lenin'le olan ilişkisini daha da arttırdı. Lenin mektuplarında Stalin'in bütün çalışmalarını, konuşmalarını ve makalelerini onayladığını belirtiyordu. Stalin yoldaş Merkez Komitesinin Parti işçileriyle yaptığı konferansa katılmak için Lenin'in o dönemde kaldığı Cracow'a gitti.

Yurtdışında bulunduğu bir dönemde yazdığı ve Lenin'inde çok büyük bir değer verdiği "Marksizm ve Ulusal Sorun" adlı yapıt, teoriye yapılan önemli katkılarındandır. Lenin yoldaş bu yapıt için *"Sosyal-demokrat ulusal programın ilkeleri"* diyordu.

I. emperyalist savaş patlak verdiğinde, II. Enternasyonal partilerinden Bolşevik Partisi hariç, bütün diğer partilerin sosyal şovenizme düştüğü ve burjuvazinin safına katıldığı bir dönemde, yine tutuklu bulunan ve dış dünyayla bağı kopuk olan Stalin yoldaş, Partiden ve Lenin'den uzak kaldığı halde, proleter enternasyonalizm ruhuyla Savaş ve Barış konusunda Leninle aynı düşünceleri savundu.

1917 Şubat Devrimiyle serbest bırakılan ve Merkez Komitesinin direktifiyle yeniden Pravda'nın sorumluluğunu üstlenen Stalin yoldaş, örgütlü proletarya hareketinin; aynı zamanda her türden Marksizm düşmanı akımlara karşı kesintisiz bir şekilde yürütülecek ideolojik mücadeleyi öngördüğünü ve ancak böylelikle proletarya ideolojisinin saflığının korunacağından hareketle bitmez tükenmez bir çaba ile Marksizm-Leninizmi birçok konuda derinleştirdi ve teoriye önemli katkılarda bulundu. Rusya'daki devrimin zaferi öncesi ve sonrası yıllarında Lenin'in ölümüne kadar hep onunla birlikte hareket eden Stalin yoldaş; Lenin'in 1924'de ölümünden sonra bu görevi devam ettirdi. Yine o bu dönemde de Rikov, Buharin, Troçki vb. gibi ML düşmanı akımlara karşı amansız bir mücadele yürüterek, onların iplikl[illegible] pazara çıkardı ve ideolojik olarak [illegible] kurdu etti.

Bir yandan II. Enternasyonal b[illegible]lerine karşı mücadele yürüten Stalin yoldaş, diğer yandan da Lenin'in [illegible]derliğinde kurulan III. Enternasyonal'e (Komintern'e) Lenin'in ölümünden sonra başarıyla önderlik etti. Emperyalizme ve tüm dünya gericiliğine karşı uluslararası proletarya ve onun önderliğindeki ezilen halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine önderlik etti ve yol gösterdi. Yine Stalin yoldaş bu alandaki mücadelesinde özellikle uluslararası oportünizmin ve revizyonizmin temsilcisi olan Tito revizyonizminin gerçek yüzünü açığa çıkararak onu Kominform'dan attı. O'nun Tito revizyonizmine karşı mücadelesi uluslararası proletaryanın uyanıklığını arttırdı, ML'min ilkelerinin saflığının korunması yönünde önemli bir başarı elde etti.

Özellikle 2. dünya savaşında, emperyalizmi hezimete uğratan parlak başarılar elde eden Stalin yoldaş, Almanya, İtalya ve Japonya'dan oluşan üçlü faşist mihraka unutamayacakları bir ders verdi. O bu dönemde savaştan ve "barıştan" yana olan güçler meselesinde titiz bir ayrım yaparak, o anda çeşitli nedenlerden dolayı, savaştan yana olmayan ve "tarafsız" olan emperyalistlerle üçlü faşist kampın arasındaki çelişkilerden ustaca yararlandı. Stalin yoldaş önderliğindeki Komintern bir Dünya Barış Cephesi'nin oluşturulması için çaba yürüttü.

Savaşın bütün ağır koşullarına ve yıkıcılığına rağmen, uluslararası proletarya ve ezilen halklara yol gösteren Komintern, bazı hatalarına rağmen, esas olarak doğru bir politika ve başarılı taktikler uygulayarak savaştan başarıyla çıktı.

Stalin'in başında bulunduğu SBKP-(B)'nin önderliğindeki Sovyetler Birliği proletaryası ve halkı sosyalist anavatana yönelen azgınca saldırıları bertaraf etti. Gerek dışta süren emperyalist abluka ve gerekse içteki devrim düşmanlarına karşı yürüttüğü kararlı mücadelelerle; Sovyetler Birliğin'de sosyalizmin inşaasında parlak başarılar elde eden, Leninizmi her türden sapmaya karşı tavizsizce savunan, uygulayan ve derinleştiren Stalin yoldaş, bu başarılarının yanısıra, bazı hatalarda yaptı. Ancak bu hatalar büyük bir komünist öğretmenin hatalarıydı.

Sorunu ele alırken, herşeyden önce göz önünde tutmamız gereken şey, Sovyetler Birliği'nin sosyalizmin inşaa edildiği ilk ülke olmasıydı. Yani, sosyalizm pratik bir olgu olarak daha yeni sahneleniyordu. Onun kendine has özgül sorunları hakkında yeterli bir tecrü-

be birikiminin yeterli düzeyde olmaması bu ve benzeri hataların maddi zeminini oluşturuyordu. Ama bundan çıkarak bu hatalar hiç önlenemezdi de denilemez. Önemli olan ve bilince çıkarılması gereken şey, Stalin yoldaşın düştüğü yanılgının koşullar içinde ele alınıp değerlendirilmesi ve bu konuda inkarcılığa düşülmemesidir.

Bu hatalar nelerdir?

Stalin yoldaş;sosyalizmde sınıfların ortadan kaldırılmasını onların mülkiyet haklarının ellerinden alınması olarak gördü. Ve bundan hareketlede, Kulakların tasfiyesinden sonra ülkede artık "uzlaşmaz sınıf karşıtlarının" bulunmadığını, burjuvazinin sınıf olarak tasfiye edildiği şeklinde yanılgıya düştü.

Oysa kapitalizmden-komünizme bir geçiş dönemi olan sosyalizmde iki yol, iki sınıf arasında kıyasıya bir ölüm kalım mücadelesi devam eder. Proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin anlamıda zaten budur. Kaldı ki, Stalin yoldaş kapitalist yolculara ve onun parti içindeki temsilcilerine karşı amansız bir mücadele yürütmüştür. Onun hatası, sosyalizmde sınıfların sorununa "mülkiyet hakkı" meselesiyle yaklaşması, sosyalizmde ki yeni türden burjuvazi ve bunu doğuran maddi zemini görememesidir. Ve o bu anlayışın sonucu olarak "Sovyet toplumunun uzlaşmaz sınıf çatışmalarından arındığını", çeşitli toplumsal kategoriler arasındaki "farkın" silinmeye doğru gittiğini ve artık "düşman sınıfların bulunmadığını" söyleme yanılgısına düşmüştür.

Ve yine bu anlayışın bir sonucu olarak, sosyalizmde proletarya diktatörlüğünün gelinen aşamadaki esas işlevinin "kapitalist kuşatmaya karşı olduğunu" söylemiştir.

Stalin yoldaş, ülkede "sömürücü sınıfların artık kalmadığı" düşüncesinden hareketle, "baskı altında tutulacak kimsenin bulunmadığı"nı ve bundan dolayıda proletarya diktatörlüğünün "ülke içindeki zor işlevinin" artık gereksiz hale geldiğini; esas işlevinin "kapitalist kuşatmaya karşı olduğunu" söylemiştir.

Yukarıda sıraladığımız yanılgının temelinde yatan şey, burjuvazinin sosyalizmde ortadan kaldırıldığı anlayışıdır. Oysa sosyalizmde bir devlet olan proletarya diktatörlüğüde diğer devletlerde olduğu gibi, uzlaşmaz sınıf karşıtlarının bir ürünü olarak vardır. Ve ancak sınıflar yok olduğu zaman devlet gereksiz hale gelecek ve yok olacaktır.

Sorunu kısaca toparlayacak olursak; Stalin yoldaş, sosyalizmde sınıf ve sınıf mücadelesi konusunda çelişmeleri bütün yanlarıyla ele alamayıp, tek yanlılığa düşmüştür.

Yazımızın esas amacının başlı başına Stalin yoldaşı değerlendirmek olmadığından, konuyu kısa tuttuk. Ancak şunu belirtelim ki, Stalin yoldaşı savunmak, onun hatalarından öğrenmek ve bu hataları cesaretle eleştirmek en doğru tavır olacaktır. Aksi tavır, ML düşmanları olan Kruşçev, Deng Siao-ping, Enver Hoca vb. gibilerinin tavrı olacaktır.

Bizim burada yazdıklarımızdan dolayı, bazı oportünistler ve revizyonistler "hışımla" yerlerinden fırlayıp, "bakın bunlar Stalin'i reddediyorlar" diyebilirler. Biz anlayışımızı kısaca ortaya koyduk. Stalin yoldaşın yanıldığını söyledik. Bunu söylemekle onu bir bütün reddetmek birbirlerinden farklı şeylerdir. Ustaların yanılıp yanılmayacakları meselesine gelince, Lenin yoldaş şöyle der:

"Hayır hayır, Engels yanılmaz değildir, Marks yanılmaz değildir. Fakat onların 'hatalarını' ispatlamak için, bu soruna başka türlü yaklaşılmalıdır. Gerçekten tümden başka türlü." (6)

Bizde burada diyoruz ki, onun hataları bir Marksist-Leninistin hatalarıydı. Ve ikinci derecede kalan hatalardı. Önemli olan bunlara doğru yaklaşıp, bunlardan gerekli dersleri çıkarmaktır. Kaldı ki, şu veya bu kişinin hiç hata yapmadığını söylemek anti-diyalektik bir yaklaşım tarzı olacaktır. İş yapan herkes hata yapar. En iyi komünist en az hata yapan komünisttir.

Lenin'in, bütün hatalarına rağmen büyük Marksist-Leninist olan Bebel ve Rosa Lüksemburg gibilerine aldığı tavır ve yaklaşım tarzı, bizler için örnek olmalıdır. Revizyonistler Bebel ve Rosa Luksemburg'un hatalarından sevinç duyup onu kullanıp (bugünkü revizyonistlerin ve troçkistlerin yaptıkları gibi) alay ederlerken, Marksistler soruna hiçte böyle yaklaşmadılar, onların hatalarını açıkça ortaya koyup, doğrularında kararlılıkla savundular. Lenin bunlarla ilgili olarak bir Rus masalına değinmiş ve şöyle demiştir.

"Bazen kartallar tavuklardan daha alçaktan uçabilir, fakat tavuklar hiçbir zaman kartalların yüksekliğine erişemez" Bebel ve Rosa Lüksemburg büyük komünistlerdi ve bütün hatalarına rağmen 'kartallar' olarak kaldılar; buna karşılık revizyonistler, *"işçi sınıfı hareketinin arka bahçesinde, gübre yığınları arasındaki 'tavuk' sürüsüdürler."* (7).

Yaşamı boyunca, uluslararası proletaryaya ve onun önderliğindeki ezilen halklara önemli hizmetler sunan Stalin yoldaş, işte bütün bu başarılarından dolayı, bugün emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin saldırısına uğruyor. Stalin yoldaşa ölümünden sonra saldıranların başında ise Kruşçev revizyonizmi gelmektedir.

Stalin'in yaşadığı dönemde 1937 Ocak'ında Moskova'da yapılan bir mitingde konuşan Kruşçev şöyle diyordu:

"Stalin yoldaşa saldırmakla, hepimize, işçi sınıfına ve emekçi halka saldırdılar! Stalin yoldaşa saldırmakla, Marks, Engels ve yüce Lenin'in öğretilerine saldırdılar" derken ve yine Stalin için *"insanlığın en büyük dahisi, öğretmeni ve önderi", "yüce yenilmez komutan", "halkın gerçek dostu"* (8) derken, O'nun ölümünden sonra ise:

"Katil", "cani", "haydut", "korkunç ivan tipinde bir despot", "Rus tarihindeki en büyük diktatör" (9) gibi çirkin ve adi saldırılarda bulundu ve onu tamamen inkar etti.

Kruşçev'in o dönemki saldırılarına karşı mücadele eden ve başında Mao Zedung yoldaşın bulunduğu Çin Komünist Partisi ise, o dönem bu soruna elbette kayıtsız kalamazdı ve şöyle deniliyordu:

"Stalin'in Uluslararası Komünist Hareket'in önderi olduğu, tarihi gerçeğini kimse inkar edemez; dolayısıyla, Stalin'in değerlendirilmesinin bütün Uluslararası Komünist Hareketi ilgilendiren önemli bir ilke meselesi olduğunu kimse inkar edemez."

"Çin Komünist Partisi, Stalin'in nasıl değerlendirilmesi ve ona karşı nasıl bir tavır takınılması gerektiği meselesinin sadece Stalin'in kişiliğinin değerlendirilmesi meselesi olmadığını, daha önemlisi bunun, proletarya diktatörlüğünün ve Uluslararası Komünist Hareketin Lenin'in ölümünden sonraki tarihi tecrübesinin değerlendirilmesi olduğunu savunmuştur." (10)

Yukarıda kısaca da olsa ortaya koyduğumuz düşünceler, ML'ler ile revizyonistlerin sorunlara yaklaşım tarzını açıkça ortaya koymaktadır. O dönemde, Mao Zedung yoldaş önderliğindeki ÇKP, sorunun Stalin yoldaşın kişiliği sorunu olmadığını, bunun Uluslararası Komünist Hareketi ilgilendiren bir ilke sorunu olduğunu açıkça ortaya koymuş ve Kruşçev revizyonistlerinin azgınca saldırıları karşısında Stalin yoldaşı kararlılıkla savunmuştur. ÇKP bir yandan böylesine önemli bir görevi, yani Stalin yoldaşı savunma görevini yaparken, diğer yandan kendisince Stalin'de gördüğü bazı hataları anlayışlarında eleştirmiştir.*

Kruşçev revizyonizminin Stalin'e azgınca saldırdığı ve onu tamamen reddettiği Stalin'i kararlılıkla savunan ÇKP şöyle diyordu:

Devamı Syf: 31'de

(*) Bu konuda geniş bilgi için bakınız "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi" I. Syf: 167'deki "Stalin Meselesi Üzerine" bölüm.

Emeğin Sesi Revizyonistlerinin Sahtekarlıkları Ve Gerçekler (4)

Geçen sayımızda E. Sesi revizyonistlerinin bugün gösterdikleri ünlü kivrakliğin bize eski günleri anımsattığını söylemiştik. Eski Parti Bayrağı ve Halkın Kurtuluşu yazarlarının geçmişte söyledikleri ile; özellikle de Mao Zedung yoldaşı reddedip, onun şahsında Marksizm Leninizme saldıran revizyonist, trockist kırması düşünceler savunan AEP saflarına iltihak ettikten bu yana söyledikleri arasındaki uçurum, her geçen gün daha da büyümekte ve tuttukları bu karanlık yolda emin adımlarla yürümektedirler.

Diğer revizyonist-oportünistler gibi, ES revizyonistleri de Marksizm-Leninizme düşmanlığını sürdürürken, oportünizmin cephaneliğine ait olan pespaye silahları kullanmayda ihmal etmemektedir.

E. Sesi revizyonistleri de, tıpkı ülkemizdeki şubeliğini üstlendiği AEP revizyonizmi gibi, Mao Zedung yoldaş şahsında, Marksizm-Leninizmin temellerini dinamitleme uğraşında Stalin "savunuculuğunu" kimseye kaptırmamaya gayret etmektedir. AEP ve ES revizyonistlerinin bugün Stalin savunuculuğunu "Stalinizm" derekesine düşürmeleri özünde Stalin'i Marksizm-Leninizmden ayırma, koparma ve onu herkesin kabul edebileceği zararsız aziz yapma gayretinden başka birşey değildir. Stalin yoldaşın yerden yere vurduğu troçkizme sarılan AEP'in Stalin savunuculuğunun sahtekarlığı ortadadır. Kaldı ki bizler, AEP ve ES'nin bu tür sahtekarlıklarının biçte yabancısı değiliz. Geçmişte çok övgüler dizdikleri ve kimseye kaptırmak istemedikleri Mao zedung yoldaşa bir anda adice saldıranların aynı şeyi önümüzdeki dönemde Stalin yoldaşa da yapmayacaklarının garantisi yoktur.

Ülkemizde de oportünizmin belkemiksizliğinin en güzel örneklerini veren PB ve HK revizyonistleri daha önce söylediklerine ciddi bir özeleştiri yerine zahmetini bile duymadan gayet pişkinlikle bir çırpıda reddedebildiler. Mesela; geçmişte Mao Zedung yoldaş hakkında *"Mao Zedung yoldaş bizim de yolumuzu aydınlatmıştır ve aydınlatıyor. Bu yoldan kaparak bize lanet olsun* (gerçekten de lanet olsun —İKK) *Yaşasın Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung düşünceleri."* (1) diyen Halkın Kurtuluşu, bu anlayıştan çok kıvrak bir çarkedmeyle 180 derecelik bir dönüş yaparak çok pişkin bir şekilde *"Mao Zedung revizyonizminin köklü bir reddi bir yönüyle doğrudan Marksist-Leninist çizgimizin* (siz revizyonist çizgi anlayın —İKK) *sonucudur."* (2) diyebildi.

Geçmişin yüzde yüz "Mao Savunucuları" bir anda yüzde yüz Mao düşmanı kesiliverdiler. Ve bu konumlarıyla da önceleri karşı çıktıkları Rus modern revizyonizminin Mao düşmanı korosuna katıldılar Mao Zedung yoldaş şahsında Marksizm-Leninizmin temellerini dinamitlemek içinde, "MAOCULUK" umacasını yaratmaktan geri kalmadılar. Bu duruma en fazla sevinenler hiç şüphesiz yine emperyalistler ve sosyal-emperyalistler oluyordu. Çünkü, Marksizm-Leninizme böylesine rezilce saldıran ve bir anda dönekleşenler, bunların işini kolaylaştırıyordu. Özellikle o dönemde, sömürge ve yarısömürge ülkeler halklarının emperyalizme ve uşaklarına karşı kullandığı en büyük silah olan Arnavutluk düşerken, aynı zamanda yine bu ülke halklarına ve dünya proletaryasına önemli tecrübeler sunan Mao Zedung yoldaş yeniden bir kez daha saldırıya uğruyor ve bu anlamda da bu ülkeler proletaryasının ve ezilen halklarının yolları karartılmaya çalışılıyordu. Zaten emperyalizme ve sosyal-emperyalizme uşaklıkta bundan başkasıda beklenemezdi. Yukarıda kısaca belirttiğimiz bütün bu anlayışları bir bütünsellik içinde ele aldığımızda şöyle söyleyebiliriz: Bugün, Mao Zedung'u savunup savunmama Marksizm-Leninizmi savunup savunmamanın bir ölçütü durumundadır. Nasıl geçmişte Kruşçev-Brejnev revizyonistlerinin Stalin yoldaşa adice saldırdıkları dönemde, Stalin'i savunup savunmama Marksizm-Leninizmi savunup savunmamanın bir ölçütü idiyse, bugün aynı şey Mao Zedung yoldaş içinde geçerlidir. Bu anlayışla diyoruz ki; Mao Zedung Savunulmadan Marksizm-Leninizm Savunulamaz !

Biz şimdi tekrar ES revizyonistlerinin iddialarına dönelim. ES yazarı yazısında, bizim bazı somut koşullarda oluşabilecek olan dünya barış cephesine o anda hazırlıksız oldukları için bir bölüm emperyalistlerinde girebileceği şeklindeki anlayışımıza karşı çıkarak, bunun: *"Batı ve ABD emperyalizmi ile de, ilerisi bir ittifakın hazırlığı doğrultusunda"* yapılan bir çalışma olduğunu. Güya biz, "statükoyu" korumak için mücadele edeceğimiz için, bugünden *"ileride eğer savaş patlak verirse, 'statükocu' ABD emperyalistleriyle ittifakın teorisini yapıyor"* olmamızdan bol bol bahsediyor. Çünkü bizim bu düşüncelerimizin kaynaklandığı temel, "Mao Zedung Düşünceşiymiş." Çünkü Mao Zedung'da *"bütün hayatı boyunca bunu yaptı ve hâkim sınıflar arası çatışmada bir kesimin yanında yer aldı."* vb. vb.

E. Sesi yazarının yazısından aktardığımız her bir anlayış, başlı başına genişçe ele alınması gereken konular olmasına rağmen, burada çok geniş olarak ele alamıyoruz. Ancak kısa da olsa tavır takınmakta fayda vardır. Bu anlamda, tek tek ele alacağız ve cevap vermeye çalışacağız. Hem de vereceğimiz cevabın bazılarını, bir dönem ML olan, ama bugün ES revizyonistlerinin de içinde yer aldığı revizyonist-troçkist kırması düşünceler savunan Enver Hoca'dan ve eski AEP belgelerinden. İşte o zaman kimin neyi, nasıl söylediğini ve bu konuda ne kadar ciddiyetsiz olduğunu göreceğiz.

Bizim bazı somut koşullarda oluşan dünya barış cephesine, o anda savaştan yana olmayan bir bölüm emperyalistlerinde girebileceği yönündeki düşüncelerimiz üzerinde bolca demogoji yapan ES revizyonistleri bunun emperyalizmin kuyruğuna takılmak olduğunu ve "statükoculuk" olduğundan bol bol dem vurmaktadır. Çünkü ES'ne göre, düşmanlar arasında ayrım yapmak, onlar arasındaki çelişkilerden yararlanmak, bir kesiminin yanında yer almaktır, onun kuyruğuna takılmaktır.

Oysa dünyadaki mevcut durumu ve ikinci dünya savaşı öncesi, sırası ve sonrası dönemleri iyi inceleyen her aklı selim kişi, ikinci dünya savaşı döneminde, Sovyetler Birliğinin, Almanya, İtalya ve Japonya'dan oluşan üçlü faşist kampa karşı, Amerika, İngiltere ve Fransa ile ittifak yaptığını bilir. Bu konuyu geçen sayımızda işlediğimiz için, yeniden üzerinde durmayacağız. Kaldı ki bunu, ES yazarının bilmemesi de mümkün değildir.Çünkü eski PB sayılarından mutlaka haberi vardır. Bu konuda PB 12. sayıda AEP tarihi I. ciltten şöyle bir alıntı vardır.

"Sovyetler Birliği ile Hitler Almanya'sındaki savaş, sosyalizm ile faşizm arasındaki bir ölüm-kalım mücadeleniydi... Hitler Almanya'sı gibi tehlikeli bir düşmanla karşı karşıya kalan ve güçlü bir anti-faşist ittifak talep eden kendi halklarının artan baskısıyla karşı karşıya kalan en büyük iki kapitalist ülke, İngiltere ve ABD hükümetleri, Sovyetler Birliği ile bir ittifak kurdular. Bu Hitlerin Sovyet ülkesini tecrit etme planını suya düşürdü." (3)

AEP tarihi I. cildinden bu alıntıyı yapan PB revizyonistleri, hemen devamında ise, *"Bu ittifak, komünistlerin devrim yararına yaptıkları tek tek somut anlaşmaların iyi örneğidir."* (4) demektedir.

Okuyucularımız yanlış okumadı herhalde, neymiş bu anlaşma ? *"Komünistlerin* zorunlu oldukları şartlarda *devrim yararına yaptıkları tek tek somut anlaşmalarmış"*(!) sanki diğer tek tek anlaşmalar düşmanlar arasındaki çelişkiden yararlanma siyaseti devrim yararına değilmiş. ES yazarı sorunu devrim yararına diyerek geçiştirebileceğini sanıyor ama aldanıyor.

Bizim Dünya Barış Cephesine o anda savaştan yana olmayan bir bölüm emperyalistlerin girebileceği yönündeki anlayışımızı emperyalistlerin kuyruğuna takılmak olarak nitelendiren ES revizyonistleri, eğer düşüncelerinde tutarlı ve ciddi ise, Stalin yoldaşında emperyalistlerin kuyruğuna takıldığını söylemek zorundadır. Çünkü Stalin yoldaş emperyalistler arası çelişkilerden yararlanmıştır ve bu anlamda da onların kuyruğuna takılmıştır. ES bunu açıkça söylemelidir. Ama oportünizm bunu yaparmı dersiniz ? Eğer bunu açıkça söylerse, o zaman Stalin savunuculuğu sahtekarlığını nasıl kitlelere yutturacak ki; işte bütün bunun hesaplarını yapan ES, bunu açıktan söylememektedir.

E. Sesi revizyonistlerinin bu anlayışı, sadece Dünya Barış Cephesi meselesine ilişkin değildir. O bir bütün olarak düşmanlar arasındaki çelişkiden yararlanma veya onlar arasında ayrım yapma anlayışını yanlış görmektedir. Çünkü ES yazarının diğer bir iddiasıda, *"Mao Zedung'un hayatı boyunca hakim sınıflar arasındaki çatışmada bir kesimin yanında yer aldığı"*dır. Bu konuda ES'nin zırvalıklarına geçmeden önce konunun daha iyi anlaşılabilmesi için Lenin yoldaştan yapacağımız alıntıyı bütün okuyucular dikkatlice okumalıdırlar.

"Kendinden daha güçlü olan bir düşman ancak en son kertesine varan bir çaba gösterilerek ve düşmanlar arasındaki en küçük çatlaktan, ayrı ayrı ülkeler burjuvazileri arasında her ülkenin içindeki burjuvazinin çeşitli grupları ve kategorileri arasında en küçük çıkar çelişkisinden ve aynı zamanda geçici bir müttefik olsada, sallantılı olsada, pek o kadar sağlam ve güvenilir olmasada, sayıca güçlü bir müttefiği kendi yanına kazanmak için en küçük olanaktan en büyük özen ve uyanıklıkla ustaca ve en aklıca yararlanıldığı taktirde yenilgiye uğratılabilir. Bu gerçeği kavramayan bir kimse, Marksizminde genel olarak *modern bilimsel sosyalizminde zerresini anlamamıştır."* (5)

Yukarıda yaptığımız alıntı, hiç bir yoruma meydan vermeyecek kadar açık ve net bir şekilde sorunlara açıklık getirmektedir. Burada belirtilen anlayışla ES'nin anlayışını karşılaştırdığımızda, ES'nin gerçekten de modern bilimsel sosyalizmin zerresini anlamadığı gayet açıkça ortaya çıkmaktadır. ES revizyonistleri Marksizm-Leninizmin bu evrensel gerçeğini şu veya bu kişinin kişiliği sorununa indirgemeye çalışmaktadır. Tabi bu konuda da en başta Mao Zedung yoldaşa saldırılarında onun hakim sınıflar arasındaki çelişkiden yararlanma politikasını şahsi ele alıp, eleştirmeye kalkmaktadır. Mao Zedung'a ve onun şahsında ML'e böyle adice saldıranların içinde bulundukları ruh hali, öylesine bozuk ki, çok kaba yanlışlara bile düşebilmektedirler. Mao'yu eleştireyim derlerken, diğer klasiklerede, yani ML'mede eleştiri yönelttiklerinin farkına varamıyorlar.

Bizce önemli olan, böyle bir şeyin şu veya bu kişi tarafından söylenip söylenmediği değildir. Sorun böyle bir politikanın doğruluğu veya yanlışlığıdır. İşte böyle olunca ES bu anlayışın yanlış olduğunu söylemek zorundadır. Çünkü o Partizan 1. sayısından yaptığı alıntıya bazı atıflarda bulunuyor, sözde alaya almaya çalışıyor.

Alıntı şöyle; *"Gerçekten de baş düşman, düşmanlar arasında ayrım yapmak, onlar arasındaki çelişkilerden yararlanmak (siz bir kesiminin yanında yer almak anlayış ES)...."* (6)

Buradan anlaşılacağı gibi, ES'ne göre düşmanlar arasında ayrım yapıp çelişkilerden yararlanmak, düşmanlardan bir kesiminin yanında yer alıp onun kuyruğuna takılmakmış.

Birincisi: bu anlayışın yukarıda Lenin'den yaptığımız anlayıştan ne kadar uzak olduğu gayet açıktır. Yanın Lenin'in deyimiyle ES'nin *"modern bilimsel sosyalizmin zerresini anlamadığı"* ortadadır.

İkincisi: E. Sesi'ne göre, Bolşevik Partisi de düşmanın yanında yer alıp, onun kuyruğuna takılmıştır. Çünkü, Sovyet devriminin gelişim tarihini bilen bir kimse, bu ülke devriminin çok çetin mücadelelerle zafere ulaştığını bilir. Bu konuda Lenin şöyle der:

"Çünkü Almanya sollarının, Ekim Devriminden önce ve sonra Bolşevizmin tarihinin dolambaçlı yollara başvurmalarla ve burjuva partileride dahil, öteki partilerle anlaşmalarla ve uzlaşmalarla dolu olduğunu (aç —İKK) *bilmemeleri mümkün değildir."* (7)

Lenin'den yaptığımız bu alıntı, gerçekten de çok önemlidir. Bu alıntı bile tek başına ES revizyonistlerinin Mao düşmanlığı anlayışlarına bir şamardır. Mao'nun hayatı boyunca hakim sınıflardan bir kesimin yanında yer aldı diyen ve bunu çok "acımasızca eleştiren" ES revizyonistleri, aynı "acımasızlığı" Lenin'e de gösterebilirler mi acaba ? Lenin çok açıkça "Bolşevizmin tarihinin dolambaçlı yollara başvurmalarla ve burjuva partileride dahil öteki partilerle anlaşmalarla ve uzlaşmalarla dolu olduğunu" belirtir. ES'nin düz mantık anlayışına göre, Lenin'de hayatı boyunca hakim sınıfların bir kesiminin yanında yer almış ve onların kuyruğuna takılmıştır. Ama bu anlayışa çocuklar güler ve Lenin bu tür anlayışlara çocukluk demektedir. İşte ES'nin yaptığıda ne kadar "ilkelilik", "tutarlı sosyalistlik" adına yapılırsa yapılsın, tek kelimeyle çocukluktur Lenin yoldaşın deyimiyle.

"İlke olarak her türlü uzlaşmayı reddetmek, ne türden olursa olsun, genel olarak uzlaşmayı gayri meşru saymak ciddiye bile alınmayacak akıl almaz bir çocukluktur." (8)

Üçüncüsü: Ki üzerinde önemle durulması gereken en önemliside budur. AEP'in kendi ülke devriminde bu konuda izlediği politikadır. Bugün sadece karşı çıkmak için Mao Zedung'a karşı çıkan AEP revizyonizmi, savunduğu anti-ML düşüncelerle bir yandan da kendi geçmişine saldırmaktadır. Bir dönem ML olan AEP'in yozlaşması ve Marksizm-Leninizme olan düşmanlığını adice kusması burada da kendini göstermektedir.

Hatırlarsanız, yazımızın başında bazı saçmalıklara yine geçmiş AEP'ten ve Enver Hoca'dan cevap vereceğimizi söylemiştik. Mao Zedung yoldaşın it-

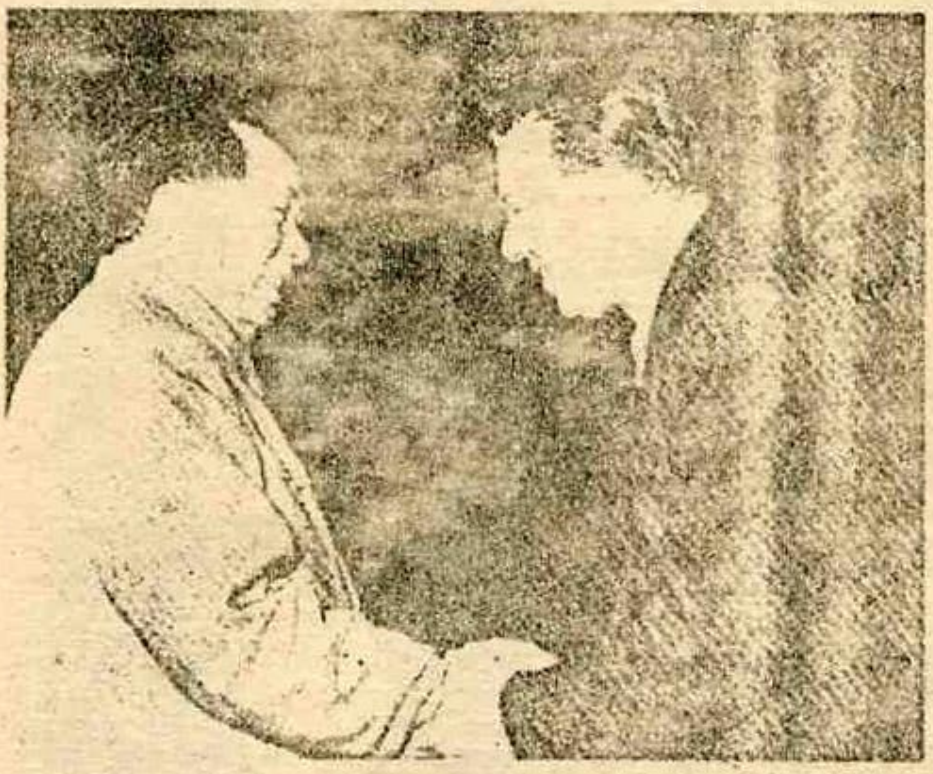

ittifaklar anlayışını eleştiren Enver Hoca revizyonisti, her halde önceden yazdığı yazılarını hatırlar. Bu konuda geçmişte şöyle demekteydi.

"İtalya'nın hiç bir şart ileri sürmeden yenilgiyi kabul etmesinden sonra, yalnızca bu ülkede değil, aynı zamanda bizim ülkemizde de bir durum ortaya çıkmıştır. Almanlar bütün iktidarı ellerinde tutmaya ve böylece işgal altındaki Arnavutluk'u işgal etmeye çalışıyorlar. Bu durum; Alman ordularıyla, İtalyan orduları arasında çatışmalara yol açıyor, öte yandan biz İtalyan ordusuna karşı tavır değiştirmek zorundayız. Çünkü şimdi bu orduya başka gözle bakıyoruz. Günden güne derinleşen çelişkilerden yararlanmalıyız. (E. Sesi'ne göre AEP'te emperyalistlerin kuyruğuna takılmış oluyor tabi —İKK) (aç —İKK) *İtalyan ordusu, bizimle savaşmadığı taktirde, biz ona* Hitler Almanya'sına karşı savaşta kardeşlik" (aç —İKK) *sloganıyla mücadelemize katılması için çağrıda bulunacağız. Ve* İtalyan askerlerine silah arkadaşları olarak bakacağız." (aç —İKK) (9)

Enver Hoca'dan yaptığımız alıntıdan görüleceği gibi, demek ki Arnavutluk devrimide düşmanlar arasındaki çatlak ve çelişkilerden ve dolambaçlı yollardan geçerek zafere ulaşmış. Faşist İtalyan ordusuna "savaşta kardeşlik" ve "silah arkadaşlığı" çağrısında bulunulmuş. Peki şimdi gerek AEP, gerekse de ES revizyonistlerine sormak lazımı, o günkü koşullarda izlenen bu politika doğrumuydu? Buna açık ve net bir cevap vermeliler. Eğer bu doğruysa Mao Zedung yoldaşı bu konuda eleştirmenin ne kadar ciddiyetsizce bir tutum olduğu ortaya çıkmazmı? Yoksa Enver Hoca'da mı Mao'dan etkilenmiş(!) Emperyalizmin kuyruğuna takılmış(!) E. Sesi bu konuya tavır takınmalıdır.

Bizce, gerek AEP'in gerek ÇKP'nin ve gerekse de benzer politikalar izleyen çeşitli komünist partilerinin çeşitli dönemlerde somut koşullara göre böyle politika gütmeleri doğrudur. ÇKP'nin Japon işgali döneminde Guomindang ile oluşturduğu anti-Japon birleşik cephe politikası da bu M-L anlayıştan ayrı birşey değildir. Ama işin ilginç yanı aynı anlayışla benzer taktikler izleyenlerden sadece Mao Ze Dung'a saldırılmasıdır. Bu da bize Mao Ze Dung'a saldıranların niteliği hakkında önemli bilgiler vermektedir. Onların ciddiyetinin ölçütü olmaktadır.

Mesele bütün çıplaklığıyla açıkca ortada olmasına rağmen, E.Sesi yazarları gayet pişkin bir şekilde "AEP ve Enver Hoca yoldaş Partizan'a da temel teşkil eden bütün bu sağcı revizyonist düşünceleri eleştirdi ve mahkum etti." (10) diyebilmektedir.

Eğer E.Sesi'nin iddia ettiği gibi, AEP ve Enver Hoca bu sağcı revizyonist düşünceyi mahkum ettiyse o zaman Alman işgaline karşı İtalyan ordusuna çağrı yapan AEP ve Enver Hoca sağcı, revizyonist bir politika gütmiştir. E.Sesi bunu açıkca söylemelidir.

Ama bizce AEP'in yapmak istediği birşey varsa, o da ML'nin genel ilkelerinin özünü karartmaya çalışmaktır. Ama buna gücü yetmeyecektir. Çünkü bu konudaki bütün ani-ML sapmaların sonu nasıl hüsran olduysa AEP-in ki de kaçınılmaz olarak öyle olacaktır.

Yine diğer bir sorun ise E.Sesi'nin tavrıdır. E.Sesi revizyonistleri AEP revizyonistlerine öyle sadakatle bağlıdırki Arnavutlukta yağmur yağıyor dense o da hemen ülkemizde şemsiyesini açmaktadır. Tabi bu tavrıyla o da ister istemez önce söyledikleriyle çelişmektedir. Yani kendi kendiyle çelişki içindedir. Eski Parti Bayrağı yazarları 2. Dünya savaşı döneminde düşmanlar arasındaki ayrımdan ve çelişkilerden yararlanmaktan istemeyerek de olsa bahsederken o zaman bu anlayışa emperyalistlerin kuyruğuna takılmak demiyordu.

Parti Bayrağı şöyle diyor:

"Bu durumda sosyalist ana vatana saldırmış olan emperyalistlerle *diğerleri arasında bir ayırım doğdu.* (a.ç. İKK) ve Sovyetler Birliği bu durumda *emperyalistler arasındaki çelişmeden, devrim yararına faydalanmak amacıyla faşist kampla savaşan ülkelere* (bu ülkeler ABD-İngiltere ve Fransa'dır İKK'nın Notu.) *bir uzlaşma teklif etti" (11).*

Yukarıdaki alıntıdan da anlaşılacağı gibi E.Sesi revizyonistleri de tıpkı AEP revizyonistleri gibi önceleri istemeyerek de olsa dil ucuyla böyle şeylerden bahsedebilmişler. Ama bugün gelinen aşamada Mao Ze Dung'u reddetme adına genel doğruları reddetmeye başladılar.

E.Sesi revizyonistlerinin üzerinde çokca cambazlık yaptığı meselelerden birisıde, karşı-devrimcilerle dönem dönem yapılabilecek olan uzlaşmalar, anlaşmalar ve ittifaklar sorunudur. E. Sesi yazarı yazısında bizi sosyal-faşistlerle eylem birliği vs. yapmakla suçluyor ve Avrupa'da yapılan bazı yürüyüşler ve oluşturulan platformlar meselesi üzerinde duruyor. E.Sesi yazarı bu tavrıyla sorunu esas özünden koparark tek yanlı ele alıp işin görüntüleriyle uğraşmaya çalışıyor. Biz yazımızda şu yürüyüşte şu şöyle yaptı, bu böyle yaptı, yok falan pankartı taşımadı, şu sloganı attı veya atmadı meselesinden çok böyle bir şeyin teorik yanı üzerinde durmayı daha doğru görüyoruz. Yürüyüşlerde yapılanlar meselesinde o çalışma alanımız, o gün bu sorunlara mutlaka tavır takınmıştır. Bu E. Sesi'nin Müc. gazetesinden yaptığı alıntıyla da açığa çıkıyor.

Devamı S 31'de

Uluslararası proletaryanın yüce öğretmeni Marks'ın anısına!

Ölümünün 101. yıldönümünde, dünya proletaryasının kızıl bayrağının sönmeyecek ateşi, yüce öğretmen KARL MARKS'ı komünist bir coşku ve inançla anıyoruz. 101 yıldır, bedenen aramızda olmayan Marks, yarattığı bilimle dünya proletaryasının gönlünde ölümsüzdür. O'nunla beraber yaşıyor, savaşıyor...

O'nun düşünceleri devrim-sosyalizm ve komünizm mücadelesinde, uluslararası proletaryanın yolunu aydınlatıyor. Sönmeyen bir meşale olarak, bütün canlılığı, yaratıcılığı, bilimselliği ve ihtilal özü ile dipdiri, parıldıyor....

Uluslararası proletaryanın büyük öğretmeni, işçi sınıfı biliminin yaratıcısı büyük deha Marks; 5 Mayıs 1818'de Almanya'nın Trier şehrinde doğdu. Maddi durumları iyi ve kültürlü bir ailenin çocuğu olan Marks, ilk ve ortaöğrenimini doğduğu şehir olan Trier'de tamamladı. Daha sonra, yüksek öğrenim için Bonn üniversitesine ve oradan da Berlin üniversitesine geçti. Hukuk öğrenimi gören Marks, çalışmalarını esas olarak, tarih ve felsefe üzerinde yoğunlaştırdı. Üniversiteyi bitirdiği bu dönemler, Marks "sol" Hegel'ci felsefenin etkisi altındaydı.

Üniversite öğrenimi sonrası, profesör olmak için uğraşan Marks, hükümetin gerici politikasıyla karşılaştı. Zira o dönemler Ludwig Feurbach üniversite kürsüsünden uzaklaştırılmış, yine profesör olan Bruno Bauer'in üniversitede ders vermesi yasaklanmıştı. Bu dönemler, Almanya'da "sol" Hegelci düşünceler yaygınlaşıyordu. Ludwig Feurbach'ın teolojiyi eleştirme faaliyeti başlamıştı. Bu dönem, Feurbach'ın yayınlanan "Geleceğin Felsefesinin İlkeleri", "Hıristiyanlığın özü" eserleri yaygınlaşıyor, materyalizm güçleniyordu. Bilindiği gibi, o dönem Feurbach materyalizmin başını çekiyordu. Ve Feurbach'ın mücadelesi, Marks'ında dahil olduğu "sol" Hegel'ci çevreyi kısa sürede kapsadı.

1842'de "sol" Hegel'ciler Köln'de Rheinische Zeitung adlı bir gazete yayınlamaya başladılar. Bu gazete yazarlığına Marks'ta çağrıldı. Marks, gazetenin baş yazarı oldu. Gazetede Marks'ın etkisinin sonucu olarak, devrimci, demokratik görüşler ağırlığını koydu. Hükümet gazeteye saldırılar düzenledi. Peşpeşe sansürlerle onu engellemeye çalıştı. Ve neticede yayınına son verdi. Marks, bu gazetedeki çalışmaları döneminde, ekonomi politik konusunda bilgisinin eksik olduğunu gördü. Ve ekonomi üzerine araştırmalara yoğunluk verdi. 1843 yılında Marks öğrencilik yıllarındayken nişanlanmış olduğu Jeny von Westphalen ile evlendi. 1843 yılında radikal bir dergi çıkarmak üzere Paris'e giden Marks, çıkardıkları Deutsche-Französische Jahr Bücher adlı derginin ancak bir sayısını çıkarabildi. İllegal dağıtımın doğurduğu güçlükler ve birlikte gazete çıkardığı Arnold Ruge ile aralarındaki anlaşmazlıklar gazetenin çıkmasına engel teşkil etti.

1844 yılında Paris'e gelen Engels, o dönemden sonra Marks'ın en yakın dava arkadaşı oldu. Ve bir bütünün iki parçası olan F. Engels, Karl Marks yaşamları boyunca, komünizm uğruna mücadele ettiler. Bu mücadelenin yol göstericisi olan Marksizmi yarattılar. Karl Marks ve Engels 1847 yazında "Komünist Birlik" adlı illegal örgüte katıldılar. Sözkonusu örgütün ikinci kongresinde oynadıkları tayinedici düzeydeki rolün sonucu olarak, kongrenin isteği üzerine "Komünist Manifesto"yu hazırladılar. Bu dönemler Marks bulunduğu Belçika'dan kovuldu. Bunun üzerine yeniden Almanya'ya gelerek 1 Haziran 1848'den 19 Mayıs 1849'a kadar yayınlanan "Neue Rheinische Zeitung" gazetesinin başyazarlığını yaptı. Burada da kendisine yönelik bir dizi baskıya maruz kalan Marks, Almanya'dan da sürgün edildi. Tekrar Paris'e geçen Marks, faaliyetlerinden ötürü oradanda sürüldü. Sonuçta Londra'ya geçti. Londra'da oldukça sefil, sıkıntılı bir hayat geçiren Marks'a her tür bencillikten uzak olan büyük deha Engels destek oldu. Öyle ki, yoksul yaşamın sonucu olarak, çocuklarından bazıları öldü. Bu dönem Marks ekonomi politik üzerine incelemelerini daha da yoğunlaştırdı. Tüm burjuvazinin boy hedefi olan Marks "mutlakiyetçi" hükümetlerden tut "cumhuriyetçi" olan hükümetlerinde saldırılarına maruz kalmıştı. Engels'in deyimiyle, burjuvazi *"ona kara çalma, karşısında boğmakta birbirleriyle yarışıyorlardı."* Elbette bu saldırılar kişisel değildi. Onları çıldırtan Marks'ın yaratıcısı olduğu bilimdi. Fakat Marks eşine ender rastlanır bir direnme, azimle komünizm mücadelesini hayatının sonuna kadar devam ettirdi. Tüm düşmanlar azgınca ona saldırılarken; Marks uluslararası proletaryanın gönlüne gömülmüştü. İt sürülerinin saldırıları, onu "dinek yemişti" olarak geliyordu. O'nu yenilmez güçlü kılan bir dava vardı. O'da komünizm idi.

Bu doğrultuda yürütülen mücadelenin en anlamlı yanlarından birini de, 1864 Eylül'ünde Londra'da kurulan "Uluslararası Emekçiler Derneği" oluşturmaktaydı. Bu I. Enternasyonal'in kuruluşu idi. Parçalanmış işçi hareketlerinin merkezileştirilmesi, Marksizmin yaygınlaştırılmasının bir aracı olarak I. Enternasyonalin tarihsel anlamda tayinedici bir rolü vardır. Paris Komünü bu mücadelenin sonucuydu. 1871'de doğan Komün'ün uluslararası düzeyde o gün ve bugün taşıdığı önem ve verdiği dersler, proletaryanın elinde en büyük silahlardır. Marks, sosyal pratiğin Komün tecrübesinden çıkardığı dersleri tahlil etti, genelleştirdi ve proletaryanın hizmetine sokta.

Neticede 14 Mart 1883'te aramızdan bedenen ayrıldı. Ama yaşayan, bilimsel, koskoca bir miras bıraktı. Bu mirasMarksizm'dir.

Marks; insanlık tarihinin gelişme yasalarını bilimsel olarak tahlil etti. Her tarihi gelişim aşamasındaki insanlığın durumunu, onlar arasındaki ilişkiyi mevcut dönemlerin toplumsal yapısıyla ilişkisi içinde ortaya koyarak, her gelişme döneminin kendine özgün çelişkilerinin temelini izah etti.

Ve o, kapitalist üretim tarzı, onun üzerinde yükselen burjuva toplumun hareket yasasını buldu. Onun dayandığı temeli ve bundan doğan sonuçları tahlil ederek, burjuva ikitsatçılarının gerçeği kararttan saldırılarının ipliğini pazara çıkardı.

Marks'ın ekonomi doktirinin ürünü olan kapitallerde Marksist ekonomi politik tahlili derin bir tarzda ele alınmaktadır. Bu ele alış, her belli toplumun üretim ilişkilerinin çeşitli safhalarını dahiyane bir şekilde inceler. Ve kaçınılmaz olan gelişmeyi, dönüşümü bilimsel olarak tahlil eder.

Marks, klasik bir bilim adamı değildi. O gerçekten her yönü bilimseldi. Sadece dünyayı yorumlamıyordu. **Onun nasıl değiştirileceği, değiştirilmesi gerektiğini gösteriyor ve kendiside bizzat buna katılıyordu.** Yani bizzat pratikçi idi....

O Marksizmin temel'eri olan Marksist ekonomi politik ve Marksist felsefe ve sınıf mücadelesinin (proletarya diktatörlüğü ve bilimsel sosyalizm öğretisi) bilimini yarattı. İşte Marksizm, onun bütün bu görüşlerinin sistemidir.

Marks'ın yaşamının kısa özetinde işaret ettiğimiz gibi; O, ilk dönemler Hegel diyalektiği ve Ludwig Feurbach materyalizminin etkisi altında görüşlerini şekillendirmeye başladı.

Hegel diyalektiğin idealist ve Feurbach materyalizminin ise teoloji ile olan sınırlılığını görerek mücadele etti.

Hegel'in bağımsız bir özne olarak gördüğü düşünme sürecinin gerçek dünyanın yaratıcısı, yapıcısı olduğu şeklindeki idealist anlayışını eleştirdi.

Düşüncenin; maddenin bir yansıması olduğunu, bunu görmeden idenin yani düşüncenin temelinin açıklanamayacağını vurgulayarak, düşünce ile madde arasındaki ilişkiyi diyalektik olarak tahlil etti.

Marks ve Engels birlikte yazdıkları, "Ludwig Feurbach'a" adlı eserde, bu konuyu ele alışta felsefe filozoflarını başlıca iki kampa ayırdılar.

"Bütün felsefenin özellikle zamanımıza daha yakın yılların felsefesinin başlıca sorunu düşünce ile varlık, ruh ile tabiat arasındaki ilişki ve ruhun mu, yoksa tabiatın mı başlangıçta temel unsur olduğu sorunudur. Filozoflar bu sorulara verdikleri cevaplara göre iki ayrı kampa ayrılmaktadırlar. Ruha, tabiata oranla öncelik tanıyan ve bu yüzdende kainatın şu veya bu şekilde fakat birşey veya varlık tarafından yaratıldığını kabul eden filozoflar idealizm kampını meydana getirirler. Tabiatı ana unsur olarak gören diğerleri ise, çeşitli materyalizm okullarına mensupturlar" diyorlardı.

Elbette felsefe filozofları arasındaki bu noktadaki ayrım, en genel yanlarıyla bir ayrımdı. Materyalizm kampında yer almalarına rağmen, bilimsel diyalektik materyalist dünya görüşüne zıt bir konumda bulunan filozoflar az değil. Örneğin kaba materyalistler, mekanik materyalistler olduğu gibi, materyalizmin çeşitli ekolleri vardır. Marks yoldaş, tüm bunlarla araya kalın bir ayrım çizgisi çekti. Humeci, Kantçı, Bilinemezci, Pozitivist akımların her türlüsüne karşı mücadele yürüttü. Mesela Marks; ekonomi ile siyaset, madde ile bilinç, alt yapı ile üst yapı arasında ekonomi, madde, alt yapının genel olarak birincil olduğunu söylemişti. Fakat o hiçbir zaman bunları mekanik tarzda yorumlayanlara, tek yanlı bir tarzda onlar arasındaki diyalektik ilişkiyi anlayamayıp, soyut ve statik olarak ele alanlara prim vermemiştir. Ve belli dönemlerde, belli koşullar altında siyasetin, üst yapının belirleyici bir rol oynayabileceğini vurgulamıştır. Elbette ki, bu belirleyicilik havadan gelip tayinedici olan bir olgu değildir. Bizzat maddenin, pratiğin kendisinin yansıması olan ve tekrar maddeye, pratiğe dönen ve onu değiştiren bir ilişki olarak madde ile düşünce bağlantısı diyalektik olarak anlaşılabilinir. Bu konuda sorunu mekanik olarak yorumlayanlara Marksizmin kurucuları verdikleri cevapta; kendilerinin genellikle düşünceyi maddeden soyutlayan, onun temelini açıklayamayan ve ruhun, idenin önde geldiğini söyleyen ve teorilerini bunun üzerine oturtan idealistlere karşı mücadele ettiklerini belirtmişlerdi. Bunun sonucu olarak, maddenin, iktisadi yapının rolünü ağırlıklı olarak vurguladıklarını ancak mekanikçilerin tek yanlı olarak bunu bozduklarını açıkca ortaya koymuşlardı.

Kısaca Marks; eski materyalizme ağırlığını veren mekanikliği yıktı. Onun tarihsellik ve diyalektikten yoksun olmasından ötürü metafizik olan yanını açığa çıkardı. Felsefeyi sadece dünyayı yorumlayan değil, aynı zamanda onu değiştirme faaliyetinin hizmetine soktu. Böylelikle eski materyalizmin devrimci faaliyetin önemini yadsıyan yanını ortaya çıkardı. İnsan düşüncesinin, toplumun kısaca herşeyin özünde yatan temel olan karşıtların birliğini, bunlar arasındaki ilişkiyi mücadeleyi ve bunun sonucu olarak doğan gelişme ve değişmeyi bir bütün bir tarzda tahlil etti. Hegel'den diyalektiği, Feuerbachtan materyalizmi alarak geliştirdi ve diyalektik tarihi materyalizmi yarattı.

Başında da söylediğimiz gibi Marks, basit bir felsefe filozofu değildi. O, diyalektik materyalizmi insan toplumunun gelişimine yaratıcı bir tarzda uyguladı. Şöyle diyordu:

İnsanlar, hayatlarının toplumsal üretimi sırasında kaçınılmaz olarak iradelerinden bağımsız olan belirli ilişkilere girerler. Bu üretim ilişkileri, maddi üretim güçlerindeki gelişimin belirli bir aşamasına uygundur. Bu üretim ilişkilerinin hepsi birden toplumun iktisadi yapısını meydana getirir. Bu iktisadi yapı, üzerinde hukuki ve siyasi üst yapı ile toplumsal bilincin belli şekillerinin yükseleceği gerçek temeldir. Maddi hayatın üretim biçimi, genel olarak toplumsal siyasi ve düşünsel hayat süreçlerini belirlerler. İnsanların varlığını, bilinçleri belirlemez; tersine insanların toplumsal varlıkları bilinçlerini belirler. Gelişmelerin belirli bir aşamasında, toplumdaki maddi üretim güçleri, var olan üretim ilişkileriyle, (ya da aynı şeyin hukuki ifadesi olan) eskiden içerisinde bulundukları mülkiyet ilişkileriyle çatışır. Bu ilişkiler, üretim güçlerinin gelişme şekilleri olmaktan çıkar, üretim güçlerinin gelişmesini engelleyici zinciri haline gelir. İşte o zaman, toplumsal devrim dönemi başlar. İktisadi temelin değişmesiyle o muazzam üst-yapı tüm olarak hızla şekil değiştirir. Böyle dönüşümleri incelerken bir ayrım yapılmalıdır. Bu ayrım doğa biliminin kesinliğiyle belirlenebilecek olan, üretim iktisadi koşullarının maddi dönüşümüyle, hukuki, siyasi dini, estetik, veya felsefi (yani kısaca ideolojik) yapı arasındaki ayrımdır. İnsanlar bu çatışmanın bilincine, bu ideolojik biçimler içinde varır ve bu çatışmayı sonucuna götürürler. Bir kişi hakkındaki düşüncemiz nasıl o insanın kendisi hakkında ne düşündüğüne bağlı değilse, böyle bir yeniden şekillenme devresini de o devrenin kendi bilincine dayanarak yargılayamaz. Tam aksine bu bilinç, maddi hayatın çelişmelerine dayanarak açıklanmalıdır. Bir toplumsal düzen, içindeki bütün üretim güçleri mümkün olduğu kadar gelişmeden yok olmaz. Ve yeni, daha yüksek üretim ilişkileri, hiç bir zaman, varoluşlarının maddi şartları eski toplumun rahminden olgunlaşmadan ortaya çıkmazlar. Bu sebepten insanlık, kendi önüne; ancak çözümleyebileceği sorunları koyar. Çünkü duruma daha yakından bakacak olursak, hep görürüz ki, sadece sorunun çözümü için gerekli koşullar bulunduğu veya en azından böyle koşullar gelişme süre-

cinde ... doğru zaman, sorun ortaya çıkar." (1)

Kari Marks; insan toplumlarının tarihini bilimsel olarak tahlil etti. Şunu vurguladı:

"Günümüze dek bütün toplumların tarihi, sınıf savaşımları tarihidir." (2) Burada bilince çıkarılması gereken gerçek şudur ki; sınıf mücadelesi Marks'tan öncede vardı. Oysa bazıları Marks'ı sınıf mücadelesini "keşfettiği" derekesine düşürüyorlar. Marks'ı bununla izah etmek, onun kolunu, kanadını budamaktır. Marks, toplumların tarihinin sınıf mücadelesi tarihi olduğunu vurgulamakla kalmadı. Bunun kaçınılmaz olarak proletarya diktatörlüğüne götüreceğini ve bizzat *"bu diktatörlüğün bütün sınıfların ortadan kaldırılmasına ve bir sınıfsız topluma geçişi teşkil ettiğini"* ortaya koydu.

Bunu anlamamak, Marks'ın komünist ihtilalci özünü görememek olur. Toplumların ekonomik gelişme yasalarının analizinden çıkarak, modern kapitalist toplumun sosyalist topluma zorunlu olarak dönüşeceği noktasına işaret eden Marks şöyle der:

"Kapitalist toplumla komünist toplum arasında birinin öbürüne devrimci dönüşüm dönemi vardır. Buna, devletin, **proletaryanın devrimci diktatörlüğünden** *başka birşey olmayacağı bir siyasi geçiş dönemi tekabül eder."* (3)

Toplumun sınıflar biçiminde bölünmesinin bir sonucu olarak, insan iradesinden bağımsız olarak varolan sınıf mücadelesini bilimsel sosyalizmin öğretisi temelinde ele alan Marks, yine şöyle der:

"Bütün iş araçlarını üretken emekçiye devrederek mevcut baskı şartlarını yıkmakla ve böylece çalışabilen herkesi geçimi için çalışmaya mecbur etmekle, sınıf hakimiyeti ve baskısının yeraltı temeli ortadan kaldırılabilirdi. Fakat böyle bir değişikliğin sağlanmasından önce bir proletarya diktatörlüğü gerekecekti." (4)

Kısacası Marks, sınıf mücadelesi doktrini içinde hapsedilemez. Böyle yapmakla Marks'ın zerrece kavranması mümkün değildir. Ve Lenin o dönemler Marksist olmanın en temel kıstasını açarken, Marksist olmanın ölçütü sadece sınıf mücadelesini kabul etmekle değil, bunu *"proletarya diktatörlüğünü kabullenmeye"* vardırmakla mümkün olacağını söylerken, gerçeği net olarak dile getiriyordu.

Marks'ın öğretisi sadece komünizme kadarki toplum yapılarının çerçevesi içerisinde hapsedilemez. Şu bir gerçektir ki, Marksizm bir sınıf temeline sahiptir ve onun dünya görüşüdür. Bu sınıf proletaryadır. Bu anlamda, Marksizm: komünizm hedefine yönelik mücadelede proletarya devriminin teori ve taktiğidir. Onun durağan olmadığı, canlı, yaşayan, gelişen, zenginleşen bir ideoloji olduğu tartışma götürmez. Aksisi, Marksist bilgi teorisine zıt olurdu. Burada işaret etmek istediğimiz nokta şudur ki, *"üretimin belirli tarihi gelişme safhalarına bağlı"* olarak varolan sınıflar dünya sahnesinde ilelebet kalmayacaklardır. Bunun ispatı insanlık tarihinin hemen başlarından sınıfların olmadığı gerçeğinde de kavranabilir. Öyleyse, sınıfların ortadan kaldırılmasıyla birlikte (komünizmde) işçi sınıfının ideolojisi olan Marksizmde olmayacaktır. Fakat bu işin bir yanıdır. Bir diğer yön ise, onun diyalektik materyalist yönüdür. Yani bir şeyin ele alınması, yorumlanışı meselesindeki bakış açısıdır. Elbette bu yön komünizmde de yaşayacaktır. Çünkü komünizmde kendine özgün bir yapısı vardır. Bunu yorumlayışta elbetteki kullanılacak metod diyalektik olacaktır. İşte bu yön Marksizmin ölmeyen her zaman yaşayan sürekli olan yenilenen yanıdır. Diğer yön, (sınıf mücadelesinin teori ve taktikleri, vb. gibi.) komünizmle birlikte ortadan kalkacaktır.

Proletarya diktatörlüğü sorununu bilimsel olarak tahlil eden Marks, sosyalizm üzerine gerçekliği sosyal pratikte parlak bir şekilde ispatlanmış olan gerçeklerin nüvelerini koyuyordu. Marksist teorinin işçi sınıfının diğer büyük ustalarının yaptıkları katkılarla nasıl daha zenginleştiği noktasını ele alırken değineceğimiz sosyalizme ilişkin Marks yoldaş şöyle diyordu:

"Burada karşılaştığımız şey; kendine özgü olan temeller üzerinde **gelişmiş** *olan bir komünist toplum değildir, tersine kapitalist toplumdan* **çıkıp geldiği** *şekliyle bir komünist toplumdur; (yani sosyalizm —İKK) Bu bakımdan, bütün bakımlardan iktisadi olsun, manevi ya da entellektüel olan, karnından çıktığı eski toplumun damgasını halı taşıyan bir toplumdur. Bu bakımdan üretici birey olarak (gerekli indirimler yapıldıktan sonra) topluma vermiş olduğunun karşılığını alır, onun topluma verdiği şey, birey olarak, kendi emek miktarıdır, ... Toplumu, bir biçimde sunmuş olduğu emek miktarını başka bir biçimde geri alır."* (5)

Görüldüğü gibi, sosyalizmde eski toplumun unsurlarını görmek istemeyen bayların beynini parçalarcasına Marks sorunu net olarak ortaya koyuyor. Ve mülkiyet ilişkilerinde kamu mülkiyetine dönüşümün tamamlanmasından sonra da sorunun bitmediğini vurguluyor. Halen üreticiler arasında bölüşüm meselesinde geçerli olan ilkenin "eş değer metaların değişimine hükmeden metadan farksız" olduğunu belirterek, bu tarzdaki eşit hakkın fiiliyatta eşitsizlik olduğunu ortaya koyuyor. Çünkü topluma verdikleri emek kadar alan üreticiler arasında fiziki farklılıklar (zayıf, güçlü) birisinin evli diğerinin bekar, çocuklu çocuksuz olması gibi, eşitsizlikler olduğunu bu anlamda herkesin emeği kadar alması prensibinin, özünde birinin diğerinden daha fazla alması olduğunu izah ediyor. Ve tüm bu dengesizliklere yol açan toprağın sosyalizmde halen mevcut olduğunu söyleyen Marks, *"Hukuk hiçbir zaman, toplumun iktisadi durumundan ve ona tekabül eden uygarlık derecesinden daha yüksek olmaz"* (6) der. Bu dahiyane bakış açısı, sosyalizmde mülkiyet ilişkilerinin dönüşümü sorunuyla birlikte, sınıfların ve onu doğuran temelin kendisini görmeyen "hukukici" beylere çok iyi bir cevaptır.

İş bölümü ve bunun sonucu olarak kafa emeği ile kol emeği arasındaki çelişki, emeğin bir geçim aracı olması, burjuva hukukunun dar ufku, köy kent çelişkisi, yöneten yönetilen çelişkisi, devlet, parti vb. sorunların, yani eskinin miraslarının halen mevcudiyetini sürdürdüğü sosyalizmi iyi kavramak gerekiyor.

Sosyalizm burjuvazinin sınıf olarak halen mevcut olduğu iki yol arasındaki mücadelenin kıyasıya devam ettiği ve kimin kesin zafer kazanacağının nihai olarak çözümlendiği bir toplumdur. Marks'ın bu konudaki görüşleride sosyal pratik içinde ispatlanmadı mı ? Bizzat geriye dönüşlerle de dümdüz bir çizgi olmayan diyalektik tarihi materyalist dünya görüşü ispatlanmadı mı ? Elbette anlayanlar için ispatlandı ve gündeme gelmiş sonuçlarda hayret ve şaşkınlığa hiçte gerek yoktur.

MARKS'I ANMAK: MARKSİZMİ SAVUNMAK VE ONU HAYATIN HER ALANINDA UYGULAMAK DEMEKTİR !

Marks'ın yaşamında da şahit olduğumuz gibi, uluslararası karşı-devrim ona hayasızca saldırdı. Çünkü onun kurucusu olduğu Marksizm, burjuvazinin mezara gömülmesinin ölümsüz silahıydı. İşte onları Marks'a saldırtan neden bu idi. Ancak Marks'ın ölümünden sonra, burjuvazi binbir dolap çevirmeye başladı. Marks'ı bir "aziz" derekesine düşürme çabalarını hızlandırdı. Onun öğretisinin devrimci özünü boşaltarak herkes için kabul edilebilir hale getirmeye çalıştı. Basit ve zararsız bir filozof olarak gösterme girişimi sürdürdü, sürdürüyor. Oysa karşı-devrimin bu sahtekarlıkları her zaman başvurduklan bir metod olmuştur. Sağ-

hklarında köpekçe saldırdıkları komünistleri ölümlerinden sonra sözde "iyi" görüyorlarmış numarasını epeydir oynuyorlar. Bunu yapmakla onların ezilen kitleler nezdindeki saygınlığını kullanmaya çalışıyorlar. Bu demogojik aldatmalara günümüzde de tanık oluyoruz. Televizyon, radyo ve gazetelerinde Marks'a içi boş sözde övgüler dizmelerinin sahtekarlıktan başka bir anlamı yoktur. Marksizm tüm sınıfların ortak malı değildir. O işçi sınıfının bilimidir. Ezilenlere kurtuluş mücadelesinde yol gösteren sönmeyen bir meşaledir. O burjuvazinin düşmanıdır. Hile ve entrikayla onun gerçek anlamını küllemeye çalışanların karşısına dikilmeliyiz!

Marks'a gelen saldırıların en önemli cephelerinden biriniide, devrimci, sosyalist, komünist maskeli bilumum revizyonist ve oportünist akımlar oluşturmaktadır.

Titocu, Kruşçevci, Brejnevci vb. gibi modern revizyonistler, Marks'a saldırılarını sinsi metodlarla ve alçakça "Marksist" kisvesine bürünmekle yapıyorlar. Onlar, sınıf mücadelesinde burjuvazi için ölümcül bir silah olan Marksizmin yaşayan, canlı ve her somut duruma uygulanabilir olan öğretisinin içini şöyle boşaltmaya çalışıyorlar. "Zamanımız değişti", "ortaya çıkan yeni şartlar" var adına, Marksizmin "eskidiğinin" propagandasını sinsice yapıyorlar. Böylelikle burjuvazinin hizmetinde onun ihtiyaçları için ortaya koydukları modern revizyonist teoriyi "Marksizm" adına yutturmaya çalışıyorlar. Örneğin Marks'ın devrim, proletarya diktatörlüğü, sosyalizm öğretisini iğdiş ediyorlar. "Barışçıl geçiş", "kapitalist olmayan kalkınma yolu", "ileri demokratik düzen", "öz yönetim" gibi safsataları piyasaya sürüyorlar.

Modern revizyonist cephenin bir başka türü olan burjuvaziye karşı devrimci Çin modern revizyonist yönetimi. Sınıflararası işbirliği teorisi olan "3 Dünya teorisi" vb. gibi teorilerle Marksizme yine onun maskesini takmarak adice saldırıyorlar. Diğer yandan sosyalizm, komünizm, ekonomi politik, felsefe gibi alanlarda Marksizmi sahtekarca tahrif ediyorlar. Bunları izleyen bir diğer akımda AEP modern revizyonist, troçkist yönetimidir.

Elbette Marks'a saldıranlar sadece bunlar değildir. "Euro komünistlerinden" tut, revizyonist düşüncenin her şekline kadar (guevaracı vs... gibi) bilumum burjuva dünya görüşlü kaynaklı güç; saldırı cephesinin ögelerini oluşturmaktadırlar.

Özellikle Rusya'da yeni burjuvazinin parti ve devlet iktidarını gasbetmesi ve Sosyalist Sövyetler Birliğini sosyal-emperyalist bir ülkeye dönüştürmelerini takiben gerçekleşen bir dizi geriye dönüşle birlikte, saldırılar daha da arttı. (Bugün yeryüzünde hiçbir yerde sosyalist bir ülke yoktur). İnançsızlık, umutsuzluk, dağılma ve yozlaşma yaygınlaştı. Bu sonucun sebebini Marks'ın öğretisinin yanlışlığına bağlayanlar, bunun içinde Marks'ın yeniden araştırılıp düzeltilmesini talep eden akımlar yerden mantar biter gibi boy verdiler.

Açıktır ki, bunlar geçmişte de Marks'ın öğretisini anlamayan, ondan nasibini almayanlardı. Çünkü, Marks bizzat ortaya koyduklarıyla sözkonusu sonuçlarada ışık tutuyordu. Bunu anlayamayanlar paniğe kapılıp saldırıya geçenler, Marks'ı hiçbir zaman özünde benimsememiş olan ukalalardı.

Marks'ı savunmak bu her tür soy ve boydan Marksizm düşmanlarına karşı mücadele etmekten ayrı ele alınamaz. Marksizm ölü, durağan bir olgu değil, gelişen, canlı ve yeni yeni katkılarla zenginleşen, derinleşen bir bilimdir. Bu anlaşılmadan Marks'ın ve onun yaratıcısı olduğu Marksizmin savunulması mümkün olamaz. Marks'tan sonraki gelişim kavranmadan Marksizmin kavranması sözkonusu olamaz.

Marksizm; Lenin tarafından daha da pekiştirildi, toplumsal gelişmenin vardığı emperyalizm döneminin kendine has olgularının tahliliyle yeni katkılara sahne oldu. Lenin yoldaş, her alanda Marksizme katkılarda bulundu. Sosyal pratiğin ve gelişmelerin ortaya çıkardığı tecrübeleri diyalektik materyalist bilimsel dünya görüşüyle süzgeçten geçiren Lenin, onları teorileştirdi. Marksizmi geliştirerek, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının tüm özelliklerini ustaca tahlil etti. Ve bu gelişmenin sonucu olarak Leninizm doğdu. Leninizm Marksizmden "apayrı" bir şey değil onun daha da güçlü bir şekilde geliştirilmesidir. Stalin yoldaşın *"Leninizm Emperyalizm ve Proleter Devrimleri Çağının Marksizmidir"* sözleri buna parmak basmaktadır. Leninizm aşaması kavranmadan ve savunulmadan Marksizm kavranıp, savunulamaz. Yani Marksizm Lenin'le birlikte muazzam bir sıçrama göstermiştir. Lenin'in Marksizm hazinesine yaptığı katkıları Stalin yoldaş ustaca savunmuş ve derinleştirmiştir. Lenin ve Stalin'in Marksizme kazandırdıkları silahları kuşanmadan Marksizm savunulamaz.

Çin'de sosyalist inşa, SB'de sosyalizmin inşasının tecrübeleri, Büyük Proleter Kültür Devriminin sönmeyecek dersleriyle vb. Mao Zedung; Marksizm Leninizme tayinedici katkılarda bulundu.

Özellikle sosyalizmde sınıflar ve sınıf mücadelesi ve felsefe alanındaki ölümsüz katkılarla ML'i zenginleştiren Mao'nun bu katkıları savunulmadan ML savunulamaz. Mao'dan soyutlanarak; ML'i savunduğunu iddia edenler, özünde onu buduyor ve anlamsız hale getiriyorlar. Bu ML'e iğrençce saldırıdır.

Kısacası; Marksizmi savunmak demek; Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların Kızıl Yolunda yürümek demektir. Proletaryanın bu ölümsüz öğretmenlerine yönelik saldırılara hayatın her alanında göğüs germek demektir. Bu öğretmenleri birbirlerinin karşıtı olarak gösteren veya birinin ardına gizlenerek diğerine saldırı düzenleyen ML düşmanı akımların sahtekarlıklarını açığa çıkarmak demektir.

–MARKSİZM ÖLÜMSÜZDÜR!

–PROLETARYANIN ÖLÜMSÜZ ÖĞRETMENLERİ MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN VE MAO ZEDUNG YOLDAŞLARDAN ÖĞRENİP, SAVAŞALIM!

DİPNOTLAR:

(1) Marks'tan alıntı SBKP (B) Tarihi. Syf: 165-166.
(2) Komünist Manifesto. Syf: 28.
(3) Gotha Programının Eleştirisi.
(4) Marks, Enternasyonal 7. kongredeki konuşmasından.
(5) Marks, Gotha Prog. Eleştirisi.
(6) Marks, Gotha Prog. Eleştirisi.

Stalin'i anma yazısının
DİPNOTLARI:

(1) Stalin, Alm. yazarı Emil Ludwig için yapılan kon. Ayrıca bkz: Stalin Kısa Biyografi. Syf: 6-7
(2) Stalin, Lenin Üzerine Syf: 40. Ayrıca Bkz: St. Kıs. Biyog. Syf: 9-10
(3) Pravda No: 136. 16 Haziran 1926. Bkz: St. Kıs. Biyog. Syf: 8
(4) St. Bütün Yapıtlar. Syf: 105-106 Ayrıca bkz: St. Kıs. Biyog. Syf: 19.
(5) Pravda S. 98. 5 Mayıs 1922. Ayrıca bkz: St. Kıs. Biyog Syf: 33
(6) Lenin, Bütün Eserler. C.35. Syf: 243. Alm. baskı.
(7) Lenin, "Bir yazarın notları" Es. C. 33. Ayrıca bkz: "UKHGÇ I. Syf 174.
(8) SBKP 23.Kong. konuşma. Kızıl Ordunun bütün subay ve askerlerine mek. vb. Ayrıca bkz: UKHGÇ I. Syf: 179-180. Aydınlık Yayınları.
(9) Kruşçev'in ÇKP heyetiyle konuşması. 22 Ekim. 1961. Bkz: UKHGÇ I. Syf: 176. Ay. Yayınları.
(10) UKHGÇ I. Syf: 170-171. Ay.Yay.
(11) UKHGÇ I. Syf: 174 Ay. Yay.

PARİS KOMÜNÜ'NÜN DERSLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

18 Mart 1984, şanlı Paris Komünü'nün kuruluşunun 113. yıldönümüdür. *"İnsan neslini sınıf hakimiyetinden ebediyen kurtaracak büyük sosyal devrimin şafağı"* olan Paris Komünü'nün dersleri; üzerinden yüz yılı aşkın bir süre geçmesine rağmen halen daha canlılığını ve tazeliğini önemle korumaktadır. Proletaryanın burjuvaziye karşı giriştiği ilk iktidar denemesi olan Paris Komünü; bugün de uluslararası proletaryanın ve onun önderliğindeki ezilen dünya halklarının sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin ilham kaynağı olmakta ve bu mücadelelerin yolunu aydınlatmaktadır.

İlkel toplum dışında, ondan sonra günümüze kadar var olan toplumların tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir. Yani, kısaca toplumun ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen olarak sınıflara bölündüğü dönemden günümüze kadar sınıf mücadelesi süregelmiştir. Feodal toplumun bağrında doğup, gelişen kapitalizmde, bu sınıf çelişkilerini kaldırmak bir yana onu daha da şiddetlendirdi. Kapitalizm de diğer toplumlarda olduğu gibi sömürüsünü bütün şiddetiyle devam ettirdi. Ama kendine özgü biçim ve yöntemleriyle. Bütün bunlara rağmen, yine de kapitalizmi kendinden önceki sınıflı toplumlardan ayıran en önemli özelliğide; sınıfları yok ederek kendisiyle birlikte bütün insanlığı kurtuluşa götürecek olan proletaryayı yaratmasıdır. Proletaryanın bilimsel ideolojisinin temellerini atan Marks ve Engels, proletarya için *"burjuvazinin mezar kazıcısı"* derken bu gerçeği dile getiriyorlardı.

PARİS KOMÜNÜ NASIL DOĞDU

Feodalizmin yıkılıp, yerine kapitalizmin egemen olduğu ilk ülkelerden birisi de hiç şüphesiz Fransa'dır. Fransa'da başta geniş köylü kitlelerinin olmak üzere bütün emekçilerin desteğini almayı başaran burjuvazi 1789 Burjuva Demokratik Devrimi ile feodal rejimi yıkarak iktidarı ele geçirdi. Feodal gericiliğin yerini burjuva demokrasisi almıştı artık. Bilim ve teknoloji, hızlı bir tempo ile gelişme gösteriyordu. Üretici güçler tarihte eşine rastlanmamış bir hızla gelişiyordu, ama yine de insanın insan tarafından sömürülmesi ortadan kalkmamıştı.

1789'da iktidarı ele geçiren burjuvazi, aradan çok zaman geçmeden emekçi yığınlara baskı ve vahşetini göstermede gecikmedi. Feodalizme karşı mücadelede geniş kitleleri peşine takmak için ağzından düşürmediği "barış", "eşitlik" ve "özgürlük" sloganlarından bahsetmez olmuştu artık.

Emekçi sınıflar üzerindeki baskı ve sömürünün feodal rejim döneminden hiç de aşağı kalır bir yanı yoktu. Özellikle de işçilerin yaşam koşulları her geçen gün daha da kötüleşmekteydi. Fransız burjuvazisinin sermayesi işçilerin kanı-canı üzerinde yükseliyordu. Bu baskı ve zulüme daha fazla dayanamadıklarından başta işçiler olmak üzere bütün emekçiler Fransız burjuvazisine karşı defalarca ayaklandılar. Ama işçi sınıfının doğru bir önderlikten ve gerekli deneyim ve tecrübeden yoksun oluşu bu ayaklanmaların hiçbirini gerçek sonucuna götürmedi. Proletarya bu ayaklanmalarda zafer elde edememişti ama önemli ölçüde tecrübe ve deneyim sahibi olmuştu. Nitekim aradan çok zaman geçmeden silahını yeniden burjuvaziye doğrultarak önemli mücadelelere atıldı. Haziran 1830'da Burbon Hanedanı'nın devrilmesiyle yönetimi ele geçiren finans aristokrasisinin temsilcisi "burjuva kıral" Louis Fhilippe'de bir kitle ayaklanması sonucu 1848'de devrildi. 1848 de de devrimin esas yükünü proletarya çekmesine rağmen burjuvazi ilk iş olarak işçileri silahsızlandırdı. Burjuvazinin çeşitli kükleri arasında dalaşmalar sürüp giderken 1851'de Luis Bonapart 18. Brümer diye bilinen bir hükümet darbesiyle işbaşına geldi. Ve ardından kendisini Napolyon 3 adıyla imparator ilan etti. İş başında kaldığı süre de emekçi kitlelerin istemlerine cevap veremeyen Napolyon 3, kitlelerin dikkatlerini dış meselelere çekmeye çalıştı. 19 Haziran 1870'de başlattığı Prusya savaşında yenilince kitleler yeniden ayaklandılar. Napolyon 3 imparatorluğunu devirdiler. Bu durumdan da yararlanmasını beceren burjuvazi bu defa da başına general Trochu'nun getirildiği bir "Ulusal Savunma Hükümeti" kurdurttu.

Daha önceleri defalarca burjuvazinin ihanetine uğrayan proletarya edindiği deney ve tecrübelerin ışığında kendi örgütlerini kurmaya başladı. Paris işçi örgütlerinin temsilcileri toplanarak bir merkez komitesi seçtiler. Yi-

ile Merkez Komitesinin önderliği altında Paris'in 20 yönetim bölgesinde Genel Güvenlik Komitesi'nin kurulmasını kararlaştırdılar. Ayrıca Merkez Komitesi Prusya saldırısına karşı Paris'in savunulmasını örgütleyeceğine dair hükümete söz verdi ve bunun içinde; halkın kitle halinde silahlandırılması; polis teşkilatının dağıtılması derhal Komün seçiminin yapılması vb. gibi talepleri içeren kendi programını hükümete sundu. Hükümet Komün seçimlerine izin vermedi ama, Ulusal Muhafız örgütlerinin kurulmasını onayladı. Bunun üzerine halk Ulusal Muhafız taburlarında örgütlenmeye başladı. Böylelikle işçilerin silah sağlama imkanı büyük ölçüde doğmuştu. Kısa sürede taburların sayısı beklenenin de üstünde oldu.

Prusya ordusunun 18 Eylül 1870'de ki Paris kuşatmasında işçiler barikatlarda yiğitce direndiler. Fakat burjuvazinin el altından Prusya ile anlaştığı çok geçmeden açığa çıktı. Bunun üzerine işçiler isteklerini almak için hükümet binasına doğru yöneldiler. Bu hareket işçilerin kendiliğinden gelişen bir eylemiydi. Ve hükümet bu gösteriyi bastırarak birçok kişiyi tutukladı. Böylece bu durum burjuvazinin proletaryaya olan sınıfsal düşmanlığının, Prusya'ya olan milli düşmanlığından daha ağır bastığını gösteriyordu.

Bu olayın hemen ardından, Millet Meclisi seçimleri yapıldı. Ve 17 Şubat 1871'de Thiers hükümeti kuruldu. Hükümet ilk iş olarak Prusya ile bir anlaşma imzaladı. Prusya birlikleri Paris'in bazı mahallelerine yerleşmeye başladılar. Ve denetimlerine aldılar. Bu durumu öğrenen işçiler, hemen harekete geçtiler. Ve bir Ulusal Muhafız Federasyonu kurdular. 18 Mart'ta Thiers hükümeti, işçilerin Prusya birliklerinden ele geçirdikleri topları almaya kalkışınca, işçiler sokaklara döküldüler. Yine aynı gün (Thiers hükümeti karşı çıkmasına rağmen) Merkez Komitesi, Komün seçimlerinin yapılmasına karar verdi. Verilen bu karar, yeni bir iktidarın, proletarya iktidarının doğuşu demekti.

Merkez Komite'sinin hazırladığı programda yer alan maddelerin başlıcaları;

a)— Bütün görevlilerin seçimle işbaşına gelmesi,

b)— Polisin ve Nizami ordunun dağıtılması,

c)— Mesleki eğitim,

d)— Ücretli emeğin ve yoksulluğun tasfiyesi vb. vb...

Burjuvazi komün seçimlerini boykot etmesine rağmen, işçiler büyük bir coşku ile seçimlere katıldılar. Yapılan seçimlerden sonra Komün peş peşe önemli bazı kararlar aldı. Bakanlıklar yerine komisyonlar kurdu. Silahlı halkı temsil eden Ulusal Muhafızlar, sürekli ordunun ve polis teşkilatının yerine geçirildi. Patronlar tarafından terkedilen işyerleri, işçilere verildi. Fırınlardaki gece çalışmaları kaldırıldı. Fabrikalardaki para cezaları kaldırıldı. Boş konutlar en fazla ihtiyacı olan ailelere verildi. Ayrıca Komün üyeleri başta olmak üzere, bütün kamu görevlileri aynı ücreti alacaklardı. Ve bunlar her an için görevden azledilebileceklerdi.

"Mülksüzleştiricilerin mülksüzleştirilmesini hedef alan" Komün; bu davranışlarıyla bütün şimşekleri üzerine çekmişti. Paris proletaryasının yaktığı bu devrim ateşini bütün Fransa'ya yayılmadan söndürmek için harekete geçen burjuvazi, Prusya burjuvazisi ve onun şansolyesi olan Bismarck'tan da

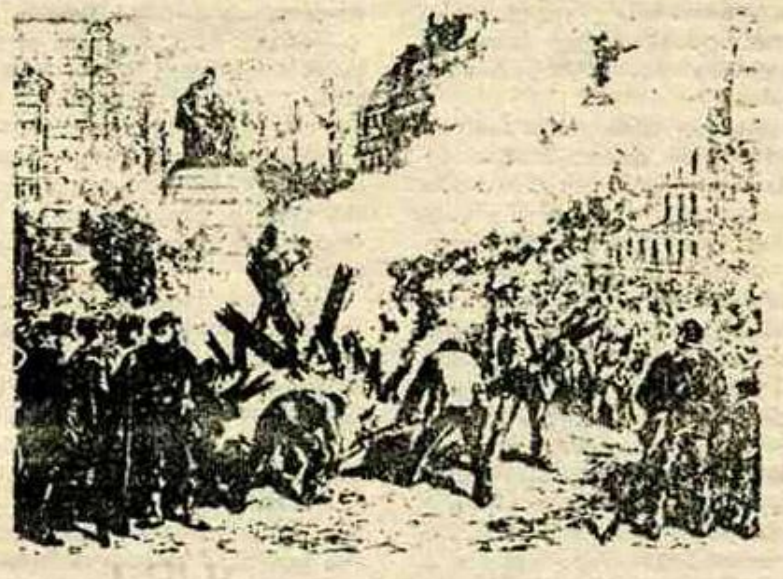

destek alarak hazırlıklara girişti. Bu durum karşısında komünciler, Fransa'nın hainlerine karşı savaş açmaya karar verdi. Ancak çok geç kalınıştı. Ulusal muhafızların 2-4 Nisan tarihleri arasındaki saldırıları, takviye güç olan Versay birlikleri tarafından geri püskürtüldü. Bunun ardından da, Thiers hükümeti Komün'e karşı azgınca saldırıya geçti.

Marks'ın deyimiyle *"Göğü fetheden"* Paris'lilerin, bu şanlı direnişi, Komün'ün düşüş tarihi olan 28 Mayıs 1871'e kadar sürdü.

KOMÜN'ÜN YENİLGİSİNİN NEDENLERİ;

"Bir toplumsal devrimin kazanılabilmesi için, en azından iki koşul zorunludur: yüksek derecede gelişmiş üretken güçler ve iyi hazırlanmış bir proletarya. Ama 1871'de bu iki koşulda eksikti. Fransız kapitalizmi henüz az gelişmiş ve Fransa'da özellikle bir küçük burjuva (zanaatçılar, köylüler, dükkancılar, vb. vb.) ülkesiydi. Öte yandan, işçi sınıfının Partisi yoktu; işçi sınıfının ne hazırlığı, ne de uzun alışkanlığı vardı ve yığın olarak görevleri ve bunları gerçekleştirme amaçları üzerinde çok açık bir fikri bile yoktu. Proletaryanın ne ciddi siyasal örgütlenmesi vardı, ne de yığın sendikaları, ya da kooperatif birlikleri..." (1)

Demek ki, o dönemdeki objektif ve subjektif koşullar henüz daha bir toplumsal devrim için olgunlaşmamıştı. Üretim güçleri ile üretim ilişkileri arasındaki ilişki ve çelişki henüz daha bir devrim için uygun değildi. Yani kısaca bir proleter devrim anı henüz yoktu. Yine bunun dışında proletarya, yönetilen sınıf olmaktan çıkıp, yöneten bir sınıf olmaya ve iktidarı burjuvaziden devralmaya henüz tam olarak hazır değildi. Kendi sorunlarını çözebilecek ve iktidarını kurmayı başarabilecek bir Komünist Partisi'nden henüz yoksundu. Ayrıca yukarıda sıraladığımız nedenlerin dışında, Komün'ün işlediği birçok hata da onun yenilgisinde önemli rol oynadı. Daha Komün düşmeden 1,5 ay önce onun muhtemel yenilgisini farkeden Marks, bunu iki nedene bağlıyor ve şöyle diyordu:

"Eğer onlar yenilirse, kabahat sadece onların 'iyi tabiatları'nda' olacaktır. Derhal Versailles üzerine yürümeleri gerekirdi. Şanslarını, vicdanları elvermediği için yitirdiler.... İkinci hata: Merkez Komitesi Komün'ün icraat yapabilmesine imkan verebilmek için iktidarı çok erken teslim etti. Yine çok 'onurlu' bir vicdanlılık yüzünden!" (2)

Marks'ın önemle üzerinde durduğu bu iki hata üzerine ise Lenin şöyle demektedir:

"Her iki hata da hücumda yetersizliği, burjuvazinin bürokratik-askeri devlet cihazını ve hakimiyetini parçalamak için bir bilinç ve kararlılık yetersizliğini içerirler." (3)

Bu iki büyük dehanın Paris Komünü üzerine söyledikleri, gerçektende en can alıcı noktaları içermekteydi ve bu düşünceler kendisini pratikte de doğrulamıştı.

Gerçekten de Ulusal Muhafız Merkez Komitesi, düşmanlarını ezmeden önce, seçime gitmekte acele etti. Tam bir kargaşalık sürerken, Versay üzerine yürümedi. Ayrıca "burjuvazinin bürokratik-askeri devlet cihazını ve hakimiyetini" parçalamada yeterince kararlı davranmadı. Örneğin maddi yönden çok büyük bir sıkıntı çekmesine rağmen, Fransız bankasına el koyup kamulaştırmadı. Dahası köylülerle ittifak kurmayı başaramadı. Tarım sorunlarıyla ilgilenemedi. Paris dışındaki bölgelerle gerekli bağlar kuramadı. Dolayısıyla da burjuvazi karşısında yalnız kaldı.

Komün'ün yenilgisine yol açan nedenlerden biri de, Komün'ün bileşimiydi. Proletaryanın bilimsel öğretisini kendisine rehber alan bir Komünist Partisinin olmayışı, Komün'ün yenilgisinin nedenlerinden birisidir demiştik. Komün'e seçilen 86 üyenin işçi, memur, esnaf, gazeteci ve çeşitli meslek gruplarından olmaları bir yana, bunlarında kendi içlerinde bir uyum yoktu. Örneğin Komün içinde bulunan Blankiciler ve küçük-burjuva iktisatcısı Proudhoncular meselelere farklı farklı yaklaşıyorlardı. Blankiciler kitlelerin örgütlenmesinde ekonomik ihtiyaçlara önem vermezlerken, Proudhoncular özellikle ekonomik sorunlarla ilgileniyorlardı. Ve merkezi bir proletarya devlet gücü meydana getirmeyi gereksiz görüyorlardı.

İşte yukarıda kısacada olsa sıralamaya çalıştığımız bütün bu objektif ve subjektif koşulların bileşimi Komün'ün yenilgisini kaçınılmaz olarak beraberinde getirdi.

PARİS KOMÜNÜ'NÜN ÖNEMİNİ VE DERSLERİNİ DOĞRU KAVRAYALIM !

Marks'ın *"insan neslini sınıf hakimiyetinden ebediyen kurtaracak büyük sosyal devrimin şafağı"* olarak değerlendirdiği Paris Komünü; yenilgisine rağmen, proletaryanın, burjuvaziden iktidarı almasının ilk pratik deneyi olarak tarihi bir öneme sahiptir.

Bilimsel sosyalizmin kurucuları ve büyük ustaları bu deneyden gerekli dersleri çıkararak, proletaryanın iktidar mücadelesine ışık tuttular. Ve onlar proletaryanın iktidar mücadelesindeki temel görevinin var olan burjuva devlet mekanizmasını bir elden diğerine almak değil, onu parçalayıp yerine yeni tipte bir devlet olan proletarya diktatörlüğünü kurmak olduğunu, bilimsel bir şekilde ortaya koydular. Komün bu göreve ilk adımlarını atarak başladı, ama ne yazık ki tamamlayamadan yenildi. Uluslararası proletarya ve ezilen halklar bu zengin deneyden çıkaracağı çok önemli dersler vardır. Bunları kısaca şöyle sıralayabiliriz.

Birincisi: Paris Komünü, proletaryanın burjuvaziye karşı yürüttüğü iktidar mücadelesinde, yalnızca var olan devlet mekanizmasını parçalamakla yetinmemesi gerektiğini, bunun yerine kendi devleti olan proletarya diktatörlüğünü kurması gerektiğini, aksi takdirde iktidarı elinde tutup uzun süre sürdüremeyeceğini açıkça gösterdi.

İkincisi: Paris Komünü, devrimin zafere ulaşabilmesi için proletaryanın bilimsel ideolojisiyle donanmış ve bu ML ideolojiyi gerçek anlamda somut koşullara uygulayan bir partinin, bir Komünist Partisinin olması gerektiğini, aksi taktirde devrimi sürdürüp, zafere ulaştırmanın mümkün olmadığını gösterdi.

Üçüncüsü: Paris Komünü, proletaryanın devrimde ilk iş olarak egemen sınıfların sürekli ordu ve polisini dağıtması gerektiğini ortaya koydu. Çünkü Lenin'in de belirttiği gibi, *"sürekli ordu ve polis, devlet iktidarının başlıca güç aletleridir."*

Dördüncüsü: Paris Komünü, devrimin zafere ulaştırılabilmesi ve devrimin kazançlarının korunabilmesi için, proletarya ve halkın silahlandırılması ve bir proletarya ve halk ordusunun yaratılmasının şart olduğunu gösterdi.

Beşincisi: Paris Komünü, proletaryanın devrimde zafer kazanmak için, düşmana karşı mümkün olduğunca geniş dostları ile birleşmesi gerektiğini, aksi taktirde tek başına burjuvazi karşısında zayıf kalacağını gösterdi.

Altıncısı: Paris Komünü, burjuvazinin muazzam devrim selini durdurup boğmak için (Thiers ve Bismarck'ın yaptığı gibi) el ele vereceğini gösterdi.

Yedincisi: Paris Komünü, devrime bir kere başlandı mı, onu sonuna kadar götürmek gerektiğini, ufak bir karamsarlık ve yalpalamanın devrimi yenilgiye götüreceğini gösterdi.

Sekizincisi: Paris Komünü, objektif ve subjektif şartlar yeterince olgunlaşmadan devrimin zafere ulaşmasının mümkün olmadığını gösterdi vb. vb...

Bugün 113. yıldönümünde Paris Komünü'nü anmak ve ondan gerekli dersleri çıkarmak ve yine bu dersler ışığında yeni Komünler yaratmak, Uluslararası proletarya ve onun önderliğindeki ezilen halklar için hayati öneme sahiptir. Ve bu görev proletaryanın omuzlarındadır.

Bugün burjuvazi karşısında aldığımız yenilginin geçici olduğunu unutmayalım. Uluslararası proletarya ve onun önderliğindeki ezilen halklar ML'min rehberliğinde emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi ve her türlü gericiliği yıkarak, sınıfsız ve sömürüsüz bir dünyayı yaratacak ve Komün'ün bayrağını dalgalandıracaktır.

Bu şanlı mücadelenin bir parçası olarak ta çeşitli milliyetlerden halkımız, proletarya ve onun ML ideolojisi ile donanmış partisi önderliğinde emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi ve onun ülkemizdeki uşakları olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarını yerle bir edecek, Demokratik Halk İktidarı ve oradan durmaksızın sınıfsız bir toplum yaratma uğrunda mücadelesini sürdürecektir. Zafer bizlerin ama mutlaka bizlerin olacaktır.

–YAŞASIN PARİS KOMÜNÜ !

–YAŞASIN MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN VE MAO ZEDUNG YOLDAŞIN IŞIKLI YOLU !

DİPNOTLAR:

(1) Marks, Engels, Lenin Paris Komünü Üzerine. Syf: 408.
(2) Marks'ın Kugelman'a 12 Nisan 1871'de yazdığı mektup, aktaran Lenin, Marksizm ve Devlet üzerine. Sy: 9-10.
(3) Lenin age, Syf: 10

Tarih 26 Aralık.....

Baştarafı Syf: 28'de

duruma geliyor. Bu yöntem özellikle Malatya'da daha şiddetli bir biçimde uygulanıyormuş. Nitekim oradan cezaevine gelen sanıkların çoğunun elleri uyuşuk kalıyor, doğru dürüst birşey tutmuyordu. Hatta bazılarının giyinmeleri, yemek yemeleri vs'de diğer tutukluların yardımlarıyla oluyordu. Muş-Malazgirt'ten getirilen Z. G. isimli tutuklu, çıplak tabanlarıyla toz haline getirilen cam kırıkları üzerinde yürütülmüştü. Bir başka sanık, "1800 Evlerde" kalorifer kazanına konulmuş, kendisine bol miktarda duman yutturulmuştu. Tunceli-Pertek'ten getirilen H. isimli bir sanık, diz kapaklarına kadar soğuk su içinde olmak ve sadece ayak parmakları yere değmek üzere iki el bileğinden yüksekteki bir su borusuna bağlanmış, 6 gün 6 gece bu şekilde bırakılmış, yarı baygın ve bitkin düştüğü bir sırada zorlukla kurtarılabilmişti.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

T"K"P 5. KONGRESİ ÜZERİNE (3)

II. BÖLÜM:
"TKP" 5. KONGRESİ ÇAĞIMIZIN GENEL GERÇEKLERİNİ VE DÜNYADA BUGÜNKÜ SOMUT DURUMU NASIL KARARTIYOR ?

GEÇEN SAYIDAN DEVAMDIR

Bütün ya da genel doğru biçiminde kavranılmadan, parça, ya da özel doğru bir biçimde kavranılamaz, parçanın bütün, özelin genel içindeki yeri, karşılıklı diyalektik bağı çerçevesinde, doğru biçimde ortaya konulamaz.

Yani çağımızın genel gerçekleri ve dünyamızın genel durumu doğru biçimde çözümlenmeden, tek tek ülkelerdeki devrimci süreçler ve somut şartlar doğru biçimde çözümlenemez.

Bu somut gerçek ve kuralın anlam ve önemi, sınıf mücadelesinin, insanlık tarihinde eşine rastlanılmamış biçimde keskinleşip karmaşık biçimlere büründüğü çağımızda, çok daha geçerli ve hayatidir.

Bu nedenle dir ki, yüzlerine sahte "komünizm", "sosyalizm" maskesi takınarak sınıf mücadelesi arenasında boy gösteren her renk ve boydaki anti Marksist-Leninist akımlar, özellikle de modern-revizyonist karşı-devrimci akımlar, öncelikle çağımızın bu hayati gerçeğini ve içinde yaşadığımız dünyanın somut durumunu çarpıtarak, kararlarak işe başlarlar.

Böylece, kendilerine, son derece önemli ve elverdiğine geniş bir manevra alanı yaratmış olurlar.

Bu durum Kruşçev-Brejnev modern revizyonist akımı, onun ülkemizdeki irili ufaklı uyduları ve özellikle de "kraldan çok kralcı" sahte T'K'P içinde aynen (hatta daha da fazlasıyla!!) geçerlidir.

Nitekim sahte T'K'P, Kongresinde de, "barış", "yumuşama", "silahsızlanma", "yaklaşık askersel-stratejik dengenin korunması", "savaş tehlikesine karşı mücadele" vs. üzerinde koparddığı demagoji yaygarası ardından, çağımızın bir dizi genel gerçeğini ve dünyamızın bugünkü somut durumunu alçakca karartıyor; "sosyalizm", "komünizm", "proleter enternasyonalizmi" adı altında ülkemizi, RSE'nin güdümüne sokmanın planlarını, "ivedi eylem programları"nı hazırlıyor, kotarıp kotarıp yeniden piyasaya sürüyor. Her konuda olduğu gibi bu konuda da, halkımızı ve devrimimizi arkadan vuruyor! Hem de daha sahtekarca, daha sinsice ve daha haince!

Ama sahte T'K'P'nin bu yeni bukalemunluğu da, Marksizm-Leninizm biliminin kantarında ve ülkemizin gerçek komünistleri nezdinde beşpara etmeyecektir!

Şimdi sahte T'K'P'nin bu konudaki politik hokkabazlıklarına bakalım!

1) Sahte T'K'P Kongresinin İddia Tezleri:

"Çağımızdaki temel çelişki kapitalizm ile sosyalizm arasındadır. Evrensel gelişmenin ana yönünü, *başta* Sovyetler Birliği *olmak üzere* dünya sosyalist sistemi *belirliyor..."* *(TKP 5. Kongre Belgeleri-2, Sf. 12)*

"Uluslararası durum giderek daha gergin, daha tehlikeli, daha istikrarsız bir nitelik alıyor. Her geçen gün, her yeni olay bu durumun baş sorumlusunun ABD emperyalizminin militarist, saldırgan politikası olduğunu *daha çıplak ortaya koyuyor.* Vaşington *ne pahasına olursa olsun* ABD ile SSCB, NATO ile VARŞOVA Antlaşması Örgütü arasında *kurulmuş olan* yaklaşık askersel-stratejik dengeyi *bozmak yolunda ayak diriyor.* Askersel üstünlük *elde ederek,* dünyayı egemenliği altına almak, tarihin gidişini geri çevirmek *istiyor. Bu amaçla* yeni bir dünya savaşının *hazırlıklarını yapıyor.*

"...ABD yönetimi, nükleer, kimyasal, konvansiyonel her tür silah üretimini sürekli ve hızlandırmakla *kalmıyor, dünyanın her köşesinde* yeni askersel üsler, köprü başları *kuruyor. Amerikan* askersel varlığını *görülmedik ölçüde yayıyor. Beyaz Saray kendisine boyun eğmiyen* ülkelerin iç işlerine kabaca karışmayı, *doğrudan ya da maşaları yoluyla* açık askersel karışmada *bulunmayı neredeyse doğal hakkı* sayıyor.

"Vaşington'un bugünkü militarist ve aşırı serüvenci politikası *tüm insanlık için olağanüstü tehlikelidir...."* *(TKP 5. Kongre Belgeleri-1, Sf.16-17)*

"İnsanlık için Cenevre görüşmelerinde *karşılıklı eşitlik ve eşit güvenlik temelinde bir* anlaşmaya varılarak bu tehlikeden kurtulma olanağı *hala vardır."* *(agb-Sf.17)*

"...SSCB askersel üstünlük *peşinde olmadığını, nükleer ve konvansiyonel silahların* olanaklı olan en alt düzeye *indirilmesine hazır olduğunu,* genel ve tam silahsızlanmadan yana *olduğunu, ama* var olan dengenin bozulmasına *da izin verilemeyeceğini göstermiştir.*

"ABD ile SSCB, NATO ile VARŞOVA Antlaşması Örgütü arasında var olan yaklaşık askersel-stratejik dengenin korunması, *yalnızca SSCB ve sosyalist ülkelerin* güvenliği açısından *önemli ve gerekli değildir. Bugün* dünya barışının korunması, her bir nükleer savaşın önlenmesi *her şeyden önce* bu dengenin korunmasına bağlıdır. *Dahası, ABD militarizminin Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının ulusal kurtuluş savaşlarını silahla bastırma, yenisömürgeci egemenliğini dayatma plan ve girişimlerinin gemlenebilmesi de, her şeyden önce,* bu dengenin korunmasına bağlıdır. Başta SSCB olmak üzere sosyalist ülkelerin var olan askersel-stratejik dengeyi korumak, yumuşamayı savunmak ve silahsızlanma için gösterdiği her çaba, *barış ve ilerleme güçleri için* en büyük enternasyonalist dayanışmadır." (agb, Syf: 18)

"Bugün dünyada barışı korumaktan daha önemli *hiç bir görev yoktur...* Barışın kalesi, barış güçlerinin temel direği SSCB..." *(agb, Sf.18-19)*

" Parti, programında barış uğrundaki savaşımın *birincil önemdeki yerini özellikle vurguladı."* *(agb, Sf.87)* vs. vs....

İleri sürülen tez ve iddiaları kısaca özetleyelim

* Uluslararası durum giderek daha gergin, daha tehlikeli, daha istikrarsız bir hal alıyor.

* Bu durumun baş sorumlusu ABD emperyalizminin militarist, saldırgan politikasıdır.

* Vaşington, var olan yaklaşık askersel-stratejik dengeyi bozmak, askersel üstünlük elde ederek dünyayı egemenlik altına almak, tarihin gidişini geri çevirmek istiyor.

* Bu amaçla yeni bir dünya savaşının hazırlıklarını yapıyor.

* Sürekli silahlanıyor ve askersel varlığını dünya ölçüsünde yayıyor.

* Vaşington'un bugünkü militarist ve aşırı serüvenci politikası tüm insanlık için olağanüstü tehlikelidir.

* Cenevre görüşmelerinde bu tehlikeden kurtulma olanağı hala vardır.

* SSCB askersel üstünlük peşinde olmadığını, genel ve tam bir silahsızlanmadan yana olduğunu göstermiştir.

* Ancak var olan dengenin bozulmasına da izin vermeyecektir.

* Çünkü sadece SSCB ve diğer sosyalist ülkelerin güvenlikleri değil, dünya barışının korunması, bir nükleer dünya savaşının önlenmesi, ABD'nin ulusal kurtuluş savaşlarının silahla bastırma, yeni-sömürgeci egemenliği dayatma plan ve girişimlerinin gemlenebilmesi de bu dengenin korunmasına bağlıdır.

* SSCB ve sosyalist ülkelerin bu doğrultudaki çabaları, barış ve ilerleme güçleri için en büyük enternasyonal dayanışmadır.

* SSCB barışın kalesi, barış güçlerinin temel direğidir.

* Günümüzün en önemli uluslararası görevi barışın korunmasıdır.

* Evrensel gelişmenin ana yönünü, başta SSCB olmak üzere dünya sosyalist sistemi belirliyor.

* Çağımızdaki temel çelişme kapitalizm ile sosyalizm arasındadır. vs. vs.

2) Sahte T'K'P Kongresi, Çağımızın Bazı Genel Gerçeklerini Nasıl Çarpıtıyor?

Şunu belirtelimki, yazımızın asıl konusu, sahte T'K'P'nin genel ideolojik-siyasi-örgütsel hattının, derin ve geniş kapsamlı bir eleştirisi değildir. Bu ayrı bir konu ve görevdir.

Güncel konu ve görevimiz, sahte, "TKP" kongresinin değerlendirilmesi, ipliğinin öncelikle pazara çıkarılmasıdır.

Bu doğrultuda, sahte "TKP" kongresinin, dünyada bugünkü somut durumu nasıl kararttığına geçmeden önce, onun çağımızın bazı genel gerçeklerini nasıl çarpıttığına kısaca değinmek istiyoruz.

Sahte "TKP", çağımızın gerçekleri üzerindeki en önemli çarpıtmalarından birisini, temel çelişki meselesinde yapıyor.

Ona göre "çağımızdaki temel çelişki, kapitalizm ile sosyalizm arasındadır."

Bu tespitte genel olarak, bir anlamda doğru sayılsa bile, çağımızın belirgin özelliklerini yansıtmaktan uzaktır.

Bizce, çağımızın yukarıda vurguladığımız belirgin gerçeklerinin altında yatan ve çağımıza damgasını vuran temel çelişki emek-sermaye çelişkisidir. Dünyamızdaki ve çağımızdaki tüm gelişme ve çatışmalar —kapitalizm-sosyalizm çatışması da dahil—, son tahlilde bu temel çelişkiden kaynaklanmaktadır, ya da ona bağlanmaktadır. Çağımıza damgasını vuran proleter dünya devrimi süreci, işte bu temel çelişkinin çözüm sürecidir.

Stalin yoldaş (ya da Kruşçev-Brejnev modern revizyonist akımların adından dahi öcü gibi korktukları büyük Marksist-Leninist önder), Leninizmin İlkeleri adlı kitabında, emperyalizm halinde evrim gösteren kapitalizmin başlıca üç çelişkisini şöyle sıralar:

* "Emek ile sermaye arasındaki çelişki."

* "Hammadde kaynaklarını, başkalarının topraklarını ele geçirmek için savaşım halinde olan çeşitli mali guruplar ve emperyalist devletler arasındaki çelişki."

* "Bir avuç egemen 'uygar' ulus ile (yani emperyalizm ile-İKK), dünyanın yüzlerce milyonluk sömürülen ve bağımlı halkları arasındaki çelişki." (age, Sf.10-11/Sol Ynl., Kasım-1978)

Ve devamla:

"....eski 'gelişen' kapitalizmi, cançekişen kapitalizm haline getiren belli başlı çelişkiler'in bu çelişkiler olduğunu özellikle vurgular.

Bu üç çelişki, emperyalist sistemin çöküş fermanını içinde barındıran kendi iç çelişkileridir.

Ancak bilindiği gibi, bu çelişkilerin bir sonucu olarak ve hemen yanı başında, bir çelişki daha, yani emperyalist sistemle sosyalist sistem arasındaki çelişki de çağımızın başlıca çelişkileri arasına dahil olmuştur.

Emek-sermaye temel çelişkisinin, proleter devrimin çeşitli biçimleriyle çözüldüğü, proletarya ve müttefiklerinin esas yön haline geldiği, yani iktidarı aldığı ve kapitalizmin zıddı sistemin, sosyalist sistemin üzerinde yükseldiği bir biçimi olan bu çelişki hem diğer çelişkilerden nitelik olarak farklıdır, hem de onları daha da keskinleştiren ve çözümünü daha da hızlandıran bir çelişkidir. Yani emek-sermaye çelişkisi bu çelişkiyi de kapsar, ama, bu çelişki emek sermaye çelişkisinin tümünü kapsamaz.

Bu çelişki, sosyalizmin bir sistem olarak dünya sınıf mücadelesi arenasına çıktığı 1917 Büyük Ekim Devrimi ile çağımızın gündemine girmiştir. Sosyalist sistem, enternasyonal proletaryanın anavatanı ve kalesi olarak, Lenin ve Stalin'in gerçek SSCB'si şahsında, yıllarca, emperyalist kuşatmaya rağmen dimdik ayakta durmuş, emperyalizmin zırhlı yumruğu faşizmin cepheden yönelttiği imha saldırısını (2. Dünya savaşında) başarıyla betaraf etmiş, bir dizi ülkede proletaryanın iktidarı almasıyla, dünyanın üçte birini kapsayan bir genişliğe ve konuma ulaşmıştır.

Ancak, emperyalizm, cepheden saldırıyla yapamadığını, daha sonraki süreç içinde, kaleyi içten fethederek gerçekleştirmiştir. Yani, (başta SSCB, ardından ÇHC ve son dönemlerde ASHC olmak üzere), tüm sosyalist ülkelerde modern revizyonizm iktidarı gaspetmiş, geriye dönüşü tezgahlamış, emperyalist sistemin "sosyalizm" maskeli parçaları haline getirmiştir.

Böylece, iki sistem, yani "kapitalizm ile sosyalizm" arasındaki çelişki, kapitalizmin lehine, daha doğrusu emperyalizmin lehine geçici olarak çözülmüş ve proletarya tekrar tali yön durumuna düşmüştür.

İşte sahte "TKP" Kongresinin, titizlikle gözden kaçırdığı çok önemli gerçek de budur!

Sahte "TKP ve kongresi bunu elbetteki boşuna yapmıyor! O böylece, hem çağımızın temel bir gerçeğini kararmış oluyor, hem de başta ABD ile RSE olmak üzere Doğu-Batı bloğu çelişkisine, yani emperyalist grup ve devletlerin kendi aralarındaki çelişkiye "kapitalizm-sosyalizm" kılıfı geçirmiş oluyor.

Sahte "TKP" kongresinin, çağımızın temel gerçeklerini çarpıtmasıyla ilgili bir demogojiside, "evrensel gelişmenin ana yönünü, başta Sovyetler Birliği olmak üzere dünya sosyalist sistemi"nin belirlediği cümlesinde ifadesini buluyor. Eğer "SSCB" ve "sosyalist sistem", geçmişte olduğu gibi, bugünde aynı konumda bulunsaydı ve gerçek sosyalist sistemi temsil etseydi, buna, proleter dünya devriminin, sosyalist sistem dışındaki güçlerinin de eklenmesi kaydıyla, herhangi bir itirazımız olmazdı!

Lakin sahte "TKP" ve kongresi, bu demogojiyle:

* RSE ve uydularını sosyalizmin gerçek temsilcileriymiş gibi yutturmaya çalışıyor.

* Onların evrensel gelişmenin ana yönü karşısındaki engelleyici karşı-devrimci rolünü gözardı ediyor.

* Evrensel gelişmenin ana yönünü oluşturan asıl itici gücü, proleter dünya devrimi süreci ve onun ögelerini hainçe kararttıyor!

3) Sahte "TKP" Kongresi, Efendisi RSE'nin Emperyalist Niteliğini ve ABD Emperyalizminin Suç Ortaklığı Rolünü Nasıl Gizliyor?

RSE'nin uşaklık ruhu sahte "TKP"'nin iliğine kadar öylesine işlemiş ki, efendisine en ufak bir toz zerresi dahi kondurmuyor! Dahası, ülkemizi ona peşkeş çekmenin teorisini yaptığı yetmiyormuş gibi, onun boyunduruğunu kabul etmenin "tarihi zorunluluğu"nu, halkımıza ve tüm devrimci güçlere "kırk satır mı, kırk katır mı?" türünden alenen dayatıyor!

DEVAMI GELECEK SAYIDA

TARİH, 26 ARALIK'LARI, 12 EYLÜL'LERİ DE YARGILAYACAKTIR!

Bir Siyasi Mahkumun Kamuoyuna Açıklaması

GEÇEN SAYIDAN DEVAMDIR

Bu ara benimle ilgili bazı şeylerde anlattı.Karşıdakinin "bekleyin, şimdi oraya geliyorum" türünde sözleri üzerine telefonu kapattı ve ifademi daktilo etmeyi sürdürdü. Beş-on dakikayı bulmamıştı ki, daha önce bahsettiğim ve başkomiser olduğunu tahmin ettiğim kişi çıkageldi. Benim üzerime aralarında geçen bazı konuşmalardan sonra, "olmaz böyle ifade, yırt bu ifadeyi" deyip, adeta köpürerek bana bazı sorular yöneltti. Bir yandan da eline geçirdiği copla, gelişi güzel vücudumun rastgelen yerlerine vurmaya başladı. Şiddetli bir cop darbesiyle sağ elimin üstü mosmor kesilerek, davul gibi şişti. Yorgun düşmüş olacak ki, sonunda, "böyle bir militanı bir daha nerede bulacaksınız, alın bunu tekrar sorgu odasına" komutunu verdi. Bunun üzerine gözlerim bağlanarak yeniden sorgu odasına alındım. Bu kez bu gözlüklü şahıs, Fevzi, Mit Osman, Bülbül Mustafa Sivritepe, Uzman çavuş ve gardiyan Hazım'dan oluşan bir ekipçe ziyaret edildim. Yeniden soyundurulduk. Sorulan sorulan genellikle yanıtsız bırakarak bütün gücümü, gelecek saldırıyı bertaraf etmeye yönelttim. Zaten onlarda pek fazla soru sormadılar. Önce şiddetli bir küfür-tekme-tokat-yumruk ve cop sağanağına tutuldum. Aynı sağanak yıkıldığım yerde de sürdürüldü. Kablo uçlarını can havliyle çekip kopardığım,- her seferinde değişik organlarıma bağlanarak uzun süre vücuduma akım verildi. Hatta tekrar tekrar girtlağıma ve kulaklarıma sokuldu, ağzımda, yüzümde bile gezdirildi. Oto lastiğinin boynuma geçirilmesiside ihmal edilmedi. Bir ara gözlerimdeki bağ düştü, kendilerini bütün çıplaklığıyla görmem üzerine, hemen hep birlikte üzerime çullanıp, gözlerimi yeniden daha sıkıca bağladılar. Falakaya yatırılıp, tabanlarıma inip kalkan sayısız cop darbesinden sonra, yeniden vücuduma akım verilmeye başlandı. Ancak bu kez dozaj öylesine yüksekti ki, dişlerim adeta sımsıkı kenetleniyor, akımın vücudumda yarattığı şiddetli sarsıntılardan ve betona geçerken yarattığı çatırtılardan başka hiç birşey hissetmiyor ve ağzımdan bir tek hışırtı bile çıkartamıyordum. Copları azgınca tabanlarıma indiren ve manyeto kolunu çeviren bu kez genellikle "Bülbül"dü. Sorgucularla son derece çetin bir şekilde didinmiş olacağım ki, sonunda ellerimi arkadan, bacaklarımı ve ayaklarımı tam üç yerden sıkıca bağladılar. Artık manyeto tellerini koparıp atmam, böylece orada birkaç dakikalık da olsa nefes almam imkansızdı. Akımın şiddetle vücuduma girdiği her seferinde, çırpınmaktan başka birşey yapamadım. En sonunda yorulmuş olacaklar ki, gözlüklü olanımın, "bunu suya götürmeyeceksiniz, burda böylece konuşana kadar kalacak, konuşana kadar arada bir ceryan verilsin" şeklindeki komutuyla çıkıp gittiler. Son derece bitkin düşmüştüm. Ağzım-burnum kanamış, yerler kanla dolmuştu. Zaman zaman üzerime dökülen sulardan yerler iyice ıslanmıştı. Boğuk hırıltılarla yerde hareketsiz inleyip duruyordum. Bundan sonra arada bir gelinip, 15-20 dakika sürelerle 5-6 kere daha vücuduma aynı dozajda akım verilmeye devam edildi. Bunu yapan "Bülbül"dü. Bir keresinde, ifade odasından getirdiği ve M.... D....'nin de gördüğünü söylediği bir sivri bıçaklı pazılarıma enlemesine uzun bir çizik çekmiş, kan akıtmıştı. Bir ara Fevzi'nin odaya girip "bildiklerimi söylemem" konusunda beni uyarıp çıktı. Epeyce öyle kaldım. Sonradan kendimin bile hayret ettiğim bir çabayla, ellerimdeki ve bacaklarımdaki tüm bağları çözmüştüm. Kabloları vücudumdan kopardım. Ve yavaş yavaş toparlanmaya başladım. Ancak kıpırdayacak halim kalmamıştı. İçeri giren gardiyan halimi hayretle karşılayıp, bağları kimin çözdüğünü sordu. Sonra kollarıma girerek beni tuvalete taşıdı. Vücuduma su sıktı. İçim adeta kavruluyordu. Tuvalet musluğundan biraz su avuçlamama müsade etti. Elbiselerimi güçlükle kucaklayıp öylece koğuşa girdiğimde ışıklar yanmıştı. Diğer sanıklar beni merakla bekliyorlardı. Saatin 7 olduğunu belli belirsiz hatırlıyorum. Güçlükle giyindirildim. Şiddetli bir baygınlıkla sarsılıp yere düşmekten güçlükle kurtarılıp, sırtüstü yatağa uzatıldım. Tüm ısrarlarıma rağmen, bir lokma ekmek ağzıma koyamadım. Yedikleri akşam yemeğinin etlerini ve biraz pilavı ekmeğin içine koyup, benim için gizlemişlerdi. Ayağa kalkmak istediğim her an aynı şiddetli sarsıntıyı geçirdim ve yatakta kıpırtısız bir şekilde dumak zorunda kaldım. Bir ara kollarıma girilerek tuvalete götürüldüm. Yere düşmekten, duvara yaslanarak kendimi kurtardım. Aynı durumla, ertesi sabah tuvalete getirildiğimde yeniden karşılaştım. Yine de yüzümü soğuk suyla yıkama, aynada yüzüme bakabilme imkanı bulabildim. Çenemde büyükçe bir yarık açılmış, kanı kurumuştu. Ağzımdan pelte pelte kan tükürüyordum. Avurtlarım şişmiş, çene kemiklerim şiddetle ağrıyor ve dişlerim tutmuyordu... O akşam ne tür hayati bir tehlike atlattığımı, şimdi daha iyi kavrayabiliyordum.

Aynı gün öğle üzeri koğuştan alınarak, ifade odasına götürüldüm. Fevzi isimli polis tekrar daktilo başındaydı. İfadeyi okuyarak imzaladım. Bu arada M. D'de getirilerek, ikimiz hakkında bir yüzleştirme tutanağı hazırlandı. Aynı uydurma beyanlar burda da tekrarlandı. Tüm beyanları bir kez daha reddettim. Tutanak ayrıca Fevzi, MİT Osman, Mustafa Sivritepe tarafından da imzalandı. Böylece işi daha sağlama bağlamış oluyorlardı. Fevzi benim sevinmemem, çünkü savcılıktan onbeş gün daha izin alacağını ve dosyamın tekrar buraya geleceği tehdidini bir kez daha savurmaktan geri kalmadı.

Daha sonra parmak izlerim alınıp, "yaftalı" fotoğraflarım çekildi. 13,30-14 sularında, bir fezleke ile sürekli orda yatıp kalkan şişman-palabıyıklı kişi tarafından zemin kattan sorumlu olan jandarmaya teslim edildik. Kimliğimle ilgili bilgiler kayıtlara işlendikten sonra, Musa isimli çavuş tarafından zemin

kata indirilerek, koridorun sonundaki bir yük koğuşuna konulduk. Böylece 7 Mayıs'ta başlayan 21 Mayıs'a kadar süren 14 günlük kabus dolu bir süre geride kalmıştı. Ama ayrıntıları, hiç bir zaman silinmeyecek şekilde zihnime perçinlenerek ! Öyle ya bunca acıyı, bunca çileyi, bunca eziyeti, işkenceyi, bunca hakareti nasıl unutabilirdim !

Zemin kata konulduğumuz koğuşta 25-30 kişi vardı. Bunlar E.A'le birlikte G. Antep'ten getirilen üç kişi, Pertek'in Pınarlar nahiyesi olaylarından getirilen 10-15 köylü, Malatya'da polis otosunun taranması gerekçesiyle getirilen 4-5 kişi, (bunlardan biri, kendisine içirilen sütkostiğin etkisiyle akli dengesini kaybetmiş ve hastaneye kaldırılmıştı). Elazığ Veteriner Fakültesi'nde çıkan olaylardan dolayı getirilen K... ve H... isimli iki öğrenci, (bunlar sol görüşlüydü, bunlara saldıran 15 kadar sağ görüşlü öğrenci ise, bitişikteki koğuşa konulmuştu); Bingöl'ün Solhan ilçesinde çıkan olaylardan dolayı getirilen 5-6 kişiydi. (Bunlarla birlikte getirilen 5-6 şeriatçı ise diğer küçük koğuşa konulmuştu. Birlikte mahkemeye gittiğimiz bu Salhon grubundakilerin hepsi barışarak serbest bırakıldılar)'

M. D. 2. gün mahkemeye çıkarılmak için götürüldü. Burdaki ifadelerinin tümünü işkence zoruyla alındığını söyleyip, reddetmesine rağmen, tutuklanıp cezaevine konulduğunu sonradan öğrendim. Ben burda tam 9 gün bekletildim. Bu arada, Tunceli'nin Mazgirt ilçesinin bir başkomiserinin öldürülmesiyle ilgili olarak getirilen 16-17 kişi de topluca bu koğuşa konuldu. Gelişi güzel toplanıp getirildiği belli olan bu sanıkların çoğu savcılıkça serbest bırakıldı. Tutuklanan 6 kişi ise, bir yıl kadar sonra çıkarıldıkları mahkemece suçsuz görülerek tahliye edildiler.

Koğuşun durumuna yukarda değinmiştim. Her taraf pislik içindeydi. Havası leş gibi kokuyordu. Günde üç kez verilen yemekler yeterli olmaktan uzaktı. Yemekleri karşılıklı iki ara halinde dizilerek, tabaklara eşit şekilde bölüştürülüp, bir tabakta 4-5 kişi ve bir kaşığa 2-3 kişi kullanarak yiyorduk. Yemeklerde, durumu iyi olmayanlar özellikle kayırılıyordu. Bende bunlardan birisiydim. Bu arada bir çok kişi peş peşe sorgu için yukarıya çıkarılıyordu. Bunlardan birisi de, eskiden öğretmen okulundan tanıdığım ve halen öğretmenlik yaptığı Pertek'in bir köyünde ihbar üzerine gözaltına alınan E isimli bir ilkokul öğretmeniydi. Zemin katta, o dönem de herhangi bir fiziki baskı yoktu. Ancak üst kattan duyulan sürekli çığlıklar, her seferinde de tüm koğuştakileri derin bir üzüntüye sürüklüyordu. Böyle anlarda koğuşa ağır bir hava çöküyor, bir tek çıt çıkmıyor, tüm sanıkların morali bir anda sıfıra iniyordu. Gece yarılarına kadar süren bu çığlıklar, üst kattaki erleri de, rahatsız etmiş olacak ki, sorgu timiyle askerler arasındaki çelişki iyice derinleşti ve gece seansları bir ara kaldırıldı. Çığlıklar, artık çoğunlukla gündüzleri duyuluyordu.

Küçük koğuş pencerelerinden gördüğümüz ve zaman zaman seyrederek vakit geçirdiğimiz bir manzara da, bir voleybol sahasında polislerle askerlerin karışık olarak yaptığı maçlardı. İşkenceciler boş zamanlarında da eğlenmeyi ihmal etmiyorlardı. Başka bir manzara da, 06 plaka ile başlayan lacivert Renault arabanın, gün aşırı olarak bazı sanıklara yıkattırılmasıydı.

Burada kaldığım günler içinde, zaman zaman ağzımdan pelte pelte tükürmeme, avurtlarımdaki ve dişlerimdeki şişlik ve ağrıların devamına rağmen, yaralarım ve vücudumdaki morartılar, işkenceden ve onun psikolojik etkisinden kurtulmaktan olacak, son derece şaşırtıcı bir biçimde iyileşmeye yüz tuttu. Yaralarım süratle kabuk bağlıyor ve bu kabuklar hoş bir kaşıntıyla birlikte çatır çatır sökülüyordu. Vücudumdaki ufak tefek morartılar ve sağ ayak tabanımda kan toplanan bir şişlik gidene kadar kaldı.

Bir ara yeniden yukarıya çağrıldım. Bir an için, tekrar sorguya götürüldüğümü düşündüm. Koğuşa derin bir kaygı sardı. Ancak yukarı çıktığımda beni bir sürpriz bekliyordu. Ender rastlanılan ayrıcalıklardan biri olarak bir kaç dakika babamla görüştürüldüm. Dönüşte, zemin kata kadar ardımdan gelen Feyzi, dosyamın geri getirileceği tehdidini son bir kez daha savurmaktan geri kalmadı...

Zemin katta kalışımın 9. günü, bu "sorgulama bürosu"na getirilişimin 23. günü ve gözaltına alınışımın 29. günü, yani 29 Mayıs 1980 tarihinde, mahkemeye çağrılanlar arasında ismimi okunduğunda, burdan kurtulmanın sevincini nasıl bir heyecanla yaşadığımı anlatamam. Geride kalanlarla, nemli gözlerle vedalaşarak, Solhan grubuyla birlikte büyük bir askeri ringe konularak götürüldüğümüz mahkeme binasının altındaki duruşma salonuna konulduk. Daha önce bahsettiğim küçük savcılık binasında, uzaktan babamla gösterilerek çıkarıldığım albay veya yarbay rütbeli bir askeri savcı tarafından ifadem alındı. Aynı gün öğleden sonra çıkarıldığım sorgu hakimliğince tutuklandım ve bir askeri ringe konularak, askeri ceza ve tutuk evi komutanlığına getirildim. Gereken işlemler yapıldıktan sonra, aynı binanın altkatında bulunan 2 nolu askeri ceza ve tutukevinin koğuşuna konuldum. Tutukluluğumun 8. ayında tüm itirazlarıma rağmen tahliye edilmeyerek, sonunda gülünç denilebilecek bir iddianame ile askeri mahkeme huzuruna çıkarıldım. 4-5 celse sonucunda tüm itirazlarıma ve yazılı olarak yaptığım uzunca bir savunmama rağmen, sonuçta, 22 Mayıs 1981 tarihinde toplam 4 yıl 12 ay ağır hapis, 2500 TL ağır para; 1 yıl 4 ay da gözetim altı cezasına çarptırıldım. Bu cezanın gerekçeli hükmü bilhare bana iletildi. Bu arada, bu kararı temyiz için, askeri yargıtay nezdinde, uzunca bir dilekçe ile yaptığım itiraza rağmen, cezaevinde kaldığım sürece bana resmen tebliğ edilmeyen askeri yargıtay kararı ile de bu cezam kesinleşti. Bu duruma göre, gerekli infaz işlemleri yapıldıktan sonra cezaevinde kalmam gereken süre 32 ay kadardı.

Cezaevleriyle ilgili izlenimleri anlatmaya geçmeden önce, burda biraz ara verip, bu sıkıyönetim komutanlık bölgesindeki işkence uygulamaları ve sorgulama yöntemleri hakkında bir kaç söz daha söylemek istiyorum.

Komutanlığın esas bürosu, Elazığ merkezindeki "1800 Evler Sorgulama Bürosu"ydu. Ancak diğer illerde de ayrı ayrı alt sorgulama büroları vardı. Buralarda sorgulaması yapılanların bazıları doğrudan askeri savcılığa gönderiliyor; diğer çoğunluğu ise soruşturmanın derinleştirilmesi amacıyla "1800 eviere" getiriliyordu. Tunceli'de önceleri, bahsettiğim öğretmen okulundaki gözetim yeri binasının üst katında bulunan "sorgulama bürosunun, sonradan şehir dışına ve Elazığ yolu üzerindeki eski Ziraat Okulu'na taşındığı, oradan gelenlerce anlatılıyordu. Malatya'daki "büro"nun ise, bentlerderesi"nin az ilerisindeki şoför okulunda bulunduğu söyleniyordu. Burdakilerinde de benzer sorgulama yöntemlerinin uygulandığı anlatılanlardan açıkca anlaşılıyordu.

Bölgedeki gözaltına alma ve tutuklamalar, 12 Eylül'le birlikte daha da yoğunlaşmış ve sorgulama yöntemleri daha da şiddetlenmişti. Sorgulamalarda yeni yeni yöntemler geliştirilmişti. Bunlardan en etkili ve korkunç olanı "çarmıha geriliş"ti. Bu yöntem şöyle uygulanıyormuş; işkence gören sanık çırılçıplak soyundurularak, yana açılan kolları, pazularından, omuzlarından uzatılan bir sopayla sıkıca bağlanıyor, sanık bu şekilde sopadan geçirilen bir iple askıya alınıyor, erkeklik organına ve ayak bileklerine taş vb. gibi ağır cisimler asılıyor ve çeşitli organlardan akım veriliyor. Bu şekilde tüm ağırlığın yüklendiği kollar, adeta kopacak gibi oluyor ve bir süre sonra tamamen uyuşarak, artık birşey hissetmez

Devamı Syf: 24'de

"AÇLIK DİRENİŞİ" ÜZERİNE (3)

GEÇEN SAYIDAN DEVAMDIR

İşte böyle bir durum bireysel bir eylemcinin yalpalaması, muğlak ve kararsız tavırlar içerisine girmesinin yaratacağı sonuç gibi, eylemin etkisini zayıflatacak, başarı şansını aynı temeldeki devam koşullarında *—ortadan kaldıracaktır.* Bu anlamda BSAD'leri gibi KSAD'lerinde barışla sona ermesi için esasta aynı özelliği kaybetmesi hali geçerli bir kıstastır. Sonuçta BSAD'd sonuç alamadan eylemi bırakmanın faaliyeti nasıl yenilgiyle noktalanmışsa, bu da bir yenilgi sayılmalıdır. Ancak birincisinin kaynağı yılgınlık, ikincisinin ise zorunlu bir taktiktir. Yoksa eylemde sonuç alana kadar ciddi bir azınlıkta olsa, devam edilmesi *kabul edilebilir* bir olay değildir ve bu da o noktadan sonra intihardır. Açıktır ki, o barışla sonuç alamayacak olan eylem devam ettirilemez. Eylem, eğer sonuçta devam eden bir yaptırımın süresi sözkonusu ise, daha değişik taktiklere dönüştürülebilir ve mücadele en azından salt saldırıya uğranılarak pasif ya da aktif direnişle sürdürülür.

KSAD aynı BSAD'leri gibi süresiz olma özelliklerine sahiptir. Bundan dolayıda eylem, kitlenin başlangıç durumuna göre ciddi bir azınlığa düşmediği şartlarda, talepler kabul edilene kadar devam eder. Taleplerin kabul edilmesi, sürece bağlı olarak, eylemin kayıplar vermesine neden olabilir. Verilen kayıplar, yani kitleden bazı direnişçilerin ölmesi, genel kitlesel durumda olumsuz yönde bir değişim (kitlevi) olmamışsa, eylemin özüne, devam edip etmemesine olumsuz yönde bir etkide bulunmaz. Kayıp verilmesi ve hala sonuç alınmamışsa, kitleyi olumsuz yönde etkileyebileceği gibi, bunun tersinde olabilir. Yani kitle, kayıplardan olumlu yönde etkilenerek, direniş ruhunu güçlendirip, mücadele azmini artırabilirde.... Kuşkusuz bu kamuoyunun durumundaki gelişmeler, kitle içinde çalışma ve moralini ayakta tutma vb. bir dizi etkene bağlıdır. KSAD'lerindeki kitlesel özellik, ölümle sonuçlanan olaylara *izin vermemek* gibi bir fonksiyon taşımamaktadır. Dolayısıyla süresiz özelliğinden dolayı subjektif güçlerde önemli bir değişim ve gerileme olmadıkça ölüm gündeme gelebilir ve hatta bu gibi durumlarda ölüm olayları kaçınılmaz hale gelir.

KSAD'lerinin gündeme gelmesi ve hayata geçirilebilmesi için gerekli bazı şartlara ihtiyaç vardır. Bunlar arasında öncelikle ele alınması gereken objektif şartlardır. Objektif şartlarda bu soruna ilişkin, ana hatlarıyla ikiye ayırabiliriz. Birincisi; herhangi bir alanda, özellikle cezaevlerinde kitlelerin siyasi, ekonomik, demokratik temel hakları ağır gaspa uğramışsa, bunu değiştirmek ve asgari yaşam koşullarını sağlamak için, ikincisi; esasta cezaevlerinde hakim sınıfların sistemli bir ağır saldırısı, yaptırım vb. uygulamalarının gündeme gelme aşamasında iken bunu önlemek veya gündeme gelmişse ortadan kaldırmak amacı ile sözkonusu olmaktadır. Kuşkusuz bu saydığımız şartları mutlakçı bir anlayışla ele almamak gerekir. Eylem bu şartların mevcut olduğu her dönem geçerli olmayabilir. Eğer KSAD yakın bir tarihte kullanılmamışsa, salt klasik direnme (işkenceye, saldırıya uğrayarak) ve başka eylem biçimlerinin etki yapma gücü yoksa; kitleler asgari temelde eylemi götürebilecek psikolojik ve sosyal yapıda olup, eyleme ve muhtelif gelişmelere genel olarak hazırsa, eylemin geçerli ve etkili olabilmesi için gerekli özellikler —eylem alanı için objektif şartlarla ilintili olarak elverişli demektir. KSAD'lerinin başlayabilmesindeki özgün bir koşulda eylemin yapılacağı alanda bulunan kitlenin, asgari olarak kitle konumunda sayılabilecek bir bölümünün eyleme hazır olmasıdır. Azınlık bir grubun (genel kitleye göre) eyleme başvurma, başarı şansını büyük ölçüde zayıflatacaktır. Aynı zamanda da eyleme bu halde başvuracak olanların kitlelerden tecritine yol açacaktır.

Eylem yapılacak alandaki kitle çoğunluğunu bünyesine alması hedeflenmeli, bunun sağlanması için çalışılmalıdır. Fakat *şartların zorunlu olarak* eyleme başvurulmasını dayattığı durumlarda kitlenin çoğunluğu sağlanmaya çalışılsada, bu gerçekleşmezse azlıkta olsa *kitlevi bir güç* varsa eyleme başvurulur. Böyle bir durum eylemin başarı şansını etkileyebileceksede, zorunluluk bunu göze almayı gerekli kılabilir. Öyle dönemler olabilir ki, kitlevi sayılabilecek bir *azınlık*; genel kitlelerin pasifikasyonun etkisinde kaldığı, kararsızlık geçirdiği *dönemlerde* genel saldırıları göğüslemek için devrimci sorumluluk gereği görevlerini yerine getirme amacıyla, aynı zamanda da genel direnişteki mücadele perspektifiyle KSAD tipi bir eylemi hayata geçirebilirler. KSAD, bahsi geçen bu iki kategori dışında esas olarak gerçek işlevini yerine *getirmemektedir* Ancak bu gibi durumlarda gündeme getirilmeli, esas olarak bu tip durumlarda kullanılmalıdır. Fakat KSAD şüphesiz ki, yanlış yaklaşımlarla, aceleci eğilimler, paniğe kapılma, saldırılara pratikte göğüs gerememe, kolaycılık vb. küçük-burjuva anlayışlarla, bazı dönemler cezaevlerinde gereksiz yere hayata geçirilmiş ve sonuçta istisnai olarak başarılar kazanmışsada genellikle olumsuz sonuçlar elde etmiştir. En azından bir takım başarılar sağlamış olsada yanlış anlayışların gelişmesine yol açmıştır. Bu tip yanlış, gereksiz (zamanlama açısından) eylemler, şu gibi düşüncelerle ve şu gibi durumlarda hayata geçirilmiştir;

1)— Henüz gündemde ağır bir saldırı olmadığı ve varolabilecek saldırıların ne gibi sonuçlara yol açacağının bilinmediği şartlarda sorunu abartıp, karamsarlığa, paniğe kapılarak.

2)— Çeşitli nedenlerle eyleme başvurmamak gerekirken, yoğun saldırılara göğüs gerememenin ürünü olarak, kolaycılığa düşülerek (nispeten daha kolay gösterildiğinden), yani sorunları daha değişik bir mücadele programıyla çözme imkanı varken, kolaycı bir düşünce ile hemen etkili silah olan KSAD'ne başvurarak KSAD'ni zamansız kullanarak *harcamak* (ki gereksiz yere gündeme getirme ve sık başvurulması halinde etkisini azaltacaktır da) üzerimize gelen bir yılanı taş ile, sopayla veya ayakla ezme ve öldürme imkanı varken bu ortam bunu gerektirirken silah kullanarak öldürmeye benzer. "Taşla veya sopayla öldürülebilir, ama silah kullanarak işi sağlama almak gerekir" düşüncesiyle hareket edilebilmektedir. Oysa biz en etkili ve sonuncu yöntemlerden herhangi birini kullanmadan önce ortama uygun ve tehlikeyi yok edebilecek *daha değişik* silahları kullanmayı denemeliyiz. Ancak bunların sözkonusu olmadığı koşullarda yılana karşı *silah* kullanabiliriz.

KSAD'leri bahsettiğimiz iki kategorinin temeli, insan haklarına ve siyasi tutukluluk statüsüne bağlı ele alınmalıdır. Bu şartların özündeki slogan *siyasi*

tutukluluk hakkı ve asgari insani yaşam koşullarının sağlanması talebini içermektedir. Ceza veya tutukevlerinin statüsü konusundaki genel talebin içerisine özel olarak, yaşam koşulları girmektedir. Siyasi tutukluluk muamelesinin yapılması isteği ise, esasta içerisinde belli hakları barındırmaktadır. Bu haklar, devrimcilerin adi suçlu ya da asker olarak değerlendirme, ona göre muameleye tabi tutulmasının *reddi* temelinde siyasi unsurlar olarak kabul edilmeleri ve alternatif güç olarak görülmeleri gerektiğinin ürünü şeklinde, tutukluluk konumunda da siyasi hayatlarını sürdürmelerinin, buna uygun şekilde hareket edebilmelerinin engellenmemesi talebi ile *ortaya çıkmaktadır.*

KSAD'leri yaşam koşulları ve hukuki haklar ya da siyasi, demokratik, ekonomik talepler uğruna olabileceği gibi, insani olarak özel bazı uygulamalara karşı da pratiğe sokulabilmektedir. Gene KSAD'leri eylemin hayata geçirildiği alanlarda veya bu alandaki kişilerle (örneğin; cezaevi, tutuklular, mahkumlar) ilgili bir kısım baskı yasalarını, politikaları, oyunları bozmak, ortadan kaldırmak için de uygulamaya girebilirler. Örneğin; herhangi bir kişinin yasalarda olmadığı halde alınıp, işkenceye götürülmesi karşısında bu kişi geri gelene kadar veya herhangi bir yeni yasanın kaldırılması, uygulamaya sokulmaması için KSAD'ne başvurabilmektedir. Doğru yöntem ve eylem biçimi somut koşullara bağlı olarak seçilmelidir. Ancak bu konularda genellikle KSAD'nin kullanılmaması daha doğrudur. KSAD'leri eylem biçimi ve eylem silahlarının kısıtlı olduğu cezaevlerinde önemli bir yere sahip olmaları itibarı ile, dikkatli kullanılmalı, olur olmaz her noktada sık sık başvurulmamalıdır. En azından bu konuya kavrandığı oranda dikkat edilmelidir. Bu nedenle bu tip sorunlarla ilgili KSAD'leri hayati özelliği zayıf uygulamalara karşı bir şekilde istisnai olmaktadırlar. Tabiiki meselenin sistemleşmeye yüz tutma aşamasına girmesi, daha özel bir durumdur. Bugünkü tutukluların ve hükümlülerin işkenceye "yasa yoluyla" alınması da daha ayrı bir konum teşkil etmektedir. Böyle yasalaşmış uygulamalara karşı, gerek tasarı aşamasında iken, gerekse de yasallaştıktan sonra etkili bir eylem KSAD temelinde de olsa, ancak geniş çaplı, birçok cezaevinin katılımıyla sonuç alıcı bir nitelik kazanabilir. Geniş çaplı, birçok cezaevinin katılımının yanısıra, bu gibi kapsamlı KSAD'leri, hele bahsettiğimiz sorunla ilgili sonuç alınabilmesinde kamuoyunda fonksiyonu hayli önemli bir yer tutmaktadır. Bu önemli nokta da unutulmamalıdır.

KSAD'leri gerek dünya, gerek ülkemizde hayata geçirildiği zaman, eyleme başvurulmasının nedeni; ya birinci ya da ikinci kategoriye girmekte, yada ikisini birlikte kapsamakta, tali olarak da özel uygulamalara ve diğer bazı konulara karşı gündeme gelmektedir.

Ülkemizin yakın geçmişindeki somut gelişmelere kısaca göz atacak olursak, örneğin Davutpaşa'daki 1980 Mayıs'mdaki ilk KSAD esas olarak birinci kategoriye girmekteyken, 1980 Ağustos'undaki eylem esasta ikinci kategoriyi kapsamaktaydı. Son olarak 1981 Nisan'ındaki eylem ise özel uygulamalara karşı gereksiz ve yanlış olduğu halde KSAD biçiminde hayata geçirilmiştir. Bunlardan ilk ikisi başarı sağlamış, sonuncusu da başarısız olmuştur. Sultanahmet'teki ilk KSAD 1980 Kasım'ında, esasta birinci kategoriye, ikincisi ise esasta ikinci kategoriye dahil olmakla beraber her ikisi iki kategoriyi de değişik ölçüde kapsamaktaydı. Bu eylemlerin ikisi de esasta başarıyla sonuçlanmıştır. Ve hedeflerine, dönemlerine göre erken ulaşmıştır. Alemdağ'da bir kere baş vurulan KSAD (1981 1 Mayıs) her iki kategoriye girmekle beraber, esasta ikinci kategoriyi barındırmaktaydı ve değişik nedenlerle yenilgiyle sona ermiştir. 1981 Nisan'ında yeni açılan Metris'te ise KSAD (1981 Mayıs) esasta ikinci kategoriye girmekteyken, ikinci KSAD (1981 Ekim) esasta birinci kategoriyi kapsamaktaydı.

Bunlardan birincisi, esasta olumlu sonuç kaydetmiş ve o dönemde istenileni ana hatlarıyla başarmış, ikincisi ise, kısmi etkilerine karşı esasta yenilgiyle sonuçlanarak başarısız kalmıştır. En son duyulan eyleme kadar belirgin bir KSAD yaşanmayan Mamak'ta son 1981 Aralığındaki KSAD'den önceki KSAD (1981 Ağustos) ikinci kategorideydi ve yenilgiyle sonuçlanarak herhangi bir adım atamadı.

Değişik bir türü olmayan KSAD içerisinde eylemin başarıya ulaşmasındaki temel faktörler eylemin kitleselliğinin devamı ve eylemi yürütenlerin ölümü göze alabilme noktasına giderek kararlılıklarını kanıtlamasıdır. Ancak bunların yanısıra eylemin başarıya ulaşmasında belirleyici olmasa da bir takım vazgeçilmez faktörler daha vardır. Eylemin varolması zaten nesnel şartlara göre gündeme geleceğinden, bu durum eylemin başlatılmasında esas noktadır. KSAD'in varolabilmesi için objektif şartlar esasta yeterlidir. Döneme göre subjektif şartlar hazırlanmadan eylem acilen devreye girebilir. Oysa bizim şimdi değindiğimiz sorun daha farklı olarak, bu aciliyet yoksa, eylemin başarıya ulaşması için yerine getirilmesi gereken görevlerin ve yapılacakların ne olması gerektiğidir. Bu arada gene açıklanması gereken diğer sorunlarda eylemin başarıya ulaşmasında temel olmayan ancak birçoğu vazgeçilmez ve ilke niteliğindeki şartlar ve kurallardır. Bu şartların başında, Eylemin subjektif şartlarının hazırlanması gelmektedir. KSAD'ni yürütecek kitlenin eylemin talepleri doğrultusunda hazır hale getirilerek eyleme içten ve gönüllü sevkedilmesi; eylemin gerçekte kitlesel nitelik alması yani kitlenin bilinçli mücadelesinin sağlanması önemli bir sorundur. Sorunda kitlenin, bu denli sonucunda ölüm olasılığını da barındıran ve her geçen gün vücudun ana işlevlerinden ve gereksinimlerinden taviz koparan bir eylem de güçlü ve duyarlı yer alması KSAD'deki sonuca ulaşmasındaki temel faktöre direk bağlıdır. Ayrıca kitlenin birleşik gücünün yönlendirilmesi gerektiğinde diğer bir sorun eylemci kitlelerin örgütlülüğünün sağlanmasıdır. Gene temel faktör olan kitlesel durumun doğması halinde eylemin sarsılacağı gerçeği örgütsüzlüğün etkileyebileceği, doğurabileceği bir durum olması dolayısıyla örgütlenmenin rolünü daha iyi açıklayabilmektedir. Eylemin platformunu yani taleplerinin amacının esas ve tali isteklerinin, belirleyici sorunlarının neler olduğu, sona ermesinin ne gibi gelişmelere bağlı (hangi taleplerden taviz verileceği, hangilerinden verilmeyeceği) eylemin perspektifini ve taktiklerinin eylemin yürütülmesinde belirleyici, bağlayıcı organın oluşturulmasının nasıl olacağı, devrimci güçler arasındaki ilişkinin ne şekilde yürütüleceği, hedef olan hakim güçlerle yapılacak olan diyaloğun nasıl geliştirileceği (kimlerle? toplumu değilmi? Neler nasıl konuşulacak? vb.) eylem için yaşam kurallarının neler olduğu ve bunlar gibi, bunlara bağlı birdizi sorun eylemin örgütlülüğünün kapsamına dahildir. Bütün bu sorunların şartların imkansızlığı ya da anlaşmazlık sonucu belirlenemeyip muğlak kalması, örgütlülüğün olmayışı eylemin başarıya ulaşması için temel olan faktörlerin, büyük ölçüde etkileyici ve kaçınılmaz olarak istisnai durumlar dışında yenilgiye götürecektir. Şartların çok ağır olmasından dolayı buna karşı ısrarlılığın ve kararlılığın güçlü oluşu ya da hakim sınıfların çeşitli nedenlerden dolayı sorunu uzatmama, üstünü kapatma amacıyla hareket edeceği durumlarında eylemin örgütsüzlüğü diliğindenci ve tutarsız gelişimine karşın ender olarak başarıya ulaşabilir.

DEVAMI GELECEK

.....FABRİKASINDA DİRENİŞ !

İKK: Fabrikanızın adını söylermisiniz ?

C: Lastik fabrikası.

İKK: Fabrikanızda kaç işçi çalışıyor ?

C: 25 mevcudiyetimiz var.

İKK: Sigortalımısınız ?

C: Evet.

İKK: Sendikanız var mı ?

C: Türk-İş'e bağlı Kauçuk-İş.

İKK: Fabrikanızdaki mevcut gelişmeleri anlatır mısınız ?

C: Gelişme şöyle oldu. Biz aylık üzere ücret aldığımızdan dolayı, patron iki aydır ücretimizi vermiyordu, biz ise perişan durumdaydık. Bu gelişmeden sonra işveren fabrikayı terk etti. Bununla beraber, işçiler arasında hoşnutsuzluk baş gösterdi. Bu hoşnutsuzluk, çektiği ekonomik sıkıntının yanı sıra, ücretleri alamamanın vermiş olduğu parasızlık temelinde oldu. Ve fabrikadaki malları icraya verip, başka bir işverene mallarını alması için teklif etti. Bundaki amaç, işçinin tazminatını vermemektir.

İKK: Bunun üzerine ne yaptınız ?

C: Biz 20 gündür çalışmayıp, fabrikaya gidip, fabrikadaki malların götürülmesini önlemek, ikincisi ise, yeni gelen patronu görüşmeye zorlamak amacı ile fabrikada bir nevi oturma grevi yapmaktayız. Üçüncüsü ise, eski işçilerin tazminatlarını ödemeksizin çıkarıp, yeni işçileri almaktadır.

İKK: İşçilerde birlik mevcut mu ?

C: Evet işçiler birdirler. Bu birlik, yalnız ekonomik demokratik bir birlik olup, kendi çıkarlarımız için veya tazminatımızı ve haklarımızı almak içindir.

İKK: Peki daha sonra ?

C: Yeni gelen patron fabrikaya kilit vurup bizi içeri almamaya yelteniyordu, bizde sabahleyin kilidi kırıp içeri girdik. Amacımız şudur: hepimizin hakkını verirse toplu çıkış yapabilir, ancak bizi bölmeye parçalamaya asla izin vermeyiz. İşçi arkadaşlar arasında *"ya birimiz ya da hepimiz"* şeklinde kararımız vardır.

Yeni gelen işveren tazminatımızı vermeksizin çıkış yapmak, ve yeni işçi almak gayesindedir. Bizde *"tazminatımızı vermeden ne üretim yapabilirsin, ne de yeni işçi alabilirsin"* dedik. Ve yeni işvereni içeri soknuyoruz. Amacı ise, eski patronun bir oyunu olabilir. Çünkü bu yolla eski işçilere tazminat vermeksiniz atmak istiyor.

İKK: İşçilerin siyasi durumu nedir?

C: İşçiler arasında demokrat, yurtsever insanlar olmasına rağmen, genelde MSP yanlısı olduğundan, içinde bulundukları şartlardan (fabrikanın durumundan) dolayı *"bu nasıl adalettir"* deyip, bir yönde onların deyimiyle anarşistlerin eskiden iyi yaptıklarını söylerken, diğer yandan da, askeri ve silahlı eylemleri doğru görmemektedirler.

Bunun üzerine, biz kendi aramızda üç kişiyi seçtik Selimiye'ye yolladık, dilekçe verdik, bize gidin fabrikanıza dediler. Burda da bir fayda görmedik. Çalışma bölge müdürlüğüne gittik, geleceğiz dediler, gelmediler. Bununda bize yararı olmadı.

İKK: Sendikanın bir fonksiyonu oldu mu ?

C: Hayır sendika hiç uğramadı.

İKK: Söyleyeceğiniz başka bir şey var mı ?

C: Birde yeni işverenle görüştükten sonra, işveren gece polis ve avukatı ile fabrikaya girip, işçi dosyalarını ve vizite kağıtlarını alıp götürmüştü. Burdaki amaç ise işçileri her türlü haktan mahrum etmektir. Şimdilik ortadayız, ne olacağımız belli değildir. Ayrıca mahkemeye vermiş bulunmaktayız. Hakkımızı alana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz.

İstanbul'dan Bir İKK okuyucusu...

STALİN'İ ANIYORUZ...

"SBKP yöneticileri, Çin Komünist Partisini Stalin'i savunmakla suçlamaktadır. Evet Stalin'i savunuyoruz. Kruşçev'in tarihi çarpıttığı ve Stalin'i tamamen inkar ettiği bir zamanda öne çıkmak ve Uluslararası Komünist Hareketin çıkarları için onu savunmak elbette bizim kaçınılmaz görevimizdir." (11)

Bizde bugün ML'nin klasiklerinin savunulmasının bizim için kaçınılmaz bir görev olduğunu söylüyoruz. Hem de, bugün Mao Zedung yoldaş şahsında ML'me azgınca saldıran revizyonist, troçkist kırması görüşler savunan AEP ve onun yandaşlarının sahte Stalin "savunuculuğuna" karşı geçmişte tıpkı Kruşçev'in Stalin'e övgüler dizdiği gibi, Mao Zedung yoldaşa övgüler dizen Enver Hoca ve şürekası Mao'nun ölümünden sonra ona azgınca saldırılara başladı. Hem de oportünizmin eski pash silahları ve taktikleriyle. O Mao Zedung ile Stalin'i karşı karşıya getirerek ML düşmanı yüzünü Stalin "savunuculuğu" maskesiyle örtmeye çalıştı. Oysa ML'ler böylesi oportünist revizyonist taktiklerin hiçte yabancısı değillerdi. Stalin yoldaş şahsında ML'min temellerini dinamitleyen Kruşçev-de Marks, Engels ve Lenin savunuculuğunu kimseye kaptırmak istemiyordu. Ama tarih nasıl onların gerçek yüzünü ortaya çıkardıysa ve bunu gizlemeye hiç kimsenin gücü yetmediyse AEP ve şürekasıda Stalin "savunuculuğu" sahtekarlığını gizleyemeyecektir. Marksizm-Leninizm zafere, revizyonizm, oportünizm ve troçkizm ise yenilgiye uğrayacaktır.

—YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

—STALİN YOLDAŞIN ESERLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

—YAŞASIN MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN VE MAO ZEDUNG YOLDAŞLARIN IŞIKLI YOLU!

EMEĞİN SESİ.....

Kaldıki bu yazımızda üzerinde durduğumuz genel anlayışımız iyi bir şekilde incelenirse sanırız karşı-devrimcilerle dönem dönem bu tür şeylerin gündeme gelebileceği sorunu rahatlıkla anlaşılmış olacaktır. Bu sorunun teorik sunuluşu meselesi ise gazetemizin 52. sayısında, proletaryanın birlik, cephe ve eylem birliği sorunlarına yaklaşımı başlığı altında yayınlanan seri yazıda ele alınıp incelemiştir. Gerek E.Sesi ve gerekse de diğer revizyonistler ve oportünistlerin bu konuda itirazları varsa o yazıya tavır takınırlar. Biz bu anlamda orada yazılanların aynısını bir daha burada ele almıyoruz.

Yazımızın sonuna yaklaşırken E. Sesi saflarındaki dürüst ve samimi unsurların bu yazıları ve yayınlarımızı dikkatlice okumalarını istiyoruz. Mao Ze Dung yoldaş şahsında M-L'e yönelen saldırı cephesinden birinin içinde yer alan ve sizi her geçen gün daha da çıkmaza ve uçuruma götüren bu yolda revizyonist şefleri yalnız bırakın. Unutmayınki gerçekler acı da olsa inatçıdır. Bu anlamda M-L'im eninde sonunda mutlaka zafere, revizyonizm ve oportünizm ise yenilgiye uğrayacaktır.

BİTTİ.

DİPNOTLAR:

(1) Halkın Kurtuluşu Sayı 23 Sf.2
(2) Parti Bayrağı Sayı 17, Sf.7
(3) AEP Parti Tarihi Cilt 1, Sf.84
(4) Parti Bayrağı Sayı 12, Sf.31
(5) Lenin Sol Komünizm Sf.75-76
(6) E.Sesi Sayı 44.
(7) Lenin Sol Komünizm Sf.24
(8) Lenin Sol Komünizm Sf.30
(9) Enver Hoca. Seçme Eserler 1, Sf.186 (Koral Yayınları)
(10) E.Sesi Sayı 44
(11) Parti Bayrağı Sayı 12, Sf.30

Dipnotlar Syf: 21'de

partiyi ve orduyu güçlendirme kampanyası coşkuyla sürdürülüyor!

YILGINLIĞA YER YOK, MÜCADELEYE DEVAM!

İsviçre'de kampanya hedefini aştı!

Yılgınlığın, korkaklığın, mücadele kaçkınlığının kol gezdiği, faşizmin baskılarının daha da koyulaştığı, emperyalist savaş etmenlerinin hızla yükseldiği bir dönemde Partimizin bize iletttiği mesaj büyük destek gördü.

Parti'yi her yönüyle destekleme ve güçlendirme kampanyası İsviçre'de başarıyla tamamlandı. Tam bir taarruz sevdasıyla işe sarılan Parti sempatizanları, yılgınlara, korkaklara, mücadele kaçkınlarına, Parti düşmanlarına ve faşist diktatörlüğe karşı Partilerine sahip çıktılar. Partiye en zor şartlarda bile nasıl sahip çıkmak gerektiğini yaptıkları pratik faaliyetleriyle dosta, düşmana gösterdiler.

İlk elden Partimizin çıkartmış olduğu "Partiyi ve Orduyu Güçlendirme Kampanyası"na çağrı bildirisi en geniş şekilde dağıtıldı. Her yörede sözlü propagandalar yapıldı. Genel bir toplantı yapılarak TAARRUZ'a başlandı. Tek tek yörelerde kampanyanın önemini kavratmak için çeşitli toplantılar düzenlendi. Parti sempatizanları, önlerine genel ve kişisel hedefler koyarak kampanyaya dört elle sarıldılar.

Faşist diktatörlüğün çökertilik, yok ettik, bir avuçtırlar vs. palavralarını attığı bir ortamda, bunun böyle olmadığı bir kere daha ispatlandı. Çünkü ezenle, ezilenin olduğu bir ortamda ikisinden birinin olmaması düşünülemez. Daha açıkcası halk var olduğu müddetçe, devrimciler, onların örgütleri, yani Proletarya Partisi'de var olacaktır. Bu varoluş içerisinde bazen yenilgiler, bazen darbeler alır, bazen de büyük başarılar kazanır. Ama er geç yeneceği de muhakkaktır. İşte düşmanlarımızın tüm güçleriyle Partimize saldırdığı bir dönemde geçici darbeler alması da doğaldı. Darbe yedi ama yok edilemedi, yok edilemezde.. Bunun bilinciyle hareket eden Parti sempatizanları faşizmin yüzüne destekli bir şamar vurarak Partisini her yönüyle desteklediler.

Coşkuyla başlatılan Partiyi ve Orduyu güçlendirme kampanyası, aynı militan coşkuyla sona erdi. İsviçre genelinde önümüze koyduğumuz 50 bin Frankı, 917 Frank aşmış bulunuyoruz. Bir alanın parası elimize geçmemesine rağmen, toplanan bağış miktarı 50 bin 917 frank (7.121.780 TL.), bir altın yüzük, bir fotoğraf makinasıdır.

Bu kampanya Partimiz TKP/ML'in yalnız olmadığının bir ispatıydı. Bu kampanya, militan coşkunun bir sembolüydü. Bu kampanya, Partimize güvenin, devrime inancın, faşizme karşı savaşmanın bir işaretiydi.

YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML!

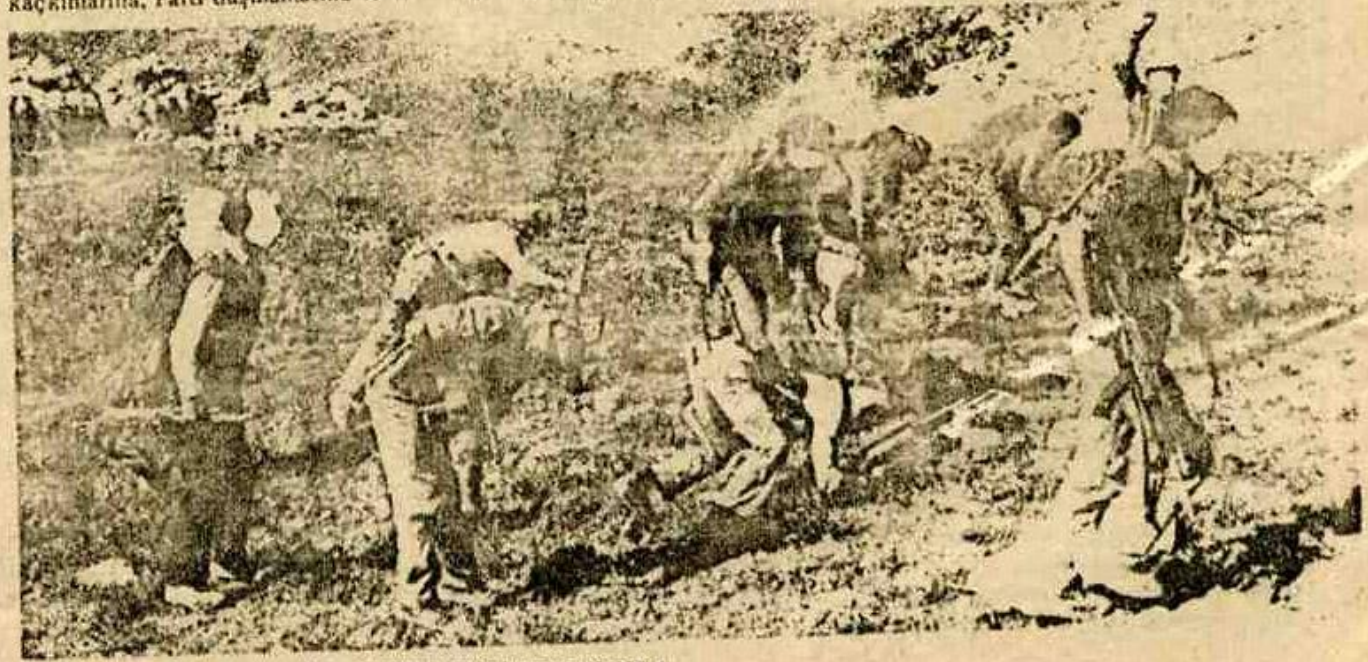

TİKKO GERİLLALARI BİR ASKERİ EĞİTİM SIRASINDA.....